

Vladimir Antonov
EKOPSYCHOLOGIE III:

Harmonie kontaktů s přírodou.

Psychická autoregulace.

Duchovní srdce.

Duchovní zdokonalování

Člověk a Bůh. Osud.

Smysl života.

Výchova dětí.

Umění. Čakry. Kundalíní.

Ekopsychologové poznávají a zkoumají Boha

V knize vědce-biologa Vladimira Antonova, napsané prostým, všem přístupným jazykem, se mluví o tom nejdůležitějším ze všeho: o tom, co je to Bůh, o místě člověka v Evoluci Vesmírného Vědomí, o principech vytváření a korekce osudu, o tom, jak získat zdraví a štěstí, o nejefektivnějších metodách psychické autoregulace, o duchovním zdokonalování a poznávání Boha.

Do textu knihy jsou zařazeny, mimo jiné, materiály několika přednášek, přednesených autorem, proto se některá nejdůležitější témata

někdy budou opakovat a budou vyjádřena různými slovy. Doufám, že uvedený fakt nezarmoutí čtenáře, ale naopak, dovolí pochopit materiál hlouběji.

Kniha je určena nejširšímu okruhu čtenářů.

© Антонов В.В., 2007.

Z ruského originálu přeložila Jiřina Broučková, 2012.

Část III.

Přednášky

OBSAH

Smysl našeho života (přednáška).....	7
O «stromě poznání dobra i zla» (přednáška).....	21
Stupně duchovní Cesty (přednáška)	24
Jak si zamilovat Boha? (přednáška)	33
Praktika současného hēsychasmu (přednáška).....	42
«Slunce Boha» aneb Jak se stát Oceánem Čisté Lásky (přednáška)	81

Jak chápat slovo Bůh (přednáška)	85
Náboženství — a náboženská hnutí a školy (přednáška).....	94
«Úzká Cesta» k Nejvyššímu Cíli (přednáška)	102
Átman a Kundalíní (přednáška).....	109
Služba Bohu (přednáška)	118
Umění a duchovní rozvoj (přednáška)	128
Základní principy výuky psychické autoregulace dětem a dospívajícím	

(přednáška)142
Umění být šťastným (lesní přednáška k filmu)147
Sattva mlhy (lesní přednáška k filmu)160
Sattva jara (předmluva k filmu)177
Klíče k tajemstvím života. Získání nesmrtelnosti (lesní přednáška k filmu)180
Všeobecný závěr 194
1. O dějinách náboženství.....	194
2. Co je třeba chápat pod slovem Bůh	197
3. Co je to člověk	205

4. Základy metodologie duchovního zdokonalování ...208	
5. Struktura lidského vědomí a stavba Absolutna... 220	
6. Jaká by měla být praxe náboženských sdružení.....222	
Literatura	227

Smysl našeho života (přednáška)

Kosmický prostor je reálně mnohorozměrný. Prostorové dimenze jsou nejen matematické symboly, ale skutečně existující vrstvy, připomínající podlaží městského domu. Pouze v něm existují takovéto výjimečnosti:

1. Vstupovat do necennější části této «budovy» je možné jenom ve formě rozvinutého duchovního srdce.

2. Každá ze základních «hal-podlaží» je rozměrově nekonečná.

3. «Haly-podlaží» se od sebe odlišují ne podle výšky, ale podle hloubky *umístění*: jemnější (podle stavu energie, která se v nich nachází) jsou umístěny v *hloubce*, a hrubší jsou na obvodu celé této struktury. *Nejhlubší* «hala-podlaží» je Příbytek Tvůrce.

Pokud si myslíme, pronášíme nebo slyšíme slovo *Bůh*, musíme jím především rozumět Prvotní Vesmírné Vědomí, to znamená, Tvůrce.

Naším evolučním úkolem je snažit se poznat Tvůrce v Jeho Příbytku a splynout rozvinutým vědomím (duší) s Ním.

Nejdůležitější částí každého z nás, která je schopná to zajistit, je duchovní srdce. Musí hořet láskou k Tvůrci, být zjemněno na Božskou úroveň zjemnělosti a být vypěstováno do Božských rozměrů.

A rozum duchovního adepta musí být rozvinut natolik, aby nevstupoval na falešné stezky a neupadal do hloupých iluzí o svých domnělých úspěších na této Cestě.

Ten, Kdo dosáhl Příbytku Tvůrce a usídlil se v něm, a poté vychází částí Sebe pomáhat vtěleným bytostem, je nazýván Svatým Duchem (Bráhmanem).

A Ten, Který dosáhl Splynutí s Tvůrcem a žije přítom zároveň ještě v lidském těle, — Ten se nazývá Kristus, Mesiáš nebo Avatár (tato slova jsou synonyma).

Z toho, co bylo řečeno, je zřejmé, že Bůh Otec, Kristus a Svatý Duch jsou skutečně sjednoceni; z toho také vznikla koncepce Trojice, která však byla následně degradována na úroveň lidových pohádek.

Opakuji, že hlavní význam slova *Bůh* je Tvůrce, jsoucí v Jeho Příbytku. A z výkladu už musí být jasné, že Kristus je také Bůh. A Svatý Duch také.

Ale to samé slovo — *Bůh* — je někdy používáno i pro označování všeho, co existuje ve vesmíru, včetně Tvůrce, všechny aspekty Jeho Stvoření a «stavební materiál» pro to. V takových případech je tento Jednotný Vesmírný Organismus označován slovem *Absolutno* (to znamená Bůh v aspektu Absolutna).

V tomto Vesmírném Mnohorozměrném Superorganismu — Absolutnu — je všechno vzájemně propojeno, kontrolováno a neděje se zde nic «náhodného».

On je skutečně JEDNOTNÝ a v tom je podobný lidskému organismu — také mnohorozměrnému. A právě z toho můžeme pochopit biblickou myšlenku, že Tvůrce stvořil lidský organismus k obrazu Svému.

To znamená, že lidský organizmus je podle svojí mnohorozměrné struktury podobný Bohu v aspektu Absolutna. Ale vůbec to není Bůh Otec podobný stařečkovi na obláčku!

Uvnitř Vesmírného Organizmu Absolutna, podobně jako v lidském organizmu, probíhají životní procesy, přeměňování vnitřních součástí. A to také je Vesmírná Evoluce.

Vytváření stále nových materiálních «ostrůvků» v Oceánu Absolutna (s jejich následným rozpadem, dematerializací) je určeno právě k tomu, aby se na nich usídlily jednotky života vtělované do materiálních těl, které se musejí, až se rozvinou, vlít do svého Tvůrce a takovým způsobem Ho obohatit samy sebou.

Jako potrava pro takové rostoucí duše slouží hmota našeho obvyklého jídla.

A tak se jeden druh duší, které dosáhly za vtělení Dokonalosti, vlévá do Tvůrce. Druzí, neúspěšní, «uváznou» na určitém stádiu svojí osobní evoluce a poté se vtělují znovu. A třetí druh představuje «odpadky životaschopnosti» Organizmu Absolutna a je vyvržen «do tmy vnější», do pekla.

Používáme-li svoji svobodnou vůli, to znamená, právo výběru směru svého pohybu, můžeme sami vytvářet svůj osud.

Zamysleme se každý: kam chci já?

... Kolik jenom hloupostí dělají lidé kvůli tomu, co považují za duchovní zdokonalování nebo «kvůli Bohu»!

Někdo týrá a zabíjí druhé lidi nebo zvířata, tupě a zlostně vnucuje všem «svoje» *pravidla chování*, někdo v současném Rusku pije moč, někdo učí zacpávat si spodní tělesné otvory, aby skrz ně nebylo možné vypadnout do pekla (tomuhle učí hostující buddhističtí «učitelé»).

Existují i takoví hlupáci, že vlastní duchovní úsilí nahrazují nadějemi na to, že se za ně někdo pomodlí — a bude všechno v pořádku, ráj bude zabezpečený!

Jenom tehdy, pokud známe opravdovou potřebu Boha a chápeme Jeho záměr ve vztahu k nám — můžeme pochopit absurditu toho, co jsme vyjmenovali a také to, co máme ve skutečnosti dělat.

... Jak tedy směřovat k Dokonalosti? A v čem konkrétně spočívá?

Existují tři hlavní aspekty Boží Dokonalosti: Lásky, Moudrosti a Síly.

Tak se teď v krátkosti podíváme: co můžeme dělat, abychom se pozdvihovali k Jeho Dokonalosti — nebo naopak klesali, ke stavu démonických bytostí.

Takže, abychom se ocitli v pekle, pokud to chceme, musíme:

1. Namísto lásky — kultivovat v sobě rozzlobenost, agresivitu, snažit se špinit všechny a všechno kolem sebe.

At' triumfuje můj egocentrismus — a na jakékoli jeho neuspokojování druhými lidmi budu reagovat přívalem hrubých emocí, zlostnou pomstou, zbavím se klidu a spánku, budu žít v neustálém negativním emočním stresu, budu z toho nemocný — a to vytvoří základ pro ještě větší nenávisť k druhým: oni se tamhle veselí, a já jsem nemocný!

Musím se naučit nejen nenávidět všechny kolem a neustále se soustřeďovat na přezíravost a odpor k nim, ale také si vybírat konkrétní objekty pro tyto svoje emoce. Pokud se okolní lidé a dokonce i zvířata začnou ke mně chovat nepřátelsky — vytvoří to pro mě jenom ještě příznivější podmínky pro sebezdokonalování ve zlu: vždyť jejich nepřátelství jenom posílí moji agresivitu!

Pro to, abych ještě více vypěstoval v sobě takové vlastnosti — musím jíst pokud možno co nejvíce mrtvolného materiálu (jídla z masa a ryb) — pak se duše zvířat, kterým jsem ublížil, přestěhují do mého těla a budou se mi mstít za způsobené utrpení, a u mě propuknou chronická onemocnění trávicího systému, potom nastoupí psychické poruchy typu schizofrenie (utkvělé představy, halucinace, blouznění, «hlasy» — zatracující nebo vyzývající k nesmyslným činům).

Je také možné používat slad'ování s nejhrušší hudbou a také s písněmi, vyzývajícími k násilí a hanobícími všechny a všechno kolem, pokud možno s matem (vulgarizmy). Mimochodem, pokud budu používat vulgaritu jako prostředek pohany druhých, jako způsob posilování svých nešpinavějších emocí, — pak tato technika bude také velice napomáhat mému rozvoji zvoleným směrem.

Z ezoterických technik mi pomůže koncentrace v čakrách manipulace a ádžně.

Celý komplex takové práce umožní získat status d'ábla — už za života v tomto těle, a — zaručeně — po jeho smrti; budu mít peklo zajištěno.

2. Práci intelektu je v této situaci nutné zaměřit na rozpracování speciálních programů rozvíjení sebe v daném směru. Velice pomůže studování zkušeností těch, kteří už ve vlastní d'ábelizaci dosáhli úspěchů.

Například je možné použít sladování a sebeidentifikaci s některými zvláště vynikajícími fašistickými politickými činiteli a s černými mágy-d'ábly, kteří si vydělávají na živobytí jako «léčitelé».

3. Stát se ještě mocnějšími d'ábly je možné za pomoci speciálních tréninků na negativních *místech síly*, kde se můžeme přiučit různým variacím d'ábelských stavů: prudkým agresivním emocím, paralyzující zlobě, a také bezvýhodnému zoufalství a stesku.

Mimochodem, pod Peterburgem taková *místa síly* jsou — a na nich takovéto příšery v lidských tělech provozovaly svoje «tréninky», dokonce vyrobili speciální lavičky a lehátka!

Až si osvojíme tyto stavy, můžeme dál žít v naprostém přesvědčení, že je ani smrt těla nepřerušší! Všechno tohle bude *mým* teď už skoro navždy — dokud neproběhne úplný rozpad duše ve «tmě vnější, kde je pláč a skřípění zubů»!

A pokud rozpad duše neproběhl — stihneme se ještě zcela uspokojovat tím, že budeme používat ty nevytríbenější jízlivé urážky na běsy a všelijaké tam vtělené slabochy!

... A teď si trochu odpočineme od slad'ování s touto hrůzou — a potom se podíváme, jak se máme rozvíjet v protikladném směru.

Nejlepší způsob, jak se začít pohybovat na opačnou stranu, to znamená, ne do «tmy vnější», ale k Tvůrci, je vyhýbat se takové lidské špíně a začít se slad'ovat s čistým a skutečně překrásným! Také musíme vynaložit úsilí k maximálnímu zapojení aktivity svého duchovního srdce.

Duchovní srdce začíná svůj rozvoj ze středu hrudního koše a zpočátku začíná postupně zaplňovat celý jeho objem, a potom — i okolní prostor, postupně stále šíře a šíře, hlouběji a hlouběji do všech nejjemnějších vrstev Absolutna — pokud nedojde ke Splynutí s Tvůrcem.

Ale žádné slad'ování a psychotechniky nám nedokážou pomoci, pokud nebudeme vykonávat díla lásky, kontrolovat svoje emoce, dopustíme vystupování ze stavu lásky a neudržíme v centru pozornosti Tvůrce — jako nejdůležitějšího a závěrečného Milovaného.

Obrat'me pozornost na to, co je myšleno tím, že nemůžeme poznat a zamilovat si Tvůrce, pokud nevíme, jaký je a kde Ho hledat.

A také nemůžeme zvládat svoje emoce, pokud neovládneme orgány, které je produkují, —

prostřednictvím technik psychické autoregulace, založených na práci s čakrami a hlavními meridiány.

Nebo — pokud pod termínem «díla lásky» chápeme jenom sex.

... Pozitivní sexuální zkušenost je pro duchovní seberealizaci skutečně velmi důležitá. Sexuální láska umožňuje obohatit emocionální sféru jemnou sexuálně zabarvenou něžností; až si tento stupeň osvojíme, můžeme se potom naučit ještě zjemnělejší lásce, ještě jemnějším stavům vědomí, kterými se můžeme dotýkat Svatého Ducha a Tvůrce.

Upozorňuji konkrétně na to: že mléčné žlázy žen mají bezprostřední topografickou a bioenergetickou spojitost s čakrou anáhatou. A jejich erogenita příznivě přímo ovlivňuje a stimuluje přirozený rozvoj duchovního srdce.

Muži takovou přirozenou přímou možnost nemají, jejich šancí pro začátek duchovní Cesty je jenom sladování s nejjemnějšími stavy žen nebo speciální psychotechniky, rozvíjející a zjemňující emocionální sféru.

Proto také v duchovní seberealizaci dosahuje úspěchů mnohem více žen, než mužů.

Ale proto, aby mohly být sexuální vztahy nazvány duchovními, musejí probíhat jako něžná láska-

darování sebe druhému, a ne na podkladu hrubých a egoistických vztahů. A také je nemůžeme vykonávat formou zábavy typu *skupinového sexu*.

Sex se v žádném případě nesmí změnit ve vlastní cíl, nahradit to, co je nekonečně důležitější: vytváření vztahů lásky s Bohem!

Zdůrazňuji, že, pochopitelně, schopnost emocionální lásky v obvyklých podmínkách vzrůstá nejen prostřednictvím sexuálního aspektu lásky. Rozvíjení v sobě starostlivosti, a také uznání a úcty k těm, kdo jsou toho hodni, schopnost odpouštět druhým chyby, pomáhat a při tom i obětovat svoje zájmy, a dokonce i svůj život, — to jsou další důležité a nezbytné aspekty lásky.

A také musíme pochopit, že doporučení rozšiřovaná v posledních letech některými «psychology», abychom soustředili pozornost konkrétně *na lásku k sobě*, jsou protikladné duchovnosti: opravdová láska je právě *zapomínání na sebe* kvůli blahu druhých! A něco takového je možné jedině na základě nepřipoutanosti k «pozemským statkům» a dokonce i k životu v tomto těle, kterou (rozumně) zavedeme do svého života.

Zkusme se tedy začít učit lásce a pomáhat dokonce i rostlinám. Uvidíme-li ulomenou suchou větvičku visící na větvi živého stromu — odstraníme

ji. Někdo vychodil na trávu plech, kousek překližky, prkno — rostliny zbavené světla jsou odsouzeny na smrt — zachráníme je. Uvidíme-li, že někdo znesvětil strom tím, že na něj pověsil špinavý hadr, láhev nebo prázdnou plechovku od konzervy — pomůžeme této evolučně se vyvíjející živé bytosti očistit se a pokračovat ve zdokonalování v její přirozené kráse.

S láskou je pochopitelně neslučitelné (s výjimkou krajní nutnosti) zakládání ohňů tak, aby tím trpěly živé rostliny, také — trhání květin do kytic, spoluúčast na zabíjení smrčků, jedliček a boroviček «na Nový rok (Vánoce)» — kvůli pochybné radosti těšit se z jejich pomalého umírání...

Musíme pochopit, že v tělech rostlin i zvířat, právě tak jako i v našich tělech, probíhá ten samý proces evoluce jednotek vědomí, který nesmíme ze své vůle přerušovat, s výjimkou případů krajní nutnosti. Takovými výjimkami je používání rostlin na jídlo, také jako dřevo, ve stavebnictví atd.

Ale zvířata máme právo zabíjet jedině snad v sebeobraně nebo kvůli ochraně druhých.

Připomeňme si: jedno z přikázání, které nám dal Bůh prostřednictvím Mojžíše, hlásalo: «Nezabíjej!». Nedokázal ho dodržet ani sám Mojžíš, a po něm — i všichni židé. Ten samý princip zopakoval Ježíš Kristus¹² — ale všechna masová hnutí, která sama

sebe nazývají křesťanskými, nevěnovala právě tak tomuto Božímu přikázání pozornost.

Ale bez toho, že v plné míře v sobě obsáhneme aspekt LÁSKY nazývaný SOUCITEM, — je přiblížení k Tvůrci nemožné! Přičemž soucitem je nutné zahrnovat všechny živé bytosti, dokonce i nevtělené...

«Bůh je Láska» — tak učil Ježíš Kristus. Pokud se chceme stát Božskými a naplnit tím samým Vůli našeho Tvůrce, musíme také přeměnit sami sebe v bezpodmínečnou Lásku!

... Pokud se z toho všeho naučíme jenom žít v trvalé jemné lásce — ráj už máme zaručen.

A pokud — s pomocí speciálních meditačních technik poznáme Splynutí se Svatým Duchem a zvykneme si žít ve Splynutí s Ním — staneme se Jím a budeme Jím i po smrti fyzického těla.

A Závěrečný Cíl je poznání Tvůrce v Jeho Příbytku a Splynutí s Ním rozvinutým vědomím.

... Zapamatujme si: na jaký emocionální status jsme si zvykli za života těla na Zemi — v tom také zůstaneme na velmi dlouhou dobu po smrti těla.

Emocionální status je stav vědomí. Jsou to převládající emoce, na které jsme si zvykli během života na Zemi.

A po smrti těla se ocitneme v adekvátní vrstvě mnohorozměrného prostoru — adekvátní podle úrovně *jemnosti* — *hrubosti*. Ocitneme se tam mezi sobě podobnými: buď mezi obyvateli pekla, nebo ráje, nebo ve Svatém Duchu, nebo také v Příbytku Tvůrce.

A potom už — ani opíjení příbuzných a přátel na pohřbech, ani další obřady nebo modlitby kohokoliv — nejsou schopny změnit tuto situaci.

Takže, kam chceme?

*** * ***

Bůh je poznatelný, i když většina následovníků současných masových «křesťanských» hnutí je přesvědčena o opaku.

Zakladatel křesťanstva Ježíš Kristus učil o poznatelnosti Boha [10,18].

A Bůh je opravdu poznatelný celkem snadno — v aspektu Svatého Ducha, i nyní zcela viditelně živého nevtěleného Ježíše Krista. Mnohem složitější, ale také možné, je poznat Ho i v aspektu Boha Otce.

Ale právě proto musíme být ne pseudokřesťany, omílajícími Krista, a žijícími přitom v naprostém protikladu s Jeho Učením, — ale křesťany opravdovými, Kristovými, to znamená, žijícími ne pro sebe, ale pro Boha, žijícími v lásce, v usilování posloužit Mu, poznat Ho, splynout v lásce s Ním!

Ale pro ty «křesťany», kteří jsou přesvědčeni o nepoznatelnosti Boha, — opíjející se, zabíjející, proklínající, nenávistné — je On opravdu nepoznatelný. Protože oni vůbec nejsou křesťany!

12 [10,18].

**O "stromě poznání
Dobra i zla"
(přednáška)**

Na schématu stavby Absolutna¹³ se můžete konkrétně seznámit s jakýmisi okny, dveřmi nebo bránami do «jiných světů», přičemž hlavní z těchto vchodů vede do Příbytku Tvůrce. Ježíš jej také nazval «Sluncem Boha»¹⁴ — podle Jeho intenzívního a nejjemnějšího svitu, připomínajícímu světlo

ohromného ranního sluníčka. Právě prostřednictvím něho duchovní aspirant, který předtím poznal a osvojil si všechno, co bylo pro to nezbytné, proniká do Příbytku Tvůrce.

Z tohoto schématu je zřejmé, že duše jsou tvořeny Tvůrcem právě v ráji, i když o nich ještě nemůžeme mluvit jako o lidských duších, ale jako o jakýchsi počátcích, vtělovaných zpočátku do rostlinných a poté živočišných těl. (To je ta pravda, která se odrazila v biblickém vyprávění o Edenu).

Některé duše, které se vtělují a rozvíjejí ve světě hmoty, si — na základě svobodné vůle (konkrétně kvůli lepšímu průběhu Evolučního procesu) — uchovávají svoji čistotu před ušpiněním špatnými emocemi.

Ale druhé duše se «připoutávají» k materiálním objektům, včetně vlastních těl, zamilovávají se do nich — a odtud, z těchto vlastnických tendencí, — se rodí egocentrismus, nepřátelství k druhým vtěleným bytostem — jako konkurentům, například, ve vlastnění jídla, přepychových předmětů, objektů sexuálního chtíce, nebo si dokonce přivlastňují právo na zabíjení zvířat kvůli uspokojení svého obžerství.

Takový výběr mezi dobrem a zlem je možné schématicky nakreslit jako rozvětvení, podobné tomu, co existuje na větvi stromu. Výběr cesty zla, — to také je v Bibli označovaný « hříšný pád » lidí.

I nadále Bůh neustále umožňuje každé duši možnost výběru v eticky významných situacích: buď jednat ve svůj prospěch na úkor druhých — nebo

obětovat něco svého kvůli druhým, to znamená, stvořit zlo — nebo dobro.

Tak se rýsuje graf vzestupu každé duše v jejím rozvoji — jako spousta rozvětvení, kde je vždy možné vybrat jeden směr ze dvou nabídnutých. Odtud také pochází obraz *stromu*.

V důsledku vzestupu podle těchto trajektorií, směřují jedny duše do Příbytku Tvůrce, a druhé — do pekla, které si samy zvolily.

... Ale je pravda, že existuje i druhý výklad legendy o «stromu poznání dobra i zla» — který je také správný a doplňuje ten první.

Hlavní chyba lidí byla, že zapomněli na to, že všechno, co do našich osudů přichází jakoby z vnějšku, řídí Bůh; a v tomto vztahu jsou si jak dobro, tak i zlo, které k nám přicházejí, rovny. Protože jedno i druhé jsou projevy výchovných opatření našeho milujícího a moudrého Rodiče ve vztahu k nám. A z tohoto důvodu musíme považovat všechno, co se nám přihodí, — za blaho, které přichází od Něho.

Takže — pokud se setkáváme se zlem, které k nám přichází, musíme se vynasnažit pochopit Boží záměr. A až ho pochopíme, to znamená, nalezneme příčinu v sobě, — musíme se změnit, polepšit se.

Nesprávné reakce mohou například spočívat ve snaze pomstít se nactiutřači, a přitom zapomínat na to, že Správcem našich osudů je Bůh.

Anebo v některých prvotně primitivních nebo zdegenerovaných do primitivismu náboženských

směrech — pro objasnění příčin zla — k Bohu «přidávají» Jemu téměř rovného «soupeře», nazývaného Satanem, Luciferem a dalšími jmény. Takové primitivní představy mohou vznikat například tam, kde nekonečného vesmírného Boha ve svých představách snížili na stařečka, létajícího na obláčku...

... Správné pochopení v situacích setkání se zlem je neobyčejně důležité! Vždyť existuje určitý mechanismus změny sama sebe — SLAĎOVÁNÍ vědomím se stavem nějakého druhého objektu.

Když se sladujeme s krásou vycházejícího sluníčka v tichém něžném ránu, s ranním zpěvem ptáků — také my sami se prosytíme jemností a harmonií přírody!

A když hledáme Boha a pokoušíme se s Ním sladovat, přibližujeme se k Němu. A On nám v tom pomáhá!

Pokud se ale... zahledíme indrijemi vědomí do té či oné vtělené nebo nevtělené ohavnosti — pak se nevědomky sladujeme s jejím stavem, stavem pekelným, a také se stáváme takovými svým emocionálním statutem. A pokud opustíme tělo před tím, nežli se stačíme změnit,... pak jdeme do pekla hned za tou ohavností:

Proto nám Ježíš Kristus přikazoval: nemstít se těm, kdo se na nás provinili, ale upřímně jim odpouštět, nechtít zpátky to, co nám vzali, a nejlépe ještě zloději dát více, nežli si chce vzít, — jenom nevycházet ze stavu lásky!

Mě také podváděli a zrazovali — a ve velkém. Dokonce mě i zabíjela taková lidská příšera — a já jsem potom mnoho měsíců těžce umíral. Ale zůstal jsem křesťanem — a nemstil jsem se, nesladoval se s nimi. Pokračoval jsem v hledání Splynutí s Tvůrcem — a dosáhl jsem Vítězství! A pomohl jsem v tom mnohým. A ještě pomůžu!

Dělejte to také tak — a také zvítězíte!

13 Viz na konci knihy.

14 [35].

Stupně duchovní Cesty (přednáška)

Člověk, který pevně vykročil na pravou religiózní Cestu, po ní může projít následujících sedm stupňů:

1. Získání správného pochopení svého vyššího Cíle a způsobů Jeho dosažení.

2. Přivedení sama sebe do souladu se záměrem Boha v etickém směru — zbavením se etických nedokonalostí a rozvíjením nezbytných vlastností. Nejdůležitější z takových vlastností je láska.

3. Zjemnění sebe — jako vědomí — s cílem proniknutí do vyšších vrstev mnohorozměrného prostoru (eony, loky), z nichž je nejjemnější Příbytek Vesmírného Prvotního Vědomí — Boha Otce, Tvůrce.

4. Kvantitativní rozvoj zjemnělého vědomí.

5. Osvojení technik Splynutí s Bohem.

6. Upevnění se ve Splynutí s Tvůrcem.

7. Získání Božských schopností — a pomáhání vtěleným bytostem už jako Svatý Duch.

Pro většinu čtenářů, zavedených do bludů ateistickou a sektářskou propagandou se takové uspořádání problému může zdát neočekávané a nepravděpodobné. Ale vždyť právě tomu v průběhu

veškeré historie lidstva učí Bůh — prostřednictvím proroků i Sám osobně, když se lidem zjevuje v lidských tělech Mesiášů, Avatárů, Kristů (tato slova označují jedno, i když v různých jazycích).

Smysl života každého z nás spočívá v rozvoji sebe — jako vědomí — zpočátku uvnitř současných tělesných schránek, a potom i za jejich hranicemi, v neohrazeném mnohorozměrném vesmíru.

Tento rozvoj probíhá ve dvou hlavních směrech: kvalitativním a kvantitativním.

První zahrnuje tři složky: intelektuální, etickou, a také zjemnění.

A kvantitativním směrem je myšlen přímý růst «shluku» energie individuálního vědomí, který se poté — prostřednictvím speciálních meditačních technik — vlévá do Oceánu Vesmírného Prvotního Vědomí, nazývaného v různých jazycích různě: Tvůrce, Bůh Otec, Jehova, Alláh, Tao, Íšvara, Svarog atd.

... Vesmír je mnohorozměrný. To není matematický závěr, ale realita bezprostředně poznávaná člověkem. Prostorové dimenze byly religiózním praktikům známy už v dávnověku. Řecky se nazývaly eony, v sanskrtu loky, V Agnijóze byl používán termín «vrstvy».

Nejvyšší, prvotní prostorová dimenze je Příbytkem Prvotního Vesmírného Vědomí, Které, jak to bylo podrobně popsáno v Bhagavadgítě, periodicky vytváří «projevený» svět prostřednictvím zhutňování kosmické energie — protoprakriti, která je rozptýlena ve formě elementárních částic. Na vytvářejících se «ostrůvcích» hmotné látky se usidlují nepatrné částičky druhého typu předtím rozptýlené energie — protopuruši, od kterých se očekává, že se cestou mnohačetných vtělení do organických těl rozvinou do Božskosti a poté se vlijí do Prvotního Vědomí a obohatí Ho tak samy sebou.

Tento proces rozvoje duší začíná počátečním formováním nepatrných shluků energie na krystalech, dále následují vtělení do rostlinných, poté živočišných a potom i lidských těl.

Úkol člověka — jako závěrečné etapy rozvoje individuální duše — spočívá v tom, aby vynaložil úsilí k co nejrychlejšímu přivedení sama sebe k Božskosti a Splynutí s Tvůrcem.

*** * ***

«Stvoření světa» není celovesmírný jev. Vždyť astronomové trvale pozorují zrody nových systémů hvězd a planet.

A druhé systémy, které už mají život za sebou — hynou v «černých dírách», které vytváří Bůh. To je také jejich «konec světa».

Při tom všechny duše, které do této chvíle nestačily dosáhnout Božskosti, hynou, znovu se rozpadají do stavu protopuruši. A materiální součást rozpadajících se «ostrůvků» i materiálních těl lidí, živočichů a rostlin — se přeměňuje v protoprakriti, stává se materiálem pro nová následující stvoření.

Protoprakriti a protopuruša se nazývají společným termínem akáša. (Mimoходом, překlad tohoto slova do ruského jazyka jako «éter», se kterým je možné se setkat v některých vydáních knih, je naprosto neadekvátní).

O podstatě mnohorozměrné stavby vesmíru jsme mluvili hodně už předtím. Teď už jen vysvětlím, že je podobná tomu, jak například různé rozhlasové vlny, odlišující se ve frekvenci vibrací, existují souběžně v jednom a tom samém prostoru, a přitom si nepřekáží a vůbec spolu nesouvisí. A všechny se nacházejí v hloubce mnohorozměrnosti pod světem

pevné hmoty, včetně hmoty našich těl, a přitom je za normálních podmínek nepozorujeme.

Právě tak i duše, obydlující hrubší eony, nevidí, nepozorují to, co se děje v eonech hlubších, jemnějších. I když jsou odtamtud ovládány.

... Přestěhovat se do jemnějších eonů je možné jenom ve vtěleném stavu — za vynaložení duchovních úsilí. Protože transformace («transmutace») energie vědomí probíhá právě a jenom ve «specializované továrně», kterou je tělo, schopné získávat a používat — konkrétně — pro potřeby transmutace a růstu velikosti «shluku» vědomí — energii získávanou z přeměny obvyklého jídla.

Z toho je snadné pochopit, že žádné modlitby a číkoliv «oficiální požadavky» nemůžou žádným způsobem přestěhovat duše z eonů pekla do eonů ráje. Legenda o tom, že Ježíš Kristus osvobodil hříšníky z pekla, obsahuje zkreslenou informaci: On přinesl spásu pro nevtělené a vtělené hříšníky tím, že jim daroval Boží Učení o tom, jak se zbavit pozemských a i nepozemských utrpení prostřednictvím zjemnění vědomí — něžnou láskou, odpouštěním, soucitem, vymýcením v sobě hněvu a veškeré hrubosti, odstraněním egocentrizmu.

* * *

Upozorňuji na to, že se v literatuře někdy můžeme setkat s neadekvátně použitým termínem «čtvrtý rozměr». Můžete to vidět dokonce i v «Knize Ježíše»¹⁵, kde Ježíš také používal tento termín, když mluvil se společníkem v diskuzi «jeho jazykem», to znamená, mluvil těmi slovy, které používal spolubesedník, a v těch významech, které dotyčný znal. V uvedené knize byl tento termín použit dokonce ve dvou různých neadekvátních významech: jako Příbytek Boha Otce a jako souhrn nemateriálních eonů.

Ale ve skutečnosti, pokud budeme vycházet z logiky vytvoření samotného termínu «čtvrtý rozměr», je to právě hmotný svět, ve kterém se jasně ukazuje, že nemá tři, ale čtyři «rozměry»: délku, šířku, výšku a čas.

* * *

Ale budeme pokračovat v rozhovoru o vesmírné Evoluci.

Osídlování každého nového «ostrůvku» Stvoření začíná tím, že se tam zabydlují Duchové, kteří

dosáhli Božskosti ve Své evoluci na jiných «ostrůvcích». Právě oni se stávají *Staviteli* a *Opatrovníky* evoluce života na takových planetách.

Veškerý prostor uvnitř a kolem naší Země je také proniknut Jejich ohromnými Vědomími, Která se v souhrnu nazývají Svatým Duchem nebo Bráhmanem.

To znamená, jak už je čtenáři jasné, že Svatý Duch vůbec není nějaké «vyzařování» Boha Otce (nebo Boha Otce a Božího Syna). Ne! Svatý Duch jsou Živá Božská Vědomí, jemná, milující, vychovávající nás, nacházející se trvale uvnitř i vně našich těl. Oni jsou vždy velice rádi, když na Ně obracíme svoji pozornost s láskou k Nim, připraveni přijmout jejich pomoc kvůli tomu, abychom se s Nimi sblížili — s Jejich stavem.

To samé je možné říci i o Vědomí Tvůrce. Ono je v úplné *hloubce* mnohorozměrnosti. A je nekonečné.

Ono je, tak jako Vědomí Svatého Ducha uvnitř (v mnohorozměrné *hloubce*) pod každou buňkou našich těl. Vzdálenost k Němu, jak to výborně zformuloval Ježíš Kristus¹⁶, není větší... než tloušťka listu tenkého papíru.

A nepotřebujeme při hledání Boha nikam létat ani zvláště daleko jezdit: On je přímo tady a teď, přímo v nás. Jenom — v jiném eonu. A nás od Něho

**neodděluje nic jiného, než naše hrubost, zapříčiněná
religiózní nevědomostí a nerozvinutým vědomím.**

**Boha musíme najít *uvnitř*, v hloubce vlastních
duchovních srdcí. Tato známá formulace není jen
krásnou metaforou, ale zcela konkrétním
ukazatelem směru vynaložení našich úsilí.**

**... Kromě Příbytku Tvůrce existují i další eony,
odlišující se podle úrovně *jemnosti* — *hrubosti*.
Jemnější z nich se nazývají rajskými. Hrubší —
pekelnými.**

**Takže, pokud se chceme vyhnout peklu po
odloučení od svého mrtvého těla — musíme se už teď
naučit pevně a trvale existovat jenom ve světlých,
čistých, jemných stavech vědomí.**

**Protože, když opustíme tělo, žijeme dále právě v tom
stavu, na který jsme si nejvíce přivykli za života v
těle.**

**A — v souladu s tím — se ocitáme v eonu,
zabydleném bytostmi, které jsou nám podobné:
zlými, krutými, popudlivými, neklidnými, lživými —
nebo laskavými, klidnými, něžně milujícími,
starostlivými...**

15 [35].

16 [35].

Jak si zamilovat Boha? (přednáška)

Naše láska k Bohu nás musí vést nejen k dosažení ráje, ale do mnohem větších duchovních výšek — ke Splynutí s Tvůrcem v Jeho nejvyšším eonu. Právě to On od nás chce. Vždyť v tom je Jeho Evoluce, Jeho Život! A pokud Ho milujeme, — pak to musíme udělat! Pro Něho, ne pro sebe!

Nejlepší by bylo, kdybychom se do Něho skutečně zamilovali — do té míry, abychom po Něm tesknili, nenacházeli bez Něho na Zemi spočinutí!

Zamilovanost do Něho musí být podobná vášnivě zamilovanosti do člověka! Konkrétně je tím myšleno usilování ke skutečnému Splynutí — Splynutí vědomí, podobné tomu, jak se spojují jedna s druhou duše lidí, hořící láskou.

Ale abychom se tak zamilovali do Boha, je třeba, abychom se o NĚm dozvěděli co nejvíce.

A pak On může být skutečně poznán — a to nejen myslí!

Ale On se stává slyšitelným, viditelným, hmatatelným jen pro toho člověka, který se k NĚmu přiblížil stavem duše.

On je Láska. A jenom ten, kdo se také stal velkou, zjemnělou a silnou Láskou, může tak pociťovat Boha. A Splynutí s Ním pak není jen prázdným slovem, ale praktikou samotného života.

... Ti, kteří dosáhli Splynutí s Tvůrcem, se stávají — navždy — Jeho neoddělitelnými Částmi.

Ale — pokud je to nezbytné, například pro vykonávání Jejich Misí na Zemi nebo jiných planetách — mohou znovu osamostatňovat Část Sebe, a udržovat při tom splynutí s Ním.

Ježíš vykreslil tuto situaci v obraze vinné révy (J 15): z «Půdy» (to znamená, z Vědomí Vesmírného Boha Otce) vychází «Kmen» — Vědomí Božského Učitele, Který Svými Rukama-Větvemi podporuje spoustu vtělených duší doufajících v NĚho.

Právě tak projevují Sama Sebe vtěleným lidem Božští Učitelé. Mohou při tom mít materiální těla (to znamená být vtělenými), nebo je také nemít.

Ale i Ti, Kteří v současnosti těla mají, ovládají schopnost pracovat v ten samý čas Částmi Sebe-Vědomí v jakékoliv části planety. Vždyť Oni (jako Vědomí) mají rozměr nesrovnatelně větší, nežli naše planeta; a do Svých těl rozmíst'ují jen nepatrné části Sebe.

*** * ***

Zformuluji to ještě jednou pro ty, kteří si dosud definitivně neujasnili rozdíl mezi pohanskými «bohy» — a osobnostními projevy Boha Otce. Chaos v chápání odpovědi na tuto otázku vznikl z absence správných představ o mnohorozměrnosti prostoru téměř u všech religiózních lidí.

A kritérium je v tom takové: Částí Boha Otce je jenom Ten, kdo přebývá ve Splynutí s Ním v nejvyšším, prvotním eonu, Jednotném pro celý nekonečný vesmír.

Ale pohanští «bohové» jsou buď vymyšlené postavy lidového folklóru, nebo skuteční duchové té či oné (ale ne nejvyšší) úrovně evolučního vzestupu.

Bůh v aspektech Tvůrce, Nejvyššího Učitele a Cíle je pro všechny právě *Jediný*, i když se skládá z množství vzájemně rozplynutých Dokonalých Vědomí. Sjednocuje je to, že Oni všichni přebývají v

Příbytku Nejjemnějšího Vědomí a ke svému působení na různých «ostrůvcích » Stvoření vycházejí z něho.

Ted' je to jasné?

To znamená, že ted' už jenom stačí *Tam* proniknout a upevnit se *Tam* ve Splynutí s Tvůrcem.

*** * ***

Principiálním mezníkem na počátku této Cesty se pro nás stává realizace funkcí duchovního srdce (energie čakry anáhaty, středního dantianu). Tato energostruktura organismu je konkrétním orgánem, který vyrábí emoce lásky.

Velmi málo lidí má rozvinuté duchovní srdce vrozeně (to znamená, ještě z minulého vtělení).

Některým ženám se podaří velice jednoduše dosáhnout rozvinutí funkcí tohoto orgánu prostřednictvím harmonického manželství, protože ženský organizmus s jeho charakteristickými hormony, s erogenitou mléčných žláz, přímo spojených s anáhatou, také s možností zdokonalovat svoji lásku v péči o děti, — dává duším, vtěleným do ženských těl, neporovnatelnou přednost před «silným» (v hrubosti a násilnosti) pohlavím.

Ale pro ostatní lidi jedinou možností, jak radikálně změnit sama sebe, — zůstává používání speciálních psychotechnik, které byly vypracovány duchovními školami křesťanstva, hinduizmu, taoismu, buddhizmu, islámu a dalších religiózních tradic.

... Bůh je Láska. On Sám to potvrzuje. A to samé může potvrdit každý, kdo Boha skutečně poznal.

A my, abychom se stali podobnými Jemu, se musíme naučit být Láskou ve skutečném smyslu toho slova.

A začít musíme tím, že se naučíme stabilně žít koncentrací vědomí ve svojí čakře anáhatě.

Při tom vědomí vchází do stavu lásky.

Poté — prostřednictvím meditačních tréninků — se v tomto stavu postupně rozšiřujeme tak, abychom se stali mnohem většími, nežli naše těla, poté zaplňujeme duchovním srdcem celou Zemi a potom objímáme sebou-Láskou — Boha...

Tak se postupně stáváme *vesmírnými duchovními srdci* a vléváme se do Oceánu Vesmírného Tvůrce.

Ale pro to, abychom toto jednoduché schéma uvedli do života, musíme udělat velice mnoho. Podstata problému je v tom, že On k Sobě nepouští nedůstojné.

A teď budeme mluvit o realizaci uvedeného schématu — postupně, od samého začátku, tak, aby se nedůstojní také dokázali stát důstojnými úplně duchovní Seberealizace už v tomto duchovním životě.

*** * ***

Duchovní práce musí začít nastudováním koncepce Cesty a jejím přijetím. Poté — počáteční etická přeměna sama sebe. Potom — vejítí na vlastní duchovní Cestu a postupování po ní.

Samotné slovo duchovnost vzniklo z fráze, pronesené Ježíšem Kristem: Bůh je Duch. To znamená, duchovnost je připodobnění Bohu-Duchu. A duchovní Cesta je Cesta postupného přeměňování sama sebe — v Něho. Přeměna v Něho se uskutečňuje prostřednictvím kvalitativních změn a především růstu duchovního srdce. Nebo, jinými slovy, duchovní růst je především růst sebe jako duchovního srdce.

O tom, jak se stát duchovním srdcem a jak dále přetvářet sama sebe, jsem už mluvil. Teď už dodám jen to, že kritériem prvního úspěchu je skutečná schopnost dívat se očima duše ze svého hrudníku na

okolní svět (zdůrazňuji: ne v přeneseném, ale v přímém smyslu těchto slov!).

Vždyť pokud začínáme pocítovat sama sebe ne jako těla, ale jako svobodná vědomí, začínáme vidět právě zrakem duše — tím samým, kterým vidí ti, kteří už opustili svoje materiální těla a stali se, jak říkáme, duchy.

A tím samým zrakem vidí i Bůh — to, co se konkrétně děje v Jeho Stvoření s každým z nás.

Můžeme ještě říci, že Tvůrce je *Srdcem Boha* — Boha v aspektu Absolutna.

Proto tedy je možné Ho poznat a vlít se do Něho, jenom když se také staneme dokonalým duchovním srdcem.

*** * ***

V Bhagavadgítě — která je jedním z největších duchovních literárních zdrojů — se vyskytuje nedorozumění, které se stalo příčinou množství chyb v úsilích těch, kteří se marně pokoušeli dojít k Dokonalosti bez lásky, a ne láskou.

Konkrétně, když v besedě s Ardžunou Krišna ukazoval posuňkem na svůj hrudník, říkal, že právě tady, mezi těmito «brvami»(byl to žert: On ukazoval

na chlupy na Svoji mužné hrudi), je třeba otevřít výstup Átmické Energie...

Ale Jeho posuněk nebyl uveden v Bhagavadgítě, a proto žert nebyl pochopen čtenáři — a spousta lidí se v důsledku toho začala pokoušet «otevřít třetí oko» — oko duše — ne z duchovního srdce, ale z jedné z nejhrubších čakr — ádžni.

Výsledky tomu vždy odpovídaly: zhrubnutí celého vědomí, a někdy — stresy a poruchy zdraví. (I když se v některých případech objevila schopnost vidět barvy, související s emocionálním stavem druhých lidí; nepřinášelo to žádný prospěch na duchovní Cestě, ale «podporovalo» uvedený špatný zvyk).

To znamená, že «třetí oko» (trikuttu) není vůbec dobré otvírat v čele, ale uprostřed svého hrudního koše.

Jestliže mi teď nevěříte — můžete se přeptat Krišny, jako jsem to dělal já. Ale pro to se musíte nejdříve hlavně přiblížit k Jeho stavu, a konkrétně, se naučit Ho vidět — jako Božské Vědomí, sami přitom přeměnění v rozvinuté duchovní srdce. (Jinak uslyšíte všechno, co budete chtít, od nějakého démona, který o sobě bude tvrdit, že je Krišna).

Praktika současného hésyhasmu (přednáška)

Duchovní směr, známý pod názvem HÉSYCHASMUS, se zrodil v prostředí křesťanských duchovních praktikantů. A proto, předtím, než si o něm budeme vyprávět podrobněji, se v krátkosti zastavíme u toho, co je to křesťanství.

Je to především Učení o Bohu a Cestě k němu, které tu pro nás zanechal Vyslanec Tvůrce vtělený do lidského těla — Ježíš Kristus.

Probereme základní postuláty Jeho Učení:

1. Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v Nebesích. (Mt 5:48)

2. Já a Otec jsme jedno. (J 10:30)

3. Já jsem Vinný kmen! (J 15:1-5)

4. Jako Otec zná Mě, tak i Já znám Otce! (J 10:15)

5. Já miluji Otce! (J 14:31)

6. Otče spravedlivý! Poznal jsem Tě! (J 17:25)

7. A učte se ode Mne! (Mt 11:29)

8. Bůh je Láska! (1 J 4:16)

9. Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a ze vší své síly! (Mk 12:29-30)

10. Budeš milovat svého bližního jako sám sebe! (Mk 12:31)

To jsou základní principy křesťanství. V nich je výzva Ježíše k lidem, aby se STALI TAKOVÝMI, JAKO ON. Konkrétně, aby tak, jako On, — poznali Otce Nebeského a stali se s Ním Jedním.

Nový Zákon také oplývá Ježíšovými Příkázáními, jejichž plnění to pomáhá nerychlejším způsobem vykonat. V nich jsou pokyny:

— být absolutně čestnými ve vztazích s druhými lidmi, nemít dluhy, nepřivlastňovat si cizí,

— starat se o prospěch druhých více, nežli o svůj vlastní,

— být mírumilovní,

— být laskaví a něžní jeden k druhému,

— pomáhat všem ve všem dobrém,

— odpouštět, nemstít se, neproklínat,

— zbavit se nenávisti, nenechat se emočně unášet odsuzováním druhých,

— neusilovat o shromažďování bohatství «pozemských»: jinak ztratíš sám možnost shromáždit bohatství duchovní,

— neobávat se útoků agresivních primitivů, kteří mohou ublížit jenom tělu, ale ne tomu, v čem se objevíme před Otcem Nebeským po smrti těla, — to znamená, duši.

— neopíjet se

— nebýt přezíraví, ale být skromní a uctiví k druhým,

— snažit se dělat všechno, co můžeme, pro duchovní pomoc druhým lidem,

— nezabývat se nadměrně sexualitou — aby nevytlačila z pozornosti Boha; osobní hledání Boha a služba Jemu musí v životě vždy zůstat na prvním místě.

Uvedu ještě několik citátů:

Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali! Jako jsem Já miloval vás, abyste i vy milovali jeden druhého! (J 13:34)

Především však mějte jedni k druhým horlivou lásku, neboť láska přikryje množství hříchů! (1 Pt 4:8)

Řekne-li někdo: "Miluji Boha" a nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo totiž nemiluje svého bratra, kterého viděl, jak může milovat Boha, Kterého neviděl? (1 J 4:20)

Milovaní! Milujme jedni druhé! Neboť láska je z Boha!

Kdo nemiluje, nepoznal Boha, neboť Bůh je Láska! (1 J 4:7-8)

Jestliže milujeme jedni druhé, Bůh v nás přebývá!... (1 J 4:12)

Nikomu nedlužte nic, než abyste se navzájem milovali! (Ř 13:8)

V lásce není žádný strach, ale dokonalá láska vyháň strach ven. ... Kdo se však bojí, nedošel k dokonalosti v lásce! (1 J 4:18)

Kdybych mluvil jazyky lidí i andělů, ale neměl bych lásku, stal jsem se dunícím kovem ...

A kdybych měl dar proroctví a rozuměl všem tajemstvím a veškerému poznání a kdybych měl všechnu víru, takže bych i hory přenášel, ale neměl bych lásku, nejsem nic.

A kdybych všechn svůj majetek vynaložil na krmení chudých a kdybych vydal své tělo ke spálení, ale neměl bych lásku, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, dobrotivá,

láska nezávidí,

láska se nevychloubá

ani nenadýmá,

**nechová se nepatřičně,
nehledá svůj prospěch,
nedá se vydráždit,
nemyslí na nic zlého,
neraduje se z nepravosti, ale raduje se s
pravdou...**

**Láska nikdy neselhává. Avšak proroctví, ta
zaniknou, jazyky, ty přestanou ... (1 K 13:1-8)**

**Milujte své nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás
proklínají! Konejte dobro těm, kdo vás nenávidí!...
(Mt 5:44)**

Blaze těm, kdo působí pokoj!... (Mt 5:9)

Neodsuzujte!... (L 6:37)

**A proto všechno, co chcete, aby lidé dělali vám,
stejně i vy dělejte jim!... (Mt 7:12)**

**Každému, kdo tě prosí, dávej a od toho, kdo si
bere tvé věci, je nevyžaduj zpět! (L 6:30)**

**Odpustíte-li totiž lidem jejich prohřešky, odpustí
váš Nebeský Otec i vám.**

Ale jestliže lidem neodpustíte jejich prohřešky, pak ani váš Otec neodpustí vaše prohřešky vám! (Mt 6:14)

Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať své skutky prokáže dobrým životem v moudré krotkosti. Máte-li však v srdcích hořkou závist a svárliivost, nechlubte se a nelžete proti pravdě. To není moudrost přicházející shůry, ale... d'ábelská!... (Jk 3:13-15)

Neboť toto je Boží Vůle: abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí! (1 Pt 2:15)

Kdo říká, že je ve světle, a nenávidí svého bratra, je až dosud v temnotě (1 J 2:9).

Láska ať je bez pokrytectví!

Ošklivte si zlé, lněte k dobrému!

Bratrskou láskou srdečně milujte jedni druhé!

Vzájemně se předcházejte uctivostí! (Ř 12:9-10)

**Dobrořečte těm, kdo vás pronásledují!
Dobrořečte a nezlořečte! (Ř 12:14)**

Nikommu neodplácejte zlo zlem! (Ř 12:17)

Nemstěte se sami! (Ř 12:19)

Hladoví-li tvůj nepřítel, nakrm ho; žízní-li, dej mu napít! (Ř 12:20)

Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem! (Ř 12:21)

Ty pak, proč soudíš svého bratra? Anebo ty, proč pohrdáš svým bratrem?...

A tak každý z nás bude sám za sebe skládat účet Bohu!

Nesud'me již tedy jedni druhé!

Ale raději posud'te toto: abyste nekladli před bratra kámen úrazu nebo pohoršení. (Ř 14:10-13)

I kdyby byl člověk zachvácen nějakým prohřeškem, vy duchovní ho napravte v duchu krotkosti a každý dávej pozor sám na sebe, abys nebyl pokoušen i ty! (Ga 6:1)

At' z vašich úst nevychází žádné špatné slovo! Ale jen to, co je dobré k potřebnému vybudování, aby přineslo posluchačům milost! (Ef 4:29)

Kdybys byl někým pozván... — nesedej si na přední místo!... Neboť každý, kdo se povyšuje, bude

ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen. (L 14:8-11)

Nehromad'te si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde zloději vykopávají a kradou! Ale hromad'te si poklady v nebi!...

Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce! (Mt 6:19-21)

Všechno smím, ale ne všechno je prospěšné... (1K 10:23)

Nemůžete sloužit Bohu a Mamonu¹⁷! (Mt 6:24)

Vždyť co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale uškodil své duši? (Mt 16:26)

Slyšeli jste také, že předkům bylo řečeno¹⁸: «Nebudeš křivě přísahat!» a «Splníš své přísahy Pánu!»... Já vám však říkám, abyste vůbec nepřísahali!... Ať je tedy vaše slovo «Ano» ano a «Ne» ne! (Mt 5:33-37)

Neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost! Ale naplňujte se Duchem!... (Ef 5:18)

Je dobré nejíst maso ani nepít víno ani nedělat nic, na čem se tvůj bratr uráží nebo pohoršuje nebo čím slábne! (Ř 14:21)

Chod'me počestně jako ve dne, ne v hodování a opilství, ne ve smilstvech a nestydatostech, ne ve svárlivosti a závisti!... (Ř 13:13)

Nikdo at' nehledá svůj prospěch, ale každý prospěch toho druhého! (1 K 10:24)

V pokoře pokládejte jedni druhé za přednější než sami sebe! (Fp 2:3)

Kdo neshromažďuje se Mnou, rozptyluje! (Mt 12:30)

A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou!... (Mt 10:28)

Odložte: zuřivost, hněv, zlobu, urážky i nestoudné řeči! (Ko 3:8)

Aby Má radost zůstala ve vás a aby vaše radost byla úplná!

Toto je Mé Příkladání, abyste se navzájem milovali, jako jsem Já miloval vás! (J 15:11-12)

Toto vám přikazuji, abyste se navzájem milovali! (J 15:17)

* * *

Prozkoumejme každý sám sebe: porozuměl jsem nebo porozuměla tomu, co učil a stále učí Ježíš?

Vždyť křesťanství je právě to! Protože právě tak učil a stále učí Ježíš Kristus! A všechno ostatní jsou zvrácenosti, sektářství.

Ještě zdůrazňuji, že Ježíš během Svého obecně známého pozemského života, učil Své nejbližší učedníky také meditační techniky, bez kterých poznat Otce Nebeského není možné.¹⁹

V Novém Zákoně je uvedena tato Ježíšova fráze: «Bůh je Duch a ti, kdo Ho uctívají, Ho musí uctívat v duchu a v pravdě!» (J 4:24). Mluvíme zde o tom, že jít k Bohu musíme se správným pochopením podstaty Boha a evolučních úkolů člověka. A «uctívat» Ho (lépe přeloženo jako ctít Ho) — se nemá těly, «náboženskými» tělesnými pohyby, ale dušemi, postupně se osvobozujícími — díky meditačním metodám sebezdokonalování — od závislosti na svých materiálních tělech.

* * *

V praktikách, které vytvořilo mnoho křesťanských církví, se objevily chrámové bohoslužby, obřadnost. I když Učení Ježíše Krista nic takového neobsahovalo. Můžeme si položit otázku: je to dobré, nebo špatné?

Na jedné straně, rozumný člověk chápe, že Bůh není v chrámech přítomen víc, nežli mimo ně. A že je Ho třeba hledat v *hlubinách* vesmíru, a ne v materiálních kultovních předmětech nebo budovách.

Ale na druhé straně, vždyť chrámové pobožnosti vznikly jako naprosto přirozená potřeba lidí, spojených společným duchovním úsilím, scházet se spolu — jednoduše kvůli emocionálním kontaktům se stejně smýšlejícími, kvůli výměně myšlenek a zkušeností, kvůli pomoci jedněch druhým, kvůli poučení.

Také i obřadnost sama o sobě se často ukazuje jako prospěšná: napomáhá tomu, aby se u shromážděných lidí, připravených na vnímání Božského, zastavily proudy myšlenek na «pozemské». A na tomto podkladu mnozí z nich poprvé obdrží důkazy mystické reality — pocíťované dotyky neviditelných rukou, energetické proudy, vycházející z ikon, myšlenky a dokonce i hlasy neviditelných spolubesedníků...

Někomu tak projevuje Sám Sebe Bůh, jiným — démoni... Závisí to na úrovni etické čistoty každého konkrétního člověka.

A etická čistota «oveček» ve velké míře odpovídá úrovni duchovního vzestupu «pastýřů». Právě v tom

je ten hlavní problém... Vždyť se pod záminkou křesťanství často hlásá cosi diametrálně protikladného...

Když mluvíme o rozdílech mezi vytvořenými náboženskými směry, vůbec nemá smysl zdůrazňovat obřadnost. V obřadnosti problém není! Ať si obřadnost zůstane u všech taková, jaká je! Problém je úplně v něčem jiném: v absenci celistvého obrazu v pochopení podstaty Bytí Vesmírného Vědomí, a konkrétně, jeho evolučního aspektu!

Začněme od toho, že vesmírný prostor je skutečně (a to nejen matematicky) mnohorozměrný a skládá se ze 7 základních vrstev mnohorozměrnosti.

Vrstvy mnohorozměrného prostoru se odlišují, především, stupněm jemnosti energií, které je zaplňují.

Nejhlubší a nejjemnější vrstvou ve vesmírném «Oceánu emanací» — Absolutnu — je loka Prvotního Vědomí, Které se může nazývat — v různých kontextech a v různých jazycích — Bohem Otcem, Tvůrcem, Otcem Nebeským, Jehovou, Alláhem, Tao, Íšvarou, Svarogem, Ódinem, a dalšími jmény.

Na druhém konci škály mnohorozměrnosti se nachází peklo — «sметиště Evoluce» — příbytek nejhrubších — podle jejich energetického statutu — bytostí. To jsou ti, kteří si za života ve vtěleném

stavu přivykli přebývat v hrubých emocionálních stavech.

Ted' už je vám jasné, proč nám Bůh radí, abychom žili v emocích něžné lásky, a ne hněvu, odsuzování, popudlivosti, zloby, nenávisti?...

... Pokaždé se člověku nepodaří snadno a rychle zlepšit svůj charakter. Jednoduše neví: jak to udělat? A právě tehdy mu může přijít na pomoc náš systém psychické autoregulace, který jsme detailně vypracovali, Tento systém je založený na ovládnutí řízení funkcí vlastních čaker, které jsou orgány odpovědnými za produkci našich emocí.

Nejdůležitější čakra je u každého z nás čakra anáhata, umístěná v hrudním koši. Právě v ní se rodí emoce «srdečné» lásky — právě toho vztahu, který nás skutečně přibližuje k Bohu a který nám tak důrazně hlásal Ježíš Kristus a Jeho Apoštolové.

Nad anáhatou — v krku — se rozkládá čakra višuddha, odpovídající za estetické vnímání situací okolního prostředí.

Ještě výše — v hlavě — jsou dvě «myslicí» čakry.

A pod anáhatou — v břiše a oblasti pánve — se nachází blok složený ze třech čaker, nazývaný spodní dantian nebo hárá. Je to *silový blok* organismu, napájející bioenergií jeho různé funkce.

Právě anáhata s jejím vzácným obsahem — duchovním srdcem — je nejdůležitější částí každého z nás. Tu jsme povinni v první řadě udržovat v čistotě a všemožně rozvíjet a pěstovat... — přesněji řečeno, pěstovat sami sebe, stát se duchovním srdcem, umístit *sama sebe* — *jako duši* — do něho, «ubytovat» se v něm.

*** * ***

Bůh je Láska. A abychom se k Němu přiblížili, musíme se také změnit v Lásku.

Jedinečnou možnost, jak to realizovat — umožňuje vůlí řízená, uvědomělá regulace svých emocí: vyřazením hrubých emocionálních stavů a všestrannou kultivací zjemnělých.

Ale to nemůže být dosaženo jiným způsobem, nežli prostřednictvím výše uvedených technik duchovní práce.

Pokud se intenzívně přeměňujeme v souladu s výše vyjmenovanými principy Božské etiky — zasluhujeme si aktivní pomoc v našem duchovním vzestupu ze strany Božských Učitelů — Představitelů Boha Otce. Jsou to Ti, Které souhrnně nazývají Svatými Duchy.

... Tvůrce je bezprostředním způsobem zainteresován v našem pozitivním rozvoji. Vždyť to byl On, kdo nás vyslal, abychom se rozvíjeli v podmínkách pozemských vtělení! Kvůli čemu? — Abychom se, až se rozvineme do potřebné úrovně, vlili do Něho a obohatili Ho sebou.

Je pochopitelné, že vlití vědomím do Něho — není každý schopen realizovat přímo teď. Ale On nás nevysílá vtělit se jenom jednou, ale mnohokrát. A náš věk, jako duší je různý: někdo se do lidského těla vtěluje poprvé, a druhý už má za sebou stovky vtělení.

Víc než to, před lidskými pozemskými životy jsme se všichni — jako duše — zpočátku evolučně vyvíjeli v tělech rostlin, potom živočichů. A ti, kdo jsou v současnosti vtělení do takových těl, jsou budoucí lidé.

Nestane se teď pro každého z nás tohle pochopení — základem toho, aby se ke všem živým bytostem, vtěleným na Zemi, choval uctivě a soucitně?

... Bůh dal kdysi Mojžíšovi Prikázání: «Nezabiješ!». Ale právě Mojžíš byl první, kdo ho porušil... A od těch dob toto Prikázání nebylo masově dodržováno ani židy, ani těmi, kdo sami sebe považovali za křesťany, ani muslimy.

Ale vždyť Bůh prostřednictvím Mojžíše nepřikázal «Nezabíjej lidi!». On načrtl na desky formulaci mnohem širšího významu: nikoho nezabíjej! A při tom objasnil:

«... Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší Země, a všeliké stromoví, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm!» (Bible, Genesis, 1:29)

A potom On ještě upřesnil (Exodus, 9:1-4): Zakazuji jíst ty, v jejichž tělech teče krev! A sem patří všichni savci, plazi, obojživelníci, ryby, měkkýši... — téměř všechny živé bytosti, kromě rostlin.

Ale dokonce, i pokud Bibli neuznáváte, — nebylo by vhodné se hluboce zamyslet: je vůbec přípustné kvůli uspokojování svého obžerství zabíjet ty, kdo kvůli tomu trpí v bolestech? Je to slučitelné s láskou k nim, se samotným principem LÁSKY?

Proto tedy existují lidé, kteří — právě z etických důvodů! — přecházejí na stravování rostlinami, mléčnými výrobky a ptačími vejci.

A ubezpečuji: bez toho Bůh nikdy neuzná číkoliv lásku za dokonalou!

*** * ***

Budeme-li se učit milovat Stvoření tak, že začneme od jeho dílčích projevů, — budeme v sobě postupně rozvíjet schopnost milovat tak, jak miluje Sám Tvůrce.

Tak se s Ním sblížíme — ve stavu duší.

Tak rozvíjíme sami sebe jako Lásku.

**A dosahujeme — v důsledku toho — schopnosti
zamilovat si i Tvůrce.**

**A až se staneme dokonalou Láskou — pak se
sléváme s Tvůrcem, stáváme se Jeho
Neoddělitelnými Částmi.**

**Právě v tom, ve stručnosti, spočívá hlavní
podstata Božího Učení, které se On pokouší přinést
lidem.**

**Duchovní aspiranti, kteří dosáhli etické
bezchybnosti, dostávají všemožnou pomoc od
Božských Učitelů, aby mohli přivést sebe — jako
duše, vědomí — k Dokonalosti. A tehdy takoví lidé
vcházejí do Splynutí s Tvůrcem v Jeho Příbytku.**

**V Příbytku Tvůrce jsou všechna předtím
individuální Vědomí slita v *Jedno*.**

**Právě to umožňuje naprosto zodpovědně mluvit o
to, že Bůh je *Jediný*.**

**Ale Oni jsou také schopni znovu získávat
částečnou individualitu, a vycházet přitom z
Příbytku Tvůrce — teď už jako Jeho Součásti. Proto
je také nazývají Božskými Učiteli, Svatými Duchy
nebo — hromadně — Svatým Duchem.**

**Jsou mezi nimi Ti, Kdo mají mužskou nebo i
ženskou podobu: podle posledního vtělení.**

**Každý z Nich je absolutně svobodný ve svém
přemístování, může se zjevovat v libovolné části**

prostoru. Ale někdy je možné Je pozorovat, jak se shromáždili ve skupině na jednom místě.

Nejčastěji vypadají jako gigantické podoby lidské postavy (Mahádubly), které mají základnu a výšku od desítek metrů až do kilometrů. Na vrcholu každého je Božský Obličej.

Vycházejí z Příbytku Tvůrce a přitom zůstávají sjednoceni s Ním, svobodně prostupují — jako průzračný Božský Plamen — zemskou kůru a jakékoliv materiální předměty.

Někteří z Nich mají jednu nebo více «zón odpovědnosti» na povrchu Země, kde se každý z Nich pokouší pomáhat vtěleným lidem stát se lepšími, vytváří jim učební situace, — především v rámci osvojování etiky. Ale Oni tady také vyučují i ty, kteří si už uvědomili, že jsou Božími žáky a přímo se kontaktují se svými nevtělenými Božskými Učiteli.

Nad Peterburgem je například vždy možné uvidět Božský Obličej Apoštola Ondřeje. Ale existují i místní lokality, kde se vždy můžeme setkávat s Ježíšem, Satjá Sáí, Apoštolem Filipem a Dalšími.

Jsou někdy nesprávně vnímáni jako «Ochránci» města nebo nějakého jiného území. Ne: Oni nejsou Ochránci, ale naši neustálí Vychovatelé, když je třeba — něžní a laskaví, když je třeba — přísní. V každém případě — Moudří. Oni jsou Koordinátory našich osudů: těch osudů, které si každý zasloužil.

Když se stýkají se Svými konkrétními vtělenými žáky, snaží se každý z Nich, darovat jim především

ty poznatky a metody, které v minulosti představovaly základ Jeho nebo Její vlastní Cesty k Dokonalosti. Ale bývá to i tak, že se skládají dohromady najednou osobní zkušenosti několika z Nich. Tak to bylo, například, v našem případě. A to urychluje růst žáků, ale také umožňuje neustále vylepšovat metodologii duchovního zdokonalování — v závislosti na konkrétních ekologických a kulturních podmínkách výuky.

*** * ***

Lidská fantazie vytvořila pohádkový obraz d'ábla: s nezbytnými rohy, kopyty, ocasem, mužského pohlaví, a ještě k tomu... — sexuálního maniaka.

Ale to je zcela škodlivá nepravda. Škodlivá je proto, že lidé, kteří jdou cestou skutečné vlastní d'ábelizace, nechápou svou zoufalou situaci: vždyť mi ocas ani rohy přece nerostou — to znamená, že je všechno v pořádku!

V podmínkách převládající religiózní nevědomosti je možné se stát d'ábly — pro mnohé! — úplně jednoduše! Pozoroval jsem takové ve stejné míře mezi politickými lídry, mezi těmi, kteří zaujímali posty v «duchovních» organizacích, i mezi alkoholiky.

A oni přitom mohou být obou pohlaví.

Kdo jsou? Jak je rozeznat?

Jejich příznakem je chronické přebývání v intenzívních hrubých emocionálních stavech (zloba, popudlivost, nenávisť). Lživost, podlost, agresivita — to jsou také jejich charakteristické vlastnosti.

Zůstanou takoví i po oddělení od těl. Jejich příbytkem bude peklo, kde budou žít mezi sobě podobnými, kteří je budou trápit.

Ale někteří z nich dokážou ještě nějaký čas škodit vtěleným lidem — jako tehdy, když byli vtělení.

Vtělení d'ábové mohou působit zjevnou fyzickou škodu — zabíjet, mrzačit, znásilňovat, bít, loupit, zastrašovat a štvát na svoji oběť druhé, sobě podobné...

Ale jak vtělení, tak i nevtělení d'ábové jsou schopni vytvářet natolik mohutná nejhrubší energetická pole a energetická «nasměrování», že často přivedou svoje oběti do psychotických stavů. Lékaři stanovují posledně uvedeným diagnózu: schizofrenie se symptomy bludů. Ale nejsou to bludy, ale realita. Znal jsem osobně dva, kteří, když se ocitli pod takovým vlivem d'áblů, našli unik z této situace v tom, že v sebevražedném úmyslu vyskočili z okna — a zabili se...

Kvůli čemu vám vyprávím o těchto hrůzách? Ne kvůli tomu, abych vás postrašil! Naopak, abych pomohl přijmout správná řešení těm, kdo se v takové situaci ocitnou.

Především, tak jako ve všech případech nehod, katastrof a jiných neštěstí, je nutné pamatovat na to, že všechno, co se nám přihodí, se děje — skutečně! — před očima Boha. A On to dopouští.

A víc než to — On tyto situace i vytváří!

Je jen důležité pochopit: proč? Co mi Ty, Pane, chceš tím povědět, čemu mě chceš naučit, v čem mě chceš napravit?

Vždyť Bůh nežije na nějaké jiné planetě! A On ani není pro nás neviditelný létající človíček, který nedokáže uhlídat, co se děje s námi se všemi! Bůh je Vesmírný Oceán Vědomí, jsoucí právě všude, v každém bodu prostoru — ale jakoby pod nejjemnějším *příkrovem*, oddělujícím Tvůrce — od Jeho Stvoření.

A nepřihodí se s nikým z nás nic významného bez toho, aby nám to nepřineslo užitek!

Bolest můžeme například dostávat proto, abychom se naučili soucítit s bolestí druhých bytostí — a už jim ji dál nepůsobili.

A jakékoliv různorodé špatné skutky druhých lidí nám umožňují se učit v praxi lidské psychologii.

Nebo nám mohou naznačovat, že je na čase, abychom «změnili partu»...

A tak dále. Všechno — k užitku!

V autobiografii, kterou jsem vydal²⁰, jsem vylíčil to, jak za použití různé lidské hanebnosti, Bůh

radikálně měnil moje životní situace — mně k užitku!

A jednou, když jsem byl smrtelně zmrzačený, a když jsem k Němu volal s prosbou o vysvětlení toho, co se mi přihodilo, začal slovy: «Ty mně potom budeš za to vděčný!»...

Potom se to také stalo!

A ještě: ve všech těžkých situacích je třeba se těsněji přimknout k Němu! Často nám On problémy vytváří právě kvůli tomu.

... A ti dva, co vyskočili z oken,... — jeden z nich rozvinul v sobě vychloubačnost až do groteskní nechutnosti, a druhý si uškodil tím, že se zapletl do konfliktu s d'ábelsky se vyvíjejícím bývalým společníkem v podnikání, který mu nevracel peníze...

Ježíš Kristus učil: «Od toho, kdo si bere tvé věci, je nevyžaduj zpět!» (L 6:30) A tenhle chlapec na to Prikázání zapomněl, i když ho četl... Ale vždyť je třeba Boží Učení nejen číst, ale i plnit!

Druhá jeho chyba — zaměřil všechnu svoji pozornost na d'ábla — místo toho, aby se vrhl duší do objetí Boha. A vždyť opravdu — on tenkrát *ztratil Boha* v pravém smyslu těch slov!...

V podstatě, nedokázal složit zkoušku z etiky...

Také jsem se dostával do analogických situací. Ale využíval jsem je právě pro upevnění svojí Slitosti

s Tvůrcem: vždyť v těle bylo špatně, ale v Příbytku Tvůrce — výborně, dokonce velice!

Mně ti d'ábové velmi pomohli.

... Ale to úplně nejhroznější — vůbec není podlehnout útokům nějakého d'ábla, ale sám nebo sama se tím d'áblem stát. To předurčuje ke skutečně hroznému osudu!

Kdysi Bůh vyhlásil prostřednictvím proroka princip: «Všechno je blaho!»²¹. Zkusme si ho teď zapamatovat natolik důkladně, abychom si vzpomněli i tehdy, až přijde čas «skládat zkoušku» před Bohem z předmětu «praktická etika».

A On ještě učí, abychom se chovali k Jím kontrolovanému zlu — jako ke katalyzátoru rozvoje dobra. Zde je také nad čím se zamyslet a co si zapamatovat.

... Nejednou jsem slyšel takovou námitku: «Ne! Pokud Bůh existuje, pak je dobrý! On nám nemůže způsobovat tolik trápení! Všechno zlo je od d'ábla!»...

V tomto tvrzení je nepochopení principů vzájemných vztahů mezi Bohem a lidmi, které je typické pro naše sociální prostředí. Lidé, kteří tak přemýšlejí, mají tak «neproniknutelný» egocentrismus, že pohlížejí na Boha jako na svého «všemohoucího sluhu», mezi jehož povinnosti patří uspořádat MĚ život podle MÉHO chtění. A jestli ne tak — tak já... já Tě vůbec uznávat nebudu! Anebo, Ty vůbec nebudeš existovat!...

Ale Bůh existuje. A On je skutečně všemohoucí. Jenom charakter vzájemných vztahů mezi Ním a vtělenými bytostmi je zcela jiný.

Vždyť On a my vůbec nejsme dvě principiálně odlišné bytosti. My jsme Jeho částčky (částčky Jeho — Absolutna), vyslané Jím na «pozemské pastviny» pro dozrávání!

A naše jediné předurčení je právě dozrávání na těchto «pastvinách»!

On je náš Dobrý Pastýř — «pase» nás — pokud na to pohlížíme objektivně — jenom s tím jediným cílem, abychom se, až dosáhneme potřebného stupně dokonalosti, vlili dušemi do Něho, stali se Jím, obohatili Ho sami sebou!

V tom je JEHO Život, JEHO Evoluce!

Jiný smysl naše pozemská existence nemá!

A ti z nás, kdo za používání svojí svobody vůle, dozrávají úspěšně, — ti od Něho získávají nejvyšší výhody. Ale špatní jsou odhazováni do odpadu a ocitají se «na smetišti Evoluce», v pekle, ve «tmě vnější».

Proto je jediný správný princip vzájemných vztahů s Ním — z naší strany — úplná POKORA před Jeho Vůlí a bystré vnímání všech Jeho nařízení a lekcí!

Náš egocentrismus musí být změněn na Bohocentrismus!

«Bud' Vůle Tvá, jak v Nebesích, tak i na Zemi!» — to je třeba nejen číst, nahlas říkat nebo dokonce i

**zpívat! To musí být doopravdy přijato — každým!
— jako formulace *mých* vzájemných vztahů s *Ním!***

Bud' Vůle Tvá, Bože můj!

**Uznávám Tě za svého Všemohoucího a
Nekonečně Velkého Vesmírného Otce!**

Ty jsi *Všechno!*

**A já jsem Tvoje pokorné dítě — miluji Tě a učím
se u Tebe! A chci Tě zcela poznat a splynout s Tebou
v lásce!**

Pas mně na pastvinách Tvojí Země!

A ved' mě do Tvého Domu Cestou Pří mou!

*** * ***

**Kolikrát mi nevraceli velké částky peněz! Kolik
příšerných pomluv o mně šířili! Při tom mi
pomlouvači připisovali vlastnosti, které jsou
diametrálně protichůdné těm, které mám!**

**A nedávno se ještě ukázalo, že nějaký autor
ukradl kapitolu («Učení Juana Matuse») z mojí
knihy: jednoduše ji přetiskl — a vydal doslovně pod
svým jménem...**

Na všechno to jsem pohlížel jako na testy mojí oddanosti Bohu. Nevytrhávat se! A... jednoduše jsem šel dál, nikoho jsem nezačal nenávidět, nikomu se nemstil, nepotřeboval jsem kompenzace «za způsobenou fyzickou a morální újmu»...

Vždyť by stačilo se nechat vtáhnout třeba jen do jednoho z těch konfliktů, které se mi vnucovaly — a já sám bych prohrál v tom hlavním, kvůli čemu jsme na Zem posláni, a nedokázal bych pomoci všem těm lidem, kteří ode mě pomoc přijali a ještě ji přijmou — ve vyléčení duší a v duchovním vzestupu!

A tím, že bych porušil Kristova Prikázání, bych přece přestal být křesťanem...

... «Psíci štěkají — a slon jde», — tak kdysi zformuloval Svůj vztah k takovým situacím Satja Sai.

Každý — pokud má čistou duši před Bohem a před lidmi a jde duchovní Cestou — může pro sebe tento princip také přijmout.

A ještě: «Já vedu všechny. Nezlob se na nikoho!» — učil mě kdysi Bůh.²² Tato Jeho slova mě velice pomohla. Ať pomohou i vám!

*** * ***

Jediným způsobem, jak se vyhnout pozemskému trápení — v současnosti, i v budoucnosti — je aktivní duchovní zdokonalování. Vede, konkrétně, ke správnému růstu vědomí v kvantitativním směru, zabezpečuje takzvanou «krystalizaci» (podle analogie s růstem krystalů v podmínkách pro takový růst příznivých). A to dává sílu efektivněji čelit zlu.

A také si zapamatujme Příklad: «Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem!» (Ř 12:21).

*** * ***

Termín *hésychnasmus* vznikl z řeckého slova *hésychnia* — *vnitřní ticho*.

Bez tohoto *vnitřního ticha* není možná *meditace*, která je — po ukončení etapy nastudování a přijetí etických principů našeho života na Zemi, doporučených Bohem — základem pro další rozvoj vědomí na duchovní Cestě.

Právě usilování dosáhnout *hésychnie* a po jejím dosažení směřovat k poznání Boha — také zformovalo tento směr «křesťanské rádžajógy», který se stal známým jako *hésychnasmus*.

Přičemž zvláštní výjimečnost a vysoká hodnota tohoto směru spočívaly právě v tom, že si *hésychnasté* od samého začátku předsevzali dokonale správnou orientaci na to, že plnit příkázání Ježíše Krista o

rozvíjení lásky k sobě je možné jenom prostřednictvím práce s duchovním srdcem.

Hésychasté objevili, že při přemístění koncentrace vědomí z hlavy do duchovního srdce se zastavuje «vnitřní rozhovor», který předtím zabraňoval meditaci.

A při pokračování úsilí a úplném umístění vědomí v duchovním srdci člověk — najednou! — poprvé na vlastní zkušenost chápe to, co měl na mysli Ježíš, když mluvil o duchovní lásce!

Život takových lidí se změnil! Oni teď skutečně mohli milovat jeden druhého a všechny kolem — pravou křesťanskou láskou: «jako sami sebe» a dokonce více, než sami sebe!

Další rozvoj duchovního srdce vedl k tomu, že teď láska mohla začít do sebe postupně pojmout i Boha.

Bůh je v tom všemožně podporoval a dával jim možnost pociťovat Sebe jako Lásku. A končilo to — ve výsledku — Splynutím dvou milujících v Objektích Lásky.

Hésychasté vynalezli metodiku rozvíjení duchovního srdce, která dostala název Ježíšova modlitba. Její formulace mohly být různé: od «Pane Ježíši Kriste, Syne Boží, smiluj se nade mnou hříšným!» až k nejjednodušší a nejdokonalejší variantě: prosté modlitební prosbě k Milovanému Ježíši, aby vešel do mého duchovního srdce — s

pokorným opakováním Jeho jména: «Ježíši! Ježíši!...».

... Ale v dalších stoletích dokázal jen málokdo získat pozitivní plody používáním «Ježíšovy modlitby». Začalo dokonce převládat mínění, že jsou «její tajemství ztracena»...

Ale není to tak úplně: ve skutečnosti masy «věřících» ztratily pravé křesťanství docela — svým odvrácením od etiky, předložené Kristem. A to poslední vedlo k tomu, že se v něm tak nezformoval — až do posledních let — komplexní a vědecky korektní přístup k duchovnímu rozvoji člověka. Jinými slovy, neexistoval takový vědecko-religiózní směr, který jsme teď vytvořili my a nazvali ho *Metodologií duchovního zdokonalování*.

... Považuji za nezbytné ještě jednou zdůraznit, že začínat svůj duchovní rozvoj musí každý ne od praktikování meditace, ale od úplného a podrobného seznámení s obecnými teoretickými poznatky náboženské filozofie, čímž se rozumí, přijetí výše probíraného etického Božího Učení.

V opačném případě nemůže být stav praktikujícího stabilní, a on nedokáže snášet ty etické testy, které každému bude nezbytně předkládat Bůh. A to se konkrétně projeví psychickými poruchami.

* * *

A teď se seznámíme s některými důležitými myšlenkami z knihy raných hésychastů, která se nazývá *Dobrotoljubije (Láska k dobru)*²³:

Z Asketických ponaučení
blahoslaveného Diadocha, episkopa z Photiki:

Hranice, nebo vrchol víry, je... ponoření mysli do Boha.

Hranice nenáročnosti je — tak si přát mít, jako si jiný přeje nemít.

Hranice pokorné moudrosti je — rozhodné zapomenutí na své dobré činy.

Hranice lásky je — rozmnožení přátelské náklonnosti k těm, kteří urážejí a hanobí.

Z Asketických ponaučení
Efréma Syrského:

Neměj, mnichu, přání masa a nepij vína do opojení;
jinak zhrubne tvoje mysl...

Nebud' náruživý k masu a k pití vína, abys neudělal svou mysl neschopnou přijetí duchovních darů.

Bůh stvořil člověka *svobodného* — proto je předurčen k poctám i ponaučením.

Bloudící oko přináší mnoho zármutku tomu, kdo ho následuje. Jestliže se nezdržíš toulání očí, nepoložíš přímou cestu úplné moudrosti.

Rozumně se vzdaluj od škodlivých setkání, aby v dobru spočíval tvůj vnitřní člověk.

Jestliže chceš zvítězit nad láskou ke stříbru — zamiluj si nenáročnost a šetrnost.

Jestliže chceš zvítězit nad hněvem — získej mírnost a velkodušnost.

Bud' smutný jenom tehdy, když zhřešíš, ale i v tom případě dodržuj míru, abys neupadl do zoufalství.

Jestliže chceš překonat chlubivost — nemiluj ani pochvaly, ani uctívání, ani krásné oblečení, ani čestná místa, ani přednosti, ale naopak, miluj, aby tě odsuzovali, hanobili, sváděli na tebe lež...

Jestliže chceš překonat pýchu — cokoli děláš — neříkej, že je to uděláno tvýma vlastníma rukama nebo tvými vlastními silami, ale říkej, že se to

všechno dělá prostřednictvím Boží pomoci a Boží ochrany, a ne mou silou a mým přičiněním.

Z Asketických ponaučení

Abby Dorothea:

Slyšel jsem o jednom bratru, který, když přišel k někomu z bratří a viděl jeho celu nezametenou a neuklizenou, říkal si: blažený je ten bratr, který odložil péči o všechno pozemské a tak celou svou mysl zaměřil vzhůru, že ani nenachází čas, aby si svoji celu uklidil.

Také, jestliže přišel k druhému a viděl jeho celu uklizenou, zametenou a čistou, říkal si opět: jak je čistá duše toho bratra — tak je čistá i jeho duše, a stav cely je shodný se stavem jeho duše.

Nepřej si, aby se všechno dělo tak, jak ty chceš, ale přej si, aby to bylo tak, jak je, — a takovým způsobem budeš v míru se všemi.

Věř, že hanobení a výčitky jsou podstatou léku, který léčí hrdost tvou duše, a modli se za ty, kdo ti vyčítají jako za opravdové lékaře duše...

Jako odpověď na lživé obvinění řekni: odpusť mi a pomodli se za mě! A když se tě zeptají: jestli to tak

bylo, — řekni pravdu, potom se s pokorou pokloň a znovu řekni: odpust' mi a pomodli se za mě!

Nikdy nesmíme dávat přednost svojí vůli před vůlí bratra svého.

Z Přehledu duchovní vojny

Jana Kassiána:

(Existuje) stav, který završuje nazírání Boha v plamenné lásce k Němu, ve kterém mysl, objatá a prostoupená tou láskou, beseduje s Bohem bezprostředním způsobem.

Z Asketických ponaučení

Nila Sinajského:

Když utrpíš pohanu — raduj se; protože, pokud je to nespravedlivé, dostaneš za to velkou odměnu, a pokud spravedlivé, pak jestliže prostřednictvím toho zmoudříš, zbavíš se biče trestu.

Existuje modlitba dokonalých — ... když se nevýslovným lkáním ducha přibližují k Bohu, Který vidí otevřený stav srdce.

Z Asketických ponaučení

Izáka Syrského:

Pokorně moudrý se nikdy nezastavuje, aby se díval na shromáždění, shluk lidí, neklid, hluk, hýření, neobrací pozornost na slova, diskuze, výkřiky a rozptylování smyslů: nepřeje si to, aby měl mnoho věcí a byl v neustálé činnosti, ale aby byl po celý čas svobodný a neměl starosti.

V pokorné moudrosti nikdy nebývá spěch ani zbrklost, nejistota, naléhavé a povrchní myšlenky, ale pokorně moudrý po celý čas přebývá v klidu. Není nic, co by ho mohlo překvapit, zarmoutit, vystrašit... Ale všechno jeho veselí a radování je v tom, co je libo jeho Vládci.

Pokorně moudrý, ... když sklání svoji tvář k zemi a vnitřní zrak jeho srdce se vznáší k bráně do Svatého Svatých,... osměluje se jenom tak mluvit a modlit se: podle vůle Tvojí, Pane, ať se mi stane!

Opuštěnost uspává vášně. Ale člověk nepotřebuje jen to jedno: uspat svoje vášně, — ale i to, aby je vykořenil, to znamená, překonal... Ale uspané vášně — se probouzejí, jakmile potkají záminku projevit se ve skutečnosti.

Ten, kdo si přeje milovat Boha, musí nejvíce ze všeho pečovat o čistotu svojí duše.

Čistota duše se dosahuje přemožením a vyhubením vášní.

(Kdo nepřemůže vášně, ten nevejde) do neposkvrněné a čisté oblasti srdce.

Neživ nenávist k hříšníkovi, protože my všichni podléháme zodpovědnosti.

***Z Asketických ponaučení*
Theodora Efezského**

Když umrtvíme vášně, zničíme chtíce, a mudrování těla podřídíme Duchu — jenom tehdy na sebe bereme kříž a následujeme Krista.

«Vzdálení od světa» není nic jiného než umrtvení vášní a projevení skrytého života v Kristu.

*** * ***

Stupně duchovní Cesty je možné rozdělit na tři základní skupiny:

1. Předběžné (seznámení s teorií a její přijetí, začátek etické práce na sobě, zavedení do svého života základních hygienických procedur, takových, jako každodenní — pokud možno — mytí těla, letní opalování pod paprsky Slunce, v zimě — za pomoci křemíkových lamp atd.).

2. Základní metody, zahrnující zvládnutí relaxací těla a mysli, očištění bioenergostruktur organismu s pomocí speciálních technik, a také — což je nejdůležitější! — ovládnutí schopnosti «žít» koncentrací vědomí ve svojí čakře anáhatě a dívat se z ní na okolní svět.

3. Další rozvoj sebe jako duchovního srdce — až do splynutí se Srdcem Absolutna: Prvotním Vesmírným Vědomím, Bohem Otcem, Otcem Nebeským.

*** * ***

Růst duše, přeměněné v duchovní srdce, je prakticky neohraničený.

Mnišský způsob života naplněný sloužením Bohu prostřednictvím pomoci lidem v jejich duchovním vzestupu, a zároveň neustálé meditační tréninky na speciálně vybraných místech síly — umožňují za několik let vypěstovat sebe (jako duchovní srdce) do rozměrů, srovnatelných s rozměry naší planety — a poté ještě mnohem většími. Souběžně si během této doby duchovní aspirant osvojuje přemístování ve všech základních eonech Absolutna, naučí se rozplývat vědomím ve vyšších (jemnějších) eonech.

A potom — i Splynutí s Otcem Nebeským, které se během následujících let pokračujících duchovních úsilí stává stále pevnějším a odolnějším.

Už po získání prvních úspěchů na této Cestě se praktikující zbavuje nemocí, které ho trápily někdy celé roky. A pokud rok za rokem pokračuje v dosahování stále nových a nových duchovních výšin — pak se jeho tělo pročišťuje do *průzračnosti*, vnímané jasnoviděním. A Božské Světlo začíná protékat skrz něho na hmotný svět. A Vědomí rozvinuté do Božskosti už v současnosti — žije ve Splynutí s Tvůrcem a vychází z Jeho Příbytku v těch místech Stvoření, kde je to nezbytné.

... Ale i tohle — ještě zdaleka není všechno. Existují ještě mnohem zajímavější perspektivy...

17 Pohanskému bohu bohatství.

18 Mojžíšem.

19 Bohatá zkušenost meditatívni práce, vykonávané pod vedením Ježíše, je viditelná v dopisech Apoštolů Jana, Filipa a Tomáše, ale také Pavla. O tom je možné se dočíst v knihách [10,18].

20 [9,15].

21 [10].

22 [9].

23 [25].

«Slunce Boha» aneb Jak se stát Oceánem Čisté Lásky (přednáška)

Termín «Slunce Boha» byl poprvé zaveden Ježíšem Kristem prostřednictvím Bena Cullena — proroka minulého století, žijícího v USA. Kniha s jeho Zjeveními byla vydána v roce 1992 v USA a poté znovu vydána v ruském jazyce²⁴(bohužel, s množstvím pravopisných chyb).

Hlavní myšlenka, kterou chtěl prostřednictvím této knihy přinést lidem Ježíš, spočívá v následujícím:

Bůh existuje — stále — Bůh je Živý! Sám Ježíš byl na Zemi nejen před 2000 lety, ale zcela reálně existuje i v současnosti mezi vtělenými lidmi (i když Sám je nevtělený).

Ale spousta věřících je zcela pohlcena dokonale neperspektivním a nesmyslným zaměstnáním: vykonáváním nekonečných «modlitebních» tělesných pohybů a drmolením, často nejen zbytečných, ale i škodlivých modliteb. Zabývají se tímhle — místo toho, aby zaměřili svoje úsilí na skutečnou duchovní přeměnu sama sebe prostřednictvím uskutečňování Bohem doporučených úsilí o poznání Jeho

Samotného a Splynutí vědomím s Ním na podkladě emocí Lásky k Němu.

Ježíš říká, že chodí po chrámech mezi věřícími, kteří Ho vzývají v modlitbách,... — ale oni Ho nevidí, nepocít'ují, neposlouchají a neslyší!...

Místo této tak tupé činnosti Ježíš doporučuje svým následovníkům — díla služby Bohu prostřednictvím sloužení lidem, a také osobní snahu o poznání Tvůrce.

Jako absurdita přitom vypadá hledání Boha «na nebi»; duchovní «Nebesa» je třeba hledat ne nahoře vzhledem k povrchu naší kulaté planety, ale v *hlubině* mnohorozměrného prostoru. A Příbytek Tvůrce se nachází hned vedle! Vzdálenost k němu není větší, nežli tloušťka tenkého listu papíru! A Cesta do tohoto Příbytku začíná právě ve vlastním rozvinutém duchovním srdci.

Vchod do Příbytku Tvůrce vidí úspěšní duchovní praktikanti, kteří se k němu přiblížili, jako «Slunce Boha» — ohromné a něžné, podobné laskavému rannímu sluníčku, jenom ho nekonečně převyšující ve viditelných rozměrech.

Poznat všechno tohle, vejít do *Srdce Boha* a vlít se tam do Tvůrce — takový je konečný smysl našeho života, osobní evoluce každého z nás.

A na této Cestě — v našem vlastním zdokonalování a v naší pomoci druhým duchovním praktikantům — je nám vždy připraven pomáhat

Svatý Duch, Kterého Ježíš popisuje jako Sílu Lásky, nekonečnou ve svých možnostech, která vychází z Příbytku Tvůrce a jenom čeká na situace, kdy by mohla pomáhat toho hodným.

Ale je třeba, abychom se my sami svým stavem přiblížili ke stavu Svatého Ducha — abychom Ho viděli, pocítovali, slyšeli, a poté s Ním i splývali v Objektích Lásky, abychom se Mu připodobnili, a poté poznali — s Jeho pomocí — i Boha Otce.

*** * ***

Promluvme si teď o tom, jak najít «Slunce Boha»?

Především je třeba si dobře vštípit, že člověk není tělo. Člověk je vědomí (duše), vtělované na nějaký čas do materiálních těl.

Smysl vtělení spočívá v tom, že růst individuálního vědomí je možný jenom při jeho vtěleném stavu, protože materiální tělo je jakousi «továrnou», ve které probíhá transformace energie z normálního jídla — na energii vědomí.

Ještě můžeme mluvit o mnohorozměrnosti organismu (ale ne těla!) vtěleného člověka.

K tomu dodávám, že schéma «sedmi těl» které už velmi dávno vymysleli okultisté, není metodologicky správné. Gramotnější je mluvit o potenciálním zastoupení každého člověka ve všech základních

vrstvách mnohorozměrného Absolutna; a tento svůj potenciál člověk musí také realizovat.

Právě o tom se mimochodem mluví v Bibli, když se tam pojednává o podobě člověka a Boha — Boha v aspektu mnohorozměrného Absolutna.

To, co bylo řečeno, vám bude srozumitelnější, pokud si prohlédnete schéma výzkumu stavby Absolutna.²⁵

Ale pochopit toto schéma není zase tak jednoduché kvůli tomu, že na papíře není možné úplně adekvátně graficky zobrazit mnohorozměrnost prostoru. A proto, abychom se v tom vyznali, je třeba pochopit, že každá vrstva mnohorozměrnosti, umístěná na schématu níže, se ve skutečnosti nachází *hlouběji* podle škály mnohorozměrnosti. A každá *hlubší* vrstva je jemnější, ve srovnání s předcházející.

Příbytek Tvůrce se tudíž nachází v *nejhlubší*, to znamená, nejjemnější úrovni mnohorozměrné struktury Absolutna. A to znamená, že právě tam Ho musíme hledat. Přičemž metodologickým směrem práce při tom bude zjemnění vědomí, počínaje ovládnutím regulace vlastní emocionální sféry.

Celý proces této naší výuky (konkrétně s nastudováním teorie, praktickými cvičeními a zkouškami) probíhá pod vedením Svatého Ducha; On nikdy nikoho nenechává bez péče a pomoci. A nic se nikomu nepříhoda — bez Jeho vědomí a kontroly.

Takže, co tedy máme — v souvislosti s tím, co bylo řečeno, — dělat? Určitě musíme neprodleně začít s duchovní přeměnou sama sebe: hned od dnešního dne!

24 [35]. Jazyk a obsah té knihy odpovídaly světovému názoru příjemce informace: Bůh vždy rozmlouvá s lidmi tím jazykem a v těch termínech, které jsou přístupné konkrétním společníkům v rozhovoru. (Odtud se v knize objevily i obrazy kosmického korábu, ve kterém, prý, odletěl ze Země Ježíš, atd.). Ale kniha obsahuje i neobyčejně cennou informaci.

Základní citáty z této knihy jsou uvedeny v [10].

25 Viz na konci knihy.

Jak chápat slovo Bůh (přednáška)

Pod slovem *Bůh* musíme chápat, především, Tvůrce.

Ale existuje také slovo *Absolutno*, což znamená, mnohorozměrné *Absolutně Všechno*, kromě «smetišť»-pekla.

V křesťanství také existuje pojetí Trojice — Bůh Otec, Kristus (Bůh Syn) a Svatý Duch.

Bůh Otec není stařeček na obláčku, jak Ho někdy naivně kreslí na ikonách. A On ani není nějaký mocný muž, vládce, sedící na trůně na nějaké planetě. On také není žena, a není ani oboupohlavní bytost. On vůbec není zosobněný.

On je Souhrn všech Těch, Kdo kdykoliv předtím dosáhli ve Svém rozvoji Příbytku Tvůrce — nejjemnější vrstvy mnohorozměrného Absolutna — a ubytovali se v ní navěky.

Bůh Otec je souhrn množství Dokonalých Nejjemnějších Vědomí, vzájemně slitých, vzájemně rozplynutých a přebývajících ve stavu věčné Nejvyšší Blaženosti.

Jejich hlavním znakem je Nejvyšší Jemnost.

Ale Ti, Kdo žijí v Příbytku Tvůrce, z něj mohou Částí Sebe vycházet, především se záměrem pomoci vtěleným lidem. Jsou to «osobnostní» Projevy

Tvůrce a souhrnně se nazývají Svatým Duchem (Bráhmanem).

***Svatý Duch*, tak jako i *Bůh Otec* jsou slova, která konkrétně označují souhrnný (ale ne individuální) stav Boha.**

Ale při kontaktování se Svatým Duchem v každém konkrétním případě — máme co do činění právě s Božskými Osobnostmi, s našimi nevtělenými Božskými Učiteli.

Božští Učitelé vycházejí do «stvořeného» světa, a zpočátku zůstávají ve stejné úrovni jemnosti. Ale když vcházejí do ráje, trochu se zhmotňují, aby je mohly vnímat rajske bytosti. Pro stýkání se začínajícími žáky zhmotňují Část Sebe ještě o jeden stupeň — na úroveň zjemnělosti těch konkrétních duší: aby je mohly snadněji vnímat.

Božští Učitelé jsou viditelní «očima srdce» duchovně vyspělých vtělených lidí — jako ohromné antropomorfní Projevy (Mahádubly), skládající se z měkkého, něžného, jemného, bílého nazlátlého Božského Světla, někdy podobného ohni, který ale nikdy nepálí opravdové žáky Boha.

Žáci Božských Učitelů musejí vynakládat všechny síly na to, aby se postupně — za pomoci technik

očišťování sama sebe od energetické hrubosti a prostřednictvím meditačních tréninků, zahrnujících sladování vědomím s Učitelem, — přibližovali k Příbytku Tvůrce.

Ti prospívající žáci, kteří už se naučili pevně přebývat ve Splynutí s Vědomím Učitele (ačkoliv Jím ještě nebyli vpuštěni do Jeho Příbytku) — přece už mají určitou zkušenost bytí Svatým Duchem.

Někdy se Božští Učitelé vtělují do lidských těl. Dělají to jako oběti darování Sama Sebe vtěleným lidem — kvůli duchovní pomoci, duchovní spáse zbloudilých duší. (Ale... často je ti zbloudilí pronásledují a zabíjejí Je).

Mesiáš, Kristus, Avatár — tak Je nazývají v různých jazycích.

Každý z Nich, po svém vtělení do lidského těla, pokračuje v žití Svým Ohromným Nejjemnějším Vědomím v Příbytku Tvůrce, Jehož je neoddělitelnou Součástí. Ale to Vědomí je také spojeno s fyzickým tělem, prostřednictvím kterého se Bůh pokouší přinést vtěleným lidem pravdu o tom, v čem spočívá smysl jejich přebývání na Zemi a jak mají tento smysl realizovat.

... Pro úspěšného Božího žáka není vejítí do Příbytku Tvůrce okamžitý a nevratný akt, ale dlouhý a těžký proces postupného přivykání na principiálně jiné stavy, nežli je život v ostatních eonech. Tento proces je ale naplněný nejvyšším štěstím přímého vzájemného vztahu s Bohem. Je to postupné stěhování do «nového bydliště», přivyknutí si na něj a získání vlastností Mesiáše.

To je možné vykonat jenom v mnišství.

... Vyskytují se případy, že někdo prohlašuje sám sebe (nebo někoho prohlašují) za «Nového Krista» nebo «Avatára». Takové situace mohou vytvářet buď zjevní podvodníci, jejichž záměrem je nezákonná forma osobního obohacení a požitek z posmívání svým přívržencům, nebo také nemocní paranoici a schizofrenici.

Na druhé straně se často stává, že se primitivové snaží všemožně pošpinit právě opravdové Božské Učitele.

Proto je vhodné vymezit kritéria, podle kterých by bylo možné rozlišit ty první od druhých.

Jsou tu tři základní kritéria:

První — konkrétní zjemnělost Vědomí pravého Božského Učitele, Které existuje jako ohromné Duchovní Srdce, neschopné hrubých emocí.

Druhé — Jeho chápání všeho toho, o čem teď hovoříme, ovládání celého souboru metod, které jsou k dosažení Bohorealizace pro žáky nezbytné.

Třetí — absence Jeho vlastního egocentrizmu; místo toho posledního — Bohocentrismus, to znamená, konkrétně, život a konání pro Božskou Evoluci, a ne pro sebe nebo nějakou úzkou skupinu lidí.

*** * ***

Podstatou všeho, co se děje ve vesmíru, je Evoluce Absolutna.

Řídí ji Tvůrce. Podle Jeho příkazů se v různých okrscích nekonečného vesmírného prostoru začínají vytvářet z protoprakriti — shluky prvopočáteční hmoty (prakriti). V nich potom velmi dlouho probíhají procesy, které vedou k vytváření podmínek, vhodných pro život organických těl. V určité fázi začíná vtělování rozměrově nepatrných částíček protopuruši do právě tak nepatrných

částek hmoty... Formují se jednobuněčné organizmy, poté mnohobuněčné...

Řízením procesu genetických mutací Tvůrce vytváří stále složitější organizmy. Objevují se rostliny, živočichové, lidé...

Rozvíjející se shluky puruši Bůh vtěluje do stále složitěji uspořádaných organických těl, které se samy reprodukuje prostřednictvím rozmnožování... A ony — díky tomu — rostou kvantitativně, zvětšují svoje rozměry, jejich životní formy se stávají stále složitějšími, včetně chování. U živočichů se aktivně rozvíjí jejich emocionální sféra, paměť, schopnost myslet, konkrétně tvořivě... Například, někteří ptáci projevují obdivuhodné estetické schopnosti a vynalézavost při stavbě hnízd, zázračnou starostlivost a sebeobětování při ochraně potomstva — někteří lidé by se od nich mohli poučit!... Intelaktuální úroveň představitelů některých druhů savců už zjevně převyšuje tuto úroveň u mnohých lidí... včetně těch, kdo popírají existenci rozumu a schopnosti milovat a trpět u zvířat...

My všichni, každý z nás, lidí, jsme byli ve své vlastní minulosti rostlinami, i živočichy spousty biologických druhů...

A v současnosti jsme povinni se k rostlinám a živočichům chovat jako k budoucím lidem, nikomu neškodit, ale naopak, pomáhat...

Nesmíme zbytečně zabíjet a mrzačit rostliny, a zvířata také vůbec nežijí proto, abychom jedli jejich těla a používali kůži staženou z jejich těl pro svoji potřebu...

Oni žijí, tak jako my, — kvůli procesu rozvíjení duší vtělených do fyzických těl, společnému procesu Evoluce Absolutna s námi, jsou tak, jako my, Jeho částicemi...

... Nejvyšším stupněm v evoluci organických těl na Zemi je lidské tělo.

A následujícím stupněm rozvoje pro člověka (ne jako těla, ale jako duše, vědomí) je Bůh v aspektu Tvůrce.

...Do lidských těl se vtělujeme mnohokrát. To nejtěžší pro nás — je rozvinout intelektuální funkci vědomí do toho stupně, abychom dokázali důkladně pochopit a přeměnit ve skutečnost všechno to, o čem teď mluvíme. Převážná většina lidí je, jak se ukazuje, totálně neschopná třeba jen přemýšlet tím směrem... A pokud se o to někteří z nich pokoušejí — pak se «nahrnou» do těch sekt, kde je «spasení»

slibováno jako odměna za pouhé opakování těch či oněch modliteb, za účast na těch či oněch obřadech...

... Co podporuje rozvíjení intelektu? Studium ve školách, různorodá práce ve výrobě a vědecká práce, sebevzdělávání ve všech těch oblastech poznání, které jsou nejvýznamnější pro duchovní růst. Také — pomoc druhým v ovládnutí všeho toho.

Co překáží rozvíjení intelektu? Líný způsob života, opíjení a používání dalších narkotik, poškozujících duše, život v hrubých emocionálních stavech, což naprosto jasně vede k «přirůstání» k peklu...

Velice mnoho lidí po tom, co v řadě předchozích vtělení dorostou do lidského stavu, nejdou dále k Tvůrci, ale na opačnou stranu. Ve výsledku se ocitají ve «tmě vnější» — v pekle — a poté «padají» nazpátek do protopuruši; jsou jako duše zlikvidováni... Na základě informací o tom se zformoval obraz «gehenny ohnivé», kde hynou v mukách duše hříšníků.

Ale druzí lidé — lepší! — získávají pro sebe jako Příbytek — Příbytek Tvůrce. A pokračují v Životě Nekonečném v Nejvyšší Blaženosti, směřované k

důstojným žákům Boha — všude, kde se nacházejí, v celém vesmíru.

Náboženství — a náboženská hnutí a školy (přednáška)

Slovo *religio* (náboženství) se z latiny překládá — jako *sblížení, Splynutí s Bohem*, nebo jako *Cesta k takovému Splynutí*.

Všechna náboženská hnutí, která Bůh vytvářel mezi lidmi, vytvářel právě s tímto záměrem. Ale tato hnutí byla vždy časem lidmi zvrácena — až do úplného protikladu, — protože se vlády ve vzniklých organizacích zmocnili místo opravdových duchovních vůdců, agresivní ziskuchtiví primitivové.²⁶ Důmyslné organizace, které Bůh vytvořil — lidé přeměňovali na sekty²⁷.

Ale to je jen jedna strana věci, na druhé straně — zase v boji se zlem náboženských zvrhlostí dozrávali noví hrdinové, kteří poznávali Tvůrce a obětavě Mu sloužili.

Fanatici těch sekt se jim velmi často vysmívali a zabíjeli je. Ale přes to všechno se mnohým z nich podařilo vytvořit duchovní Školy a přiblížit k Tvůrci určitý počet dalších světlých duší.

I v současnosti v různých zemích existují a znovu se objevují náboženští vůdcové, kteří vytvářejí své náboženské organizace.

Nicméně, tyto organizace jsou velmi rozdílné. A nedá se říci, že jsou všechny zaměřeny správným směrem, i když velice často jejich lídři tvrdí, že je vede Bůh, že slyší a vykonávají Jeho pokyny... Ale proč jsou v tom takové rozdíly? Jak se v tom vyznat?

...Už jsme probírali, že v jedné a té samé společnosti a v jedné a té samé době jsou si lidé mezi sebou velmi nepodobní. Vždy mezi nimi:

— většinu tvoří psychogeneticky mladé vtělené duše,

— je tam také větší nebo menší (v závislosti na kulturních tradicích daného sociálního prostředí) procento lidí, zabředlých v neřestech; připravují se tím do pekla; jsou to odpady Evoluce; jak už jsme probírali, do pekla se lidé připravují především tím, že v sobě kultivují hrubé emocionální stavy:

nepřátelské postoje ke komukoliv, nenávist, hněv, popudlivost; degenerují také narkomani, včetně alkoholiků,

— v každé zemi existuje nějaké množství vrozeně psychicky neplnocenných lidí; mohou to být například převtělení alkoholiků a dalších narkomanů, kteří se rodí u rodičů, kteří mají také nepříznivé (vytvořené jimi samými) osudy,

— existují lidé se střední a vysokou úrovní rozvoje intelektu, více či méně úspěšně se věnující různým druhům sociální činnosti,

— a existují ti, kteří jsou už v tom stádiu rozvoje vědomí, které jim umožňuje v tomto vtělení reálně se přiblížit k Božskosti a dokonce Ji i získat.

Na tomto stavu závisí religiozita uvedených skupin lidí.

Setkal jsem se například se sektou, kde adepti v sobě úmyslně rozvíjeli schopnost intenzívně nenávidět — kvůli magické nadvládě nad druhými lidmi...

Druhá podobná skupina «mágů» se s tím samým cílem «nabíjela» na negativních *místech síly* s pekelnou energetikou...

Existují také sekty a skupiny, vytvořené zjevnými sexuálními maniaky, kteří svoji činnost halí do pseudonáboženského hávu.

Nebo — některé školy «současné psychologie» vytvářejí d'ábelské osobnosti, jejichž vášní je ponižovat druhé lidi a posmívat se jim. Tito duševní mrzáci motivují svoji činnost... nezbytností zničit «nižší já» svých obětí...

... Pokud hlouběji prozkoumáme «slušnější» úroveň sektářství, pak v něm můžeme odhalit takové typické metodologické chyby, jako je nesprávné porozumění lokalizaci, struktuře a funkcím čaker, přednostní věnování pozornosti jenom spodním nebo jenom vrchním čakrám, škodlivé zabarvování čaker na barvy duhy, nejasné představy o způsobech práce s kundalíní, nacházející se jakoby v kostrči, uctívání astrologických fantazií, orientace na «učitele» z prostředí duchů a «mimozemšťanů» — místo na Svatého Ducha, atd.

... Pro to, abychom přešli od popisování negativních jevů v pseudonáboženském prostředí — k pozitivním, prozkoumejme nejprve to, co je skutečně prospěšné rozvíjet v sobě pro přiblížení ke konečnému Nejvyššímu Cíli:

— Už jsme posuzovali nezbytnost všestranného rozvíjení intelektu. Velmi důležité je také shromažďovat co možná nejvíce přírodovědných

znalostí — z medicíny, biologie, základní psychologie, etnografie, astronomie, také z historie rozvoje nábožensko-filozofických myšlenek. Nezbytné je dobře se vyznat i v politice. Vždyť duchovní výuka je určena k tomu, abychom ve výsledku vyrostli do Božskosti. A jen pouhými meditačními cvičeními to není možné dosáhnout: musíme se snažit o přiblížení k Božské kompetenci ve všem nejdůležitějším! A k tomu je nezbytná ohromná šířka světového názoru.

— Krajně důležité je naučit se harmonickému kontaktu s živou přírodou. Pro to, abychom se naučili milovat Tvůrce, je třeba si předběžně osvojit lásku k Jeho Stvoření se všemi jeho tvory. A to není možné dělat v místnostech, ani v muzeích nebo laboratořích, ani v chrámech. Zato v harmonických přírodních krajinách s hojností rozmanitých projevů života — při správném (milujícím, starostlivém) vztahu k nim — to lze dosáhnout jednoduše a snadno.

— Je důležité mít výborné zdraví: čistota vědomí a jeho kvantitativní růst nejsou možné bez potřebné úrovně tělesného zdraví. A proto je nutné studovat a dodržovat principy zdravého způsobu života — ve stravování, i v otužování, i v tom, jak a do čeho nejlépe oblékat tělo, i v tom, jak ho léčit v nejobvyklejších případech lehkých onemocnění.

— Estetická zručnost v jejích různých aspektech — v hudbě, v tanci, malířství, fotografování atd., bude důležitá při práci na zjemnění vědomí.

— Tělesná síla, rozvíjená fyzickou prací a sportovní tréninky budou příznivě napomáhat hromadění síly zjemněným vědomím. Také je pro všechny velice prospěšné ovládnout dovednosti sebeobranu — aby nebyli bázlivi a nejistí při stycích s představiteli lidské hanebnosti. Ale nadměrné zaujetí bojovými uměními nemůže být ohodnoceno jako prospěšné na duchovní Cestě: duchovní Cesta — to je Cesta Lásky, ale v žádném případě ne agrese!

— Dovednosti psychické autoregulace, včetně schopnosti relaxace těla a mysli a neomezeného převádění koncentrace vědomí uvnitř svého těla (konkrétně, v čakrách a základních meridiánech), a potom i vně těla — to je to, bez čeho není možné dosáhnout úspěchů v duchovní práci.

— Všechno, co bylo výše vyjmenováno, je nezbytné. Bez toho není možné se obejít. A ze všeho nejdůležitější je rozvíjení sama sebe jako duchovního srdce. Vždyť «Bůh je Lásky»! A z toho vyplývá, že přibližovat se k Němu člověk nemůže jinak, nežli když sám sebe také přemění v Lásku. Jinými slovy řečeno, je třeba si přivyknout žít a nevystupovat přitom ze stavu lásky — dokonce i ve vztahu k těm,

**kdo jsou vůči tobě nepřátelští, pronásledují tě,
zabíjejí tvoje tělo!**

— A ještě je důležité — mít správné znalosti o Bohu, o smyslu našich životů a způsobech jeho realizace. Bez toho, aby se v každém z nás zformoval vztah k Bohu jako k Reálnému, Živému Hlavnímu Učiteli, jako k Cíli, Který musí být poznán, jako k Hlavnímu Objektu Lásky, — bez toho práce jakéhokoliv náboženského sdružení nebude v potřebné míře efektivní.

*** * ***

... A na závěr: jak odlišit pravá proroctví, přicházející od Boha, — od žertů a posměšků obyvatel pekla a dalších duchů?

Pro vysoce pokročilé žáky Boha tato otázka není aktuální: oni *vidí* očima srdce svoje Spolubesedníky a snadno s Nimi diskutují. Božské Učitele není možné si splést s někým jiným: vždyť Oni jsou ohromná a nejjemnější Vědomí. A dokonce i Jejich barvy, jako Vědomí, jsou také protikladné představitelům pekla: na jedné straně — něžně zlatavě bílá, na druhé — hrubě černá.

Ale začínající mystici, kteří se ještě nenaučili sladovat s Božskou zjemnělostí, se v tom velice často pletou.

Existují tedy kritéria na rozlišení informací tohoto druhu, pokud ještě přímo nevidíš jeho zdroj? Ano.

Za prvé, Bůh nebude nikdy doporučovat vykonávání skutků, které by někomu uškodily.

Za druhé, Bůh mluví o tom, jak se přibližovat k Dokonalosti a jak v tom pomáhat druhým. Ale ďáblové a démoni «lijí záplavu» prázdných krásných frází a vybízejí k eticky nepřípustným a hloupým skutkům. Bůh se také nikdy nezabývá *předpověďmi*, s výjimkou úplně konkrétních situací: například: tam nejezděte dřív než toho určitého dne, do té doby bude špatné počasí...

A Bůh se také nikdy nebude účastnit povzbuzování neřestných lidských přání, typu usilování zbohatnout.

On napomáhá vykonávání jenom toho, co je potřebné Jemu v Jeho Evoluci.

Pozemské vášně nerozumných lidí podněcují jenom ty nevtělené bytosti, které tím samy žily a jsou v tom kompetentní...

26 Viz [6].

27 Sekty jsou náboženská sdružení, která se odklonila ve svém světonázoru od opravdového poznání, nabízeného lidem Bohem.

«Úzká Cesta» k Nejvyššímu Cíli (přednáška)

Ježíš doporučil vcházet k Tvůrci «těsnou bránou», «úzkou Cestou», «neboť prostorná je brána a široká cesta, vedoucí do záhuby» (Mt 7:13-14).

Ale co je to «úzká Cesta»?

Je to cesta mnišství.

A mnišství je naprosté věnování se jenom jedné činnosti: dosažení Tvůrce a pomoci v tom druhém.

Jak odlišit mnicha od ostatních lidí?

Ne, podle oblečení ne! A ne podle nového cizokrajného nebo starobylého jména! A ne podle

množství poklon a dalších podobných tělesných pohybů!

... Ale podívejme se na to: co nazývá *prací* obyčejný člověk?

Nazývá tak především to, za co dostává peníze!

Ale opravdový mnich jako *práci* chápe to, co musí být uděláno a dělá se *pro Boha*.

Jinými slovy, ten první pracuje především pro sebe. Zatímco u druhého je vektor směřování jeho úsilí protikladný: on nekoná pro sebe (nebo nějakou malou skupinu lidí), ale směrem *od sebe*, pro blaho druhých — ve společném Proudě pozitivní Evoluce Vesmírného Vědomí.

«Bud'te dokonalí tak, jako je dokonalý váš Otec Nebeský!» — to je cíl, přesně stanovený Ježíšem Kristem, který mnich neustále vidí před sebou!

Ale je pochopitelné, že pro realizování vytýčeného úkolu je třeba mít jak obecnou metodologii duchovního zdokonalování, tak i konkrétní metody.

Právě o tom také mluvíme v těchto besedách.

... Už jsme posuzovali, že se duchovní práce skládá ze dvou základních etap: exoterické a ezoterické.

Exoterická část obsahuje dvě dílčí části:

— naučení a úplné přijetí koncepce Cesty, navržené Bohem,

— počáteční etická přeměna sama sebe v souladu s tímto Učením.

Mluvím teď konkrétně o počáteční etické přeměně, jelikož všechno najednou v tomto aspektu práce na sobě není možné udělat: etické zdokonalování pokračuje až do úplného zakončení Cesty k Příbytku Tvůrce.

... V normálních podmínkách se stává, že je člověk — nejčastěji už od dětství — vtažen do toho náboženského (nebo ateistického) prostředí, které převládá v daném regionu, nebo ke kterému se hlásí rodiče. A tato situace bývá velmi často nevydařená.

A teprve když člověk intelektuálně dozrál (pokud takováto zralost vůbec přijde), začíná porovnávat různé náboženské a filozofické koncepce, pokouší se rozpoznat příčiny jejich rozdílů, a poté svým hledáním dochází k pochopení Původního Zdroje.

Jedině pak se stává možným vzestup po opravdové «Úzké Cestě».

... Ale jen velmi nemnohým lidem se podaří hned ocitnout ve zdravých duchovních školách a vyhnout se někdy velice dlouhému a trýznivému hledání pravého směru vynakládání svých duchovních úsilí...

A dále obvykle začíná boj za svoje právo nebýt takoví, jako okolní většina, zbloudilá a tonoucí v neřestech.

A tady se někteří — vzdávají, nevydrží konflikty a pronásledování, dají přednost spokojenému životu, «jako mají všichni»; ukazuje se, že se jim k Tvůrci příliš nechtělo.

Ale druzí projevují hrdinství hodné nejvyššího obdivu — a ti si pro sebe zajišťují překrásné osudy do budoucnosti. Příklady takového hrdinství můžeme vidět mezi prvními křesťany, poté mezi obětmi inkvizice, i mezi prvními muslimy, a poté — mezi bahá'í a sikhy, vzdorujícími zvrácenostem islámu.²⁸

Byl jsem také vystaven politickým pronásledováním, a výhrůžkám fyzických útoků ze strany náboženských fanatiků-primitivů. Uskutečnil se i reálný útok a přinesl s sebou velmi cennou zkušenost dvou klinických smrtí.²⁹ Obstál jsem ve všech těchto útrapách. A pokračoval jsem dále — po té samé «úzké Cestě». A pomohl jsem mnohým důstojným lidem (a doufám, že ještě mnohým pomůžu).

... Jestliže na exoterických stupních Cesty jsou poutníci Bohem zkoušeni prostřednictvím překonávání materiálních těžkostí a nepřátelství ze strany lidí, neschopných je pochopit, pak na počátečních ezoterických etapách jsou často podrobováni prověrkám z mystického řádu: například energetickými útoky vtělených i nevtělených d'áblů. Je to prověřování mystickým strachem. Ustoupit, poddat se mu, znamená, že

člověk ještě nemá v potřebné míře rozvinutou lásku k Tvůrci. Ještě se nestala absolutně stabilní a neměnnou životní dominantou.

Konkrétně, vždyť přece «v lásce není žádný strach, ale dokonalá láska vyhání strach ven. ...Kdo se však bojí, nedošel dokonalosti v lásce!» (1 J 4:18).

Překonat svůj strach můžeme tím, že se ještě těsněji přimkneme ke svému Božskému Učiteli a pochopíme, že všechny takové těžkosti nám připravuje právě On — v náš prospěch. A Sám potom dohlíží — jak se vypořádáváme s Jeho zkouškami.

V tom je projevení Jeho Božské Lásky: On se nám prostě právě tím způsobem snaží pomoci stát se Dokonalými.

A bez toho, abychom se naučili překonávat těžkosti, je další vzestup nemožný.

*** * ***

Dále čeká na duchovní adepty, směřující v lásce k Tvůrci, úkol rozvíjet se jako duchovní srdce, která se už nevejdou do svých těl, postupně se zjemňovat a zvětšovat stále více a více. A poté — učit se přemísťovat do jemnějších eonů mnohorozměrného Absolutna, postupně si osvojovat jeden za druhým, až do Příbytku Tvůrce.

Tvůrce je *Srdcem Absolutna*. A proces duchovního vzestupu můžeme popsat jako postupné *připodobnění Jemu*.

Promysleme ještě jednou samostatně: v čem ten vzestup spočívá?

... Strukturu Absolutna bychom měli ideálně poznat — právě prakticky — úplně celou. A to nemůžeme dosáhnout jinak, nežli duchovním srdcem, už rozvinutým do kosmických rozměrů. Ohromné Duše, skládající se ze zářivé, průzračné, pohyblivé, tekuté energie Lásky, se lehce přemíst'ují v mnohorozměrném prostoru. Přičemž Jejich orgánem, potřebným pro toto přemíst'ování jsou s nimi spojené Ruce Vědomí.

V praxi se to nejsnadněji učí na *místech síly*, odpovídajících každé konkrétní meditaci. Jenom je potřeba vědět — *jak*?

Duchovní Adept, který poznal a «zabydlel» všechny eony Absolutna, teď svobodně disponuje celým rozsahem škály mnohorozměrnosti. On snadno proniká všechny eony: od hranice s peklem — až do hlubin Příbytku Tvůrce.

Kritériem úspěchu v zabydlování Příbytku Tvůrce je schopnost svítit z *něho* «Sluncem Boha».

Jenom úplné osvojení řečeného umožňuje mluvit o završení procesu duchovní Seberealizace, nebo, což je to samé, — Bohorealizace, úplného Osvícení,

dosažení nejvyšší Nirvány, doprovázené nejvyšším Samádhi.

O těchto náročných etapách sebezdokonalování, pochopitelně, není možné podrobně vyprávět ani v přednášce, ani na stránkách knihy. A také není možné jimi procházet samostatně, bez pomoci Božského Učitele. Právě On ukazuje příslušný «žebřík» «úzké Cesty» a vysvětluje, kam «stavět nohy» na tom «žebříku» a jak se pohybovat ve vesmírných prostorech, které poprvé poznáváme.

Právě tak se člověk stává Bohem, když se vлил do vesmírného Oceánu Nejjemnější Lásky Tvůrce. Energie kundalíní je teď u Něho «dekomprimována» a slita s Tvůrcem, od této chvíle už čakry v těle — v jejich předchozí podobě — neexistují, je jenom neohraňené duchovní Srdce v Příbytku Tvůrce. Všechno nejlepší a nejjemnější je z krajních dantianů také vytaženo a sjednoceno s Prvotním Vědomím. Tělo, spojené s Ním, pokračuje ve svojí existenci na Zemi, což umožňuje — nejjednodušším způsobem! — předávat lidem poznatky o Cestě.

... Mimochodem, požádali mě, abych vyprávěl o práci s kundalíní. Věnujeme tomu naši následující besedu.

Átman a Kundalíní (přednáška)

Slovo *Átman* (v sanksrstu se vyslovuje jako *Atma*) se vysvětluje jako *Hlavní Podstata* člověka, jako jeho Vyšší «Já». «A» je v tomto slově záporná částice. «Tma» je to samé, jako ruské slovo *t'ma* (pozn. přek. — rovněž i česky *tma*). Od toho samého slovního základu je slovo *tamas* — nevědomost, duchovní tma. Znamená to, «A-tma» neboli *Átman* — *protikladný tmě, zářící*. Z toho také pochází ruské *ataman* — *zářivý, chrabrý vůdce*.

Ale v podstatě, *Átman* je nejlepší, Božská část mnohorozměrného organismu každého z nás.

Átman — to je i Bráhmanický Oheň, pokud se Jím stáváme, i *Átmická* energie kundalíní — jakoby drahocenný obsah «pokladničky», kde se schraňuje to nejlepší z každého z nás, co se podařilo nashromáždit ve všech předešlých vtěleních.

...Ukazuje se, že se při každém novém vtělení člověka do těla nevtěluje celá duše, ale především ta část, která potřebuje korekci a opravy. A to nejlepší,

to znamená to, co si každý vypěstoval na podkladě emoce opravdové nejjemnější lásky, Bůh ukládá do úschovy do této «pokladničky». Veškerá kundalíní je při tom součástí mnohorozměrného organismu člověka a podílí se na jeho důležitých životních činnostech.

Normální hmotné jídlo, kterým se živíme, je organismem používáno na růst a obnovu tělesných buněk, ale také mu poskytuje: a) energii vynakládanou na práci svalů, nervového systému, žláz a dalších tělesných potřeb, b) energii, skladovanou v těle ve formě speciálních biochemických spojení na molekulární úrovni, c) energii čaker a dalších bioenergetických struktur a d) energii, zabezpečující bezprostřední růst organismu.

A kvantitativní, i kvalitativní růst vědomí je takovýmito způsobem zabezpečován, na jedné straně kvalitou a množstvím materiální stravy, a na druhé straně, intenzívností a kvalitou života (to znamená, neduchovním nebo duchovním životem v pravém smyslu těch slov).

Na začátku «konce světa» se všechna kundalíní vlévá do Vědomí Tvůrce. A duše, které se nestihly sjednotit s Átmanem, se rozpadají do stavu protopuruši.

Ještě jednou se vrátíme k tématu transformace energie. Právě naše těla jsou jakési továrny na přepracování «materiálních» energií na energii

vědomí. A kvalita rostoucího vědomí závisí především na tom, v jakých emocích žijeme: v jemných a nejjemnějších — nebo v «šedých» nebo «černých», hrubých.

Bůh, jak vidíme z vyloženého, «se živí» a «roste», evolučně se vyvíjí, — prostřednictvím transformace potravy v našich tělech, kterou On vytvořil z akáši. Energie, která se v našich tělech z této potravy vytváří, se v ideálním případě přeměňuje v Átmickou energii, kterou On potom «vlévá» do Sebe. Z toho je definitivně jasná role «stvoření světů» a místo všech živých bytostí, včetně nás, lidí, v Jeho Evoluci.

Takže, pokud milujeme Boha, — pojďme se tedy aktivně účastnit tohoto procesu! A jak vidíme, láska k Bohu se rozumně neprojevuje vymodlováním něčeho před ikonami, ale zvětšováním svých Átmických potenciálů prostřednictvím aktivního života v emocionální lásce.

... Zásoby energie kundalíní u lidí jsou různé. Závisí to na množství a kvalitě prožitých životů, a také na tom, jak žijeme v současném životě.

Naše kundalíní se obvykle nacházejí v *akáše* uvnitř tělesa naší planety.

Ohlasy poznatků o kundalíní zrodily pohádky o existenci «sestry-duše» každého člověka, se kterou je možné uskutečnit milé setkání.

Kundalíní je spojena s tělem každého z nás speciálním energetickým kanálem, připevněným k

tělu v přední části čakry múladháry. Kundalíní se zúčastňuje životních projevů organismu, konkrétně «vyživuje» vtělenou část vědomí. Čím více má člověk kundalíní, tím má bohatší duchovní potenciál a duchovní projevy.

Ale kundalíní — i když je to Božská energie (to znamená, kvalitativně shodná s energií Tvůrce), ale je dosud ještě individualizovaná, ona je jako kapka, není ještě slitá s Oceánem Prvotního Vědomí.

Když člověk v řadě vtělení doroste do toho stádia, že se dané vtělení může stát závěrečným a když jsou odstraněny všechny nedodělky ve vtělené části vědomí, — pak přichází čas zvednutí kundalíní k tělu, její provedení skrz tělo a slití ostatních částí individuálního vědomí s ní. Pak je třeba se spolu s ní vlít do Paramátmanu (to znamená, do *Vyššího Átmanu* — Oceánu Vesmírného Prvotního Vědomí, Tvůrce v Jeho Příbytku).

*** * ***

Shromažďování kundalíní probíhá u lidí jenom tehdy, pokud přebývají v emocionálním stavu něžné lásky. Právě to potřebuje od lidí Bůh. Právě k těmto stavům nás On vyzývá. Například, Ježíš učil:

«Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali!» (J 13:34), «Především však mějte jedni k druhým horlivou lásku!...» (1 Pt 4:8), «Milování, milujme jedni druhé!...» (1 J 4:7), «Bratrskou láskou srdečně milujte jedni druhé!...» (Ř 12:10).

Kde můžeme najít takové stavy? Především — při harmonických sexuálních vztazích, naplněných něžností, oduševnělých pochopením toho, že jemná a čistá harmonie lásky je právě to, co nejvíce ze všeho od nás chce Bůh, že je to důležitá součást Cesty k Bohu, že tím obohacujeme nejen sebe, ale i Jeho. Lásce se také učíme při radostném a něžném mateřství, při splynutí s něžnou harmonií přírody, při sladování s jemnými uměleckými díly, nasycenými něžností.

Lidé, kteří se upevní v těchto stavech, jsou potom schopni zažívat velkou blaženost i v přímém obcování s Bohem.

Právě tyto stavy, označované společným termínem *sattva*, po nás chce Bůh — jelikož právě při nich přímo pěstujeme sami sebe (jako vědomí), připravujeme se k úplnému Splynutí s Ním, přímo se zúčastňujeme Jeho Evoluce.

Ale všechny naše protichůdné stavy to nepodporují, a proto jsou pro Něho nepřijatelné. A proto jejich kultivování v sobě z nás dělá «odpadky Evoluce», předurčuje nás na její «sметиště» — do pekla — nezávisle na naší příslušnosti k té či oné

náboženské organizaci a na našem elánu při vykonávání jejích obřadů a «svátostí».

... Je příznačné, že právě představitelé guny tamas, charakterističtí agresivitou a násilností, mají nezadržitelné puzení udělat všechny ostatní lidi takovými, jako jsou oni sami.

Z toho pocházejí i války «za víru», rozšiřování opilství, stravování těly zvířat, znesvěcování krásy a hodnoty sexuálních vztahů.

Nebo si vezměme «náboženské» požadavky vstupovat do «zákonného» manželství «naslepo», bez vzájemného poznání partnerů z hlediska sexuální kompatibility.

Ale vždyť přece jsou lidé tak rozdílní ve svých sexuálních charakteristikách! A vydařené páry v tomto ohledu jsou spíš výjimka, nežli pravidlo! A tak se většina manželů «náboženských» manželství sama trápí, a trápí i jeden druhého v sexuální disharmonii...

Ale sekty obvykle všemožně brání rozvodu...

A teď se na to podívejme — vyhovuje tohle Bohu?

...Guna sattva (stav sattvy) — to je ten stav, ke kterému nás všechny vybízí Bůh.

Guna sattva je blaženost!

A stav Boha je také Blaženost!

Ti, kteří si dokonale osvojili blaženost na Zemi, — snadno vstupují do Blaženosti Tvůrce.

Avšak proces vejítí do Příbytku Tvůrce vyžaduje řadu doplňkových úsilí. Sattva se pro nás nesmí stát «pastí», která nás uspokojí «pozemskou» blažeností a svede nás, abychom zanechali úsilí o aktivní poznání Tvůrce v Jeho Příbytku, vejítí do něho a Splynutí tam s Ním.

Ano, pokud pěstujeme sami sebe (jako vědomí) tak, že přebýváme ve stavech nejjemnější lásky a «přikládáme» do «topenišť» svých těl potravu adekvátní duchovní Cestě — «nezabíjenou», bez alkoholu, narkotik a ostatních jedů, obsahující dostatek vitamínů, mikroelementů, plnocenných bílkovin, — v takovém případě úspěšně splňujeme před Tváří Boha svůj osobní *program-minimum*.

Ale On má pro nás také *program-maximum*. Spočívá v tom, abychom se už teď vynasnažili přivést k Dokonalosti tu část sama sebe (*dživu*), která žije u těla, vně kundalíní. Pak budeme schopni vejít do Něho vcelku, a uchovat si v Něm plné uvědomění. To nám potom umožní aktivně pomáhat vtěleným lidem z Vyšší Božské úrovně, jako to dělají, mnou často připomínání, naši Božští Učitelé.

... Ale vraťme se k posuzování práce s kundalíní.

Termín «vzestup kundalíní», známý z okultní literatury a z literatury, zabývající se jógou, označuje techniku přivedení této energie k tělu a poté její provedení skrz tělo.

Samotné slovo *kundalíní* označuje *hada*. Původ tohoto termínu bude jasný z dalšího vysvětlení.

Už jsme probírali, že přivedení kundalíní k tělu může být uskutečněno jenom Božským Učitelem. Ale následné etapy procesu se konají za účasti samotného adepta.

Při tom má Bůh potíže, o čemž mluví On Sám, spočívající v tom, že znalosti o práci s kundalíní byly — v důsledku vlády lidské nevědomosti na Zemi — lidmi ztraceny.

Proto práce s kundalíní zůstala možná jenom v rámci nemnohých duchovních škol, které dosáhly vyšší úrovně kompetentnosti.

Dodávám, že všechny pokusy «probudit kundalíní» například, mlácením kostrčí o podlahu, což je doporučováno různými pseudoguru, nemají nic společného s pravdou. Vždyť oni se domnívají, že se kundalíní nachází právě tam, v čakře múladháře jakoby umístěné v kostrči. Ale ve skutečnosti múladhára a kundalíní nemají ke kostrči žádný vztah. Takové pokusy mohou vést jen k bioenergetickým a psychickým poruchám.

... Takže, Bůh na počátku přibližuje kundalíní k tělu Svého důstojného učedníka. (Při tom dodávám, že rozvinutá kundalíní má rozměry mnoha kilometrů).

Dále na něj čeká velice jemná práce při jejím provádění skrz tělo.

Ale předběžnou podmínkou pro to je úplná čistota a rozvinutost všech nezbytných energostruktur organismu: všech čakr, sušumny,

čitriní, předního a středního meridiánu, a také ovládání jasnovidnosti.

Proces «vzestupu kundalíní» obvykle trvá mnoho dní, řádově měsíce i déle. (I když při použití odpovídajících *míst síly* je možné tuto lhůtu radikálně zkrátit).

Práce se provádí při poloze těla vleže, po mnoho «pokusů».

Procházení kundalíní skrz tělo pokaždé iniciuje sám praktikující: prostrčí ruku vědomí skrz múladháru do kundalíní přivedené k tělu a jakoby pohybuje zvednutou hlavou hada, který je tam stočený. Tehdy energie kundalíní začíná protékat skrz tělo — promývá ho a pročišťuje Átmickou silou, léčí jeho zbylá poškození. Adept jako pohostinný pán domu musí vpouštět tekoucí energii tím či oním meridiánem, do všech čakér, do všech segmentů těla.

Kundalíní, která prošla skrz tělo, se vylévá navrch přes čakru sahasráru, a koncentruje se za hlavou. Je třeba se naučit být jí, splynout s ní v tom jejím nahromadění. Tak si přivykáme k přebývání v Átmickém stavu podle úrovně jemnosti.

Átmická energie kundalíní provedená takovým způsobem skrz tělo se poté vlévá do Paramátmanu (Vyššího Božského Átmanu, *Srdce Absolutna*). A praktik se Tam také ocitá — velmi podstatnou částí sama sebe.

Služba Bohu (přednáška)

Každé dítě se hned od narození začíná nevyhnutelně učit... egoizmu: ono ještě dosud nic neumí, všechno za něho dělají druzí, obsluhují ho. Vždyť to jinak ani nejde...

Ale dítě roste... A nyní je třeba do správné výchovy zařadit postupné odvykání egoistickým dominantám. A přivykání k péči o druhé...

Zábavné příklady můžeme pozorovat v chování zvířat, například odrostlých vráňat.

Hejno vráňat, jejichž těla jsou už velká jako těla rodičů, — vyžadují a vyžadují od rodičů jídlo!

Utrmácení rodiče jsou zoufalí:

— Už víc jídla nemáme! Co můžeme dělat?!

Všechno kolem jsme obléтали! Hledejte teď sami: už jste velcí!

Ale přece jen se něco podařilo najít. Přinesli to, položili k nohám svým dětem. A co ony? — jedí? Ne!

Křičí ještě hlasitěji: požadují, aby jim to zvedli ze země a položili do zobáku!

... Druhá scéna. Lidé naučili vráně jíst z ruky. Ted' už je také velké jako dospělá vrána. Opatrně mu dávají do zobáku kousíčky chleba: aby je nechytilo za prst, zobák už má ohromný! Stane se, že mu kousky vypadnou ze zobáku. Vráně místo toho, aby je zvedlo a snědlo, — propuká v rozhořčený řev ve své vraní řeči:

— Špatně podali!!! To se mám ještě ohýbat, či co?!

... Ale uběhne nějaký čas a nouze ho donutí, aby si samo vyhledávalo jídlo a ohýbalo se k němu... Potom přijdou vlastní děti. A vlastní děti budou právě tou školou starostlivosti o druhé, školou altruizmu...

... U lidí to probíhá přibližně podle toho samého schématu. Ale správná nebo nesprávná výchova v tom hraje významnější roli.

Jak často můžeme vidět ještě u dospělých, i u starších lidí, — totální egocentrismus!... Dokonce i u těch, kteří jsou... «věřící»...

Ale opravdová láska, kterou si přeje u nás vidět Bůh, je přece protichůdná *chtění pro sebe*, vůbec to není vlastní vášnivé chtění!

Opravdová láska, se kterou jedině je možné se přiblížit k Bohu, je právě působení blaha druhým ve

všem dobrém, často na svůj úkor, za cenu vlastní oběti!

Totálně egoističtí lidé natolik nechápou tohle všechno, že se dokonce i ve výrazně altruistických činech druhých lidí pokoušejí vidět prospěchářství, hledají jakoukoliv záminku pro rozzlobené odsuzování a nenávist... Takoví Boha nepochopí. A nepřiblíží se k Němu...

*** * ***

Jak lidé chápou, co je to služba Bohu?

Někteří si myslí, že «sloužení Bohu» se vztahuje jenom na «služebníky» v chrámech toho či onoho vyznání. Druzí přemýšlejí trochu hlouběji a snaží se sami sloužit svojí účastí na společných modlitbách a meditacích. Třetí dokonce ještě tancují a zpívají na počest Boha.

Ale Bůh od nás chce nesrovnatelně více.

Konkrétně, Ježíš Kristus i další Božští Učitelé³⁰ učí, že službu Bohu je třeba chápat jako pomoc všem — ve všem dobrém. Přičemž to nesmíme dělat pro svůj osobní prospěch, ale pro ty, kterým pomáháme; mohou to být lidé, zvířata, rostliny. Ale za nimi všemi musíme také vidět, že je na tom zainteresovaný Bůh.

Ale pro to, abychom odlišili skutečně dobré skutky od těch, které se takovými jenom zdají být, se musíme snažit vidět situaci z pozice všeobecného

strategického Záměru Tvůrce. A my právě musíme pochopit podstatu vesmírného Evolučního procesu a najít svoje místo v něm.

A jenom tehdy se budeme moci nejen pokoušet plnit konkrétní Boží příkázání, ale uvidíme i jejich význam na cestě všeobecné Strategie Tvůrce. A to bude znamenat daleko hlubší pochopení jak vlastních úkolů, tak i toho, v čem a jak lépe pomáhat druhým. A právě tehdy budeme schopni stát se aktivními účastníky Evoluce Vesmírného Vědomí, aktivními pomocníky Tvůrce.

Aktivní účast v evolučním procesu můžeme chápat jako skládající se ze dvou základních směrů: a) vlastního duchovního zdokonalování, a b) pomoci druhým.

Při tom, jak učil apoštol Pavel (1 K 12,14), se musíme snažit sloužit druhým těmi nejvyššími schopnostmi, které máme, ale také se snažit ovládnout ještě vyšší dovednosti.

Vždyť podstata Záměru Tvůrce při Jeho stvoření materiálních světů (včetně maličkého «ostrůvku» hmoty ve vesmíru — naší planety) je přeměnění méně dokonalých energetických součástí Absolutna v dokonalejší; přičemž individuální Vědomí, která dosáhla úplné Dokonalosti, doplňují Sebou Samotného Tvůrce.

Proto jsou oba směry: jak vlastní zdokonalování, tak i pomoc druhým, evolučně se vyvíjejícím duším v jejich rozvoji, z Božího hlediska blaho.

Konkrétně, pokud rozvíjíme sami sebe osobně prostřednictvím meditativní práce — pak roste také i kvalita našeho sloužení: vždyť se přibližujeme kvalitou vědomí k Tvůrci a začínáme stále lépe a lépe vidět svět, přibližujeme se k Jeho možnostem vidění a chápání. Ale také se zdokonalujeme díky naší aktivitě při pomoci druhým, obohacujeme se znalostmi toho, jak pomáhat. Tyto znalosti se budou hodit i po opuštění těla.

... Pociťme (nebo si zatím alespoň představme), že existuje jenom Jediný Vesmírný Makroorganizmus — Absolutno, uvnitř Kterého probíhá Jeho rozvíjení, nazývané Vesmírnou Evolucí. Pociťme celistvost, vzájemnou spojitost *všeho* — v Něm Jediném. Pociťme neoddělitelnost sebe od Něho: úplnou zařazenost sebe do Jeho Organizmu, do Jeho Procesu Rozvoje. Pociťme radost z tohoto pochopení! A — teď už s úplným pochopením — zaměřme svoje úsilí na co nejrychlejší přeměnu všech individuálních shluků energie, toho schopných, — ve Vědomí, existující v Příbytku Tvůrce.

My všichni jsme Jedno v Organizmu Absolutna. Právě v tom je základ principu doporučeného Ježíšem Kristem: zamilovat si svoje bližní tak, jako sama sebe, dokonce více, nežli sebe. Mluvíme zde o aspektu LÁSKY, nazývaném PÉČÍ, jehož nejvyšším projevem je sebeobětování ve prospěch druhých. Všechno tohle vyjádřil a konkrétně nám ukázal —

Ježíš, který nám dal příklad PÉČE v hrdinství Svého pozemského života a smrti. Připodobněme se v tom Jemu!

*** * ***

Ale o poznání Absolutna a hledání Tvůrce se snaží jen velmi nevýznamná část lidí.

Ostatní — vychovávaní ateizmem, zvrácenými náboženskými proudy nebo se zvrhávající podle vlastní volby jsou zcela uspokojeni okoušením «zapovězených» (Bohem zakázaných) plodů ze «stromu poznání dobra i zla».

Oni riskují, že se dostanou do pekla: vždyť «pozemské» připoutanosti vyvolávají takové hrubé emoce, jako strach, hněv, úzkost, stesk, zoufalství, žárlivost, závist, popudlivost, nenávisť, zlobu atd. A ti lidé, pro které se takové stavy stanou normálními, dokonce i obvyklými, — ti si právě navykají na peklo a po opuštění těla se tam nevyhnutelně ocitnou.

Ale plody Království Nebeského získávají jen málokterí — jenom ti, kdo našli klid duše v ústraní od «pozemských» strastí a rozvinuli nezištnou Lásku v tak vysoké míře, že se stali schopnými zamilovat se do Tvůrce — a přitáhnout se tou Láskou k Němu. A On takové vítá — Svojí Nejvyšší Láskou!

**... Ale ostatní:
— «milují» — sebe,**

— nazývají «láskou» — svoje chtíce³¹,
— vyžadují od druhých — stále větší lásku k sobě,
vychutnávají si svůj egocentrismus a nenávidí druhé
za to, že Mě! špatně obšťastňují a vůbec nedělají to,
co Já! chci.

* * *

Všechny bytosti, vtělené i nevtělené, se od sebe
odlišují věkem duší.

Věk duše je jedním z nejdůležitějších
rozlišovacích znaků každého člověka.

Dalšími důležitými rozlišovacími znaky jsou
takové kvalitativní charakteristiky, jako
intelektuální vyspělost, etická způsobilost, stupeň
hrubosti nebo jemnosti vědomí. Kvantitativní
hodnocení vychází z rozměrů duše.

Rozvoj každé duše probíhá postupně ve spoustě
pozemských vtělení. A není možné očekávat od duší,
které v současnosti procházejí jedním ze svých
prvních lidských vtělení, aby už měly vysoký
duchovní potenciál; ten může přijít až později — v
případě jejich příznivého evolučního vývoje.

A z toho se stává pochopitelným, že ne všichni z
lidí vtělených v současnosti — dokonce ani z těch,
kteří se setkali s vyššími duchovními poznatky, jsou
schopni už v tomto pozemském životě dosáhnout
Příbytku Tvůrce — ať už by se jakkoliv vynasnažili.

Navíc, zapojení příliš mladých duší do příliš vážné ezoterické práce, může vést i k tomu, že od určitého okamžiku najednou přestávají chápat a začínají si hrát «na náboženství», jako malé děti, které hrají svoje dětské hry. Konkrétně mohou začít neadekvátně vnímat sami sebe, podobně jako chlapci, hrající si «na vojnu», považují sami sebe za «plukovníky» a «generály». A v horších případech se může začít rozvíjet i psychopatologie. Posledně jmenované se zvláště intenzívně projevuje v těch religiózních organizacích, kde jsou do popředí vystavovány místo Boha a Lásky, děsivé mystické faktory (d'áblové, démoni, čarodějové, upíři atd.).

Proto religiózní vůdcové musejí velmi obezřetně zacházet s ezoterickými znalostmi a metodikami, brát v úvahu jejich možný ničivý efekt na ty lidi, kteří se ještě nezpevnili intelektuálně a eticky.

Právě tak se každý, kdo usiluje o duchovní úspěchy, musí snažit sám strízlivě zhodnotit svoje možnosti a nevystupovat na ty stupně «žebříku» duchovního rozvoje, na kterých bude ještě pro něj těžké se udržet.

Mimochodem, vzít na vědomí, že jsem psychogeneticky mladá duše — na tom není nic špatného. Naopak, znamená to, že jste ještě nestihli vypěstovat v sobě ty špatné vlastnosti, kterých byste se potom dlouho a těžce museli zbavovat.

Mladá duše je ta, která má celou radostnou a št'astnou duchovní Cestu před sebou!

Ale hlavně neztrácejte čas nadarmo!

* * *

... Já sám jsem prožil tento svůj pozemský život velice intenzívně. A když jsem razil pro sebe a přátele cestu k Tvůrci, v různých etapách se do «proudu», který jsem vytvářel, zapojovalo pokaždé mnoho lidí. A to zpočátku vypadalo nádherně. Ale potom, od určité etapy práce, se najednou ukazovalo, že mnozí ztráceli logické pochopení toho, co se děje, začalo je to stahovat zpátky, nebo k zábavám. Ale poněvadž já jsem si hrát nechtěl, vznikala ke mně nevole, protesty, a někdy dokonce i nepřátelství.

Pochopení toho, že daleko ne všem prosícím je radno dávat nejtajnější znalosti a metodiky, ke mně nepřišlo zdaleka najednou, a ani by přijít nemohlo bez ohromné zkušenosti duchovní pomoci lidem, někdy i dramatické (pro mě). (Teď se s vámi dělím o tyto zkušenosti — abyste se mohli snadněji takovým chybám vyhnout).

Ale ať tato varování nikoho neodrazují od duchovních úsilí: jednoduše si musí každý vybrat to, «na co stačí».

A jedním z naprosto reálně dosažitelných cílů pro každého — bude zaručené zajištění ráje po skončení současného vtělení a předurčení překrásného osudu ve vzdálenější budoucnosti.

Dosáhnout toho je opravdu velice jednoduché! Jenom je třeba vědět — jak? Ale vždyť právě o tom jsme už mnohokrát mluvili.

Především musíme pochopit, že úspěchu dosáhneme právě vlastním duchovním usilováním, a vůbec ne účastí na obřadech, «svatými modlitbami», a už vůbec ne modlitbami kohokoliv jiného.

Při tom si neplet' me modlitbu s meditací (tyto pojmy se někdy vzájemně překrývají jeden s druhým). Základní význam těchto slov je takový: modlitba je prosba k Bohu, která často degeneruje na vyprošování si pozemských blažeností u Boha; ale meditace je práce vědomí, zaměřená na poznání Boha, která nám přináší úspěch na této Cestě, pokud je všechno v pořádku s etikou a intelektem.

30 [10,14,18].

31 Vášnivá chtění "pozemského".

Umění a duchovní rozvoj (přednáška)

Co je to *duchovnost*?

V «sovětské» době se v naší zemi tvrdilo, že to znamená... chodit do kina, do divadla a na koncerty «klasické» symfonické hudby, složené, mimochodem, v době vlády inkvizice...

Ale doopravdy to slovo vzešlo z fráze pronesené Ježíšem Kristem: «Bůh je Duch...» (J 4:24). A vztahuje se k těm procesům, které *zduchovňují* lidi, tj. způsobují jejich přiblížení k Božskosti — jako vědomí, jako duší. A za přiměřeně duchovní lidi je možné považovat pouze ty, kteří na této cestě dosáhli značných úspěchů.

Umění může a musí hrát významnou roli v procesu pozitivní evoluce vědomí. Ale je tomu tak vždy ve skutečnosti?

Například, ty televizní filmy, ve kterých si «libují» v násilí a vraždách, kde se tohle potvrzuje jako «přirozený» obraz života, a mladé duše si to vtiskávají do paměti jako *normu chování*... — činnost tvůrců a *širitelů* takových výtvorů antiumění se sluší uznat za zločinné — před lidstvem i před Bohem.

V uvedených příkladech je rozumným lidem vše jasné. Ale stávají se případy, které nejsou tak zjevné.

A vyvstává otázka: jaká tu mohou být objektivní kritéria pro posouzení?

Například, duševně nemocní se přece tak často pokoušejí seberealizovat prostřednictvím umění! A oni se mohou dělit s druhými lidmi o svoje bolestné zážitky velice silně! Takových případů je spousta. Uvedu jen jednu epizodu ze svého života — ne groteskní, ale v tomto směru typickou.

Jednou mi známý umělec ukazoval práce svého, jak on říkal, učitele. Byly to vzorky nákresů tapet. Prohlédl jsem si je a zeptal se ho: neměl tvůj učitel schizofrenii a neskončil život sebevraždou? Dotyčný byl ohromen a řekl, že to všechno bylo přesně tak!

A kresby byly skutečně děsivé! Jejich ornament působil na psychiku přímo neuvěřitelně magickým způsobem, vyvolával hrubou «pomatenost» vědomí. Doufám, že tyto náčrty zůstaly navždy jenom skicami. Ale pokud by se staly tapetami na stěnách místností, pak by určitě utrpěla psychika mnoha lidí neseznámených s takovými jevy.

A jak často se v uměleckých výtvorech projevují chorobně depresivní stavy autorů! Kam vedou ty, kteří je vidí nebo jim naslouchají?

Existují příklady, ne z psychopatologie, ale prostší. Vzpomeňme si, jaký byl v minulém století povyk kolem abstrakcionismu! Je to dobře — nebo špatně? Jaký povyk byl, co se týče masového tance rokenrolu, například, nebo ještě dříve — čarlstonu! Je to dobře — nebo špatně?

Vždycky existují lidé, kteří cokoli nové podporují. A jsou druzí, kteří vždy všechno nové odmítají. A jak ti první, tak i ti druzí vynášejí svoje argumenty. Ale kde je pravda? Jak odlišit subjektivní faktory, které mají vliv na posouzení té nebo jiné novinky nebo uměleckého díla — od objektivních? Jak je rozeznat?

Jeden takový člověk existoval; jako první začal mluvit o existenci objektivních zákonů umění. Byl to — Georgij Ivanovič Gurdžijev, neobyčejný člověk, který zanechal velkou stopu v historii.

Pracoval v Rusku na počátku dvacátého století. Narodil se na Kavkazu v řecko-arménské rodině. Když dospěl — učil v Moskvě a Petěrburgu.

Občanská válka vyhnala jeho školu za hranice Ruska. Rozešli se: někdo odjel do Francie, někdo do Anglie, někdo do USA. A tam vytvářeli filiálky Školy. Literární díla Gurdžijeva a jeho žáků byla vydána ve všech základních evropských jazycích.

Gurdžijev se už od raného dětství začal formovat jako neobyčejný člověk. Velmi brzy si před sebou vytyčil cíl: naučit se všemu, co lidé umějí dělat. A k tomuto cíli kráčet cílevědomě mnohé roky. Naučil se potápět, i obchodovat, i zápasit, i vázat koberce, i opravovat všechny možné domácí přístroje, které v té době existovaly. Například, když už dospěl a potřeboval velké peníze na vytvoření expedic, přišel do nějakého města, pronajal si dvě místnosti, vyvěsil inzerát: «Oprava všech domácích přístrojů» a ve

dne přijímal zákazníky, a v noci všechno opravoval, počínaje gramofony a konče jízdními koly, deštníky, atd., a podařilo se mu ještě nasbírat náhradní součástky k nim na městských skládkách.

Takovým způsobem za týden, za dva, nashromáždil prostředky nezbytné pro expedici, najal pomocníky — a šel hledat duchovní poznatky.

Navštívil spoustu duchovních škol a klášterů — súfijských, křesťanských. Když shromáždil nezbytné znalosti, které mu dovolily vytvořit celistvý světonázor, — začal Gurdžijev vytvářet svoji Školu.

Není třeba si Gurdžijeva idealizovat. Mnohé věci dělal takovým způsobem, že to není hodno napodobování. Mnohé situace jeho učení představují dnes jen historickou zajímavost, ne více. Neboť byly nahrazeny dokonalejšími poznatky. Ale nicméně, řada klíčových momentů jeho učení si zachovala aktuálnost i dnes. A my, s vděčností ke Gurdžijevovi, dnes používáme a budeme používat tyto poznatky.

Gurdžijev konkrétně vznesl předpoklad, že existují objektivní zákony umění. Je pravda, že už je nezformuloval. V každém případě jsme výčet těchto zákonů nenašli, ačkoliv jsme přečetli mnoho prací této školy. I když nějaké náznaky byly. Ale Gurdžijev vnesl velký vklad už přinejmenším tím, že oznámil existenci takových zákonů. Další rozvinutí této Gurdžijevovy myšlenky je umožnilo dále zdokonalit a zformovat. Teď si o tom pohovoříme podrobněji.

Nejdůležitější princip (nebo, jak říkal Gurdžijev, zákon) — je *nezbytnost následování cestou zjemenění vědomí*. Právě používání tohoto principu nám dovoluje stát se způsobilými nejen v hranicích materiálního světa, ale v hranicích veškerého mnohorozměrného vesmíru, dovoluje dostat se do *Vědomí prvotního eonu* a splynout s Ním.

Kvůli tomu, konkrétně, potřebujeme už na začátku učení projít zjemeněním v hranicích fyzické roviny, vzdálit se od té hrubosti, ve které žije většina lidí.

Především je třeba to začít dělat — cestou sladování s tím nejjemnějším, co můžeme najít v přírodě. Například, když vychází ranní sluníčko a svoje první paprsky v oparu mlhy spouští na vodu, na trávu, na květiny, na lístky, když se začnou ozývat hlasy prvních ranních ptáčků, když se rybičky začnou pleskat v rákosí, a nad tím rákosím, osvětleným něžným světlem prvních paprsků slunce, se ještě převaluje a tiše plyne ranní mlha, — jaké nádherně jemné stavy nám v těchto minutách dává příroda!

Nicméně, hned vysvětlím, že natrvalo zafixovat v sobě takové stavy není ovšem možné bez, zaprvé, naučení a aplikování na sobě těch etických principů, které nám předkládá Bůh, a také bez osvojení techniky psychické autoregulace, jejíž bezpodmínečnou součástí je dovednost ovládat svoje čakry.

V souvislosti s tím pro nás představuje velkou hodnotu Gurdžijevem vznesená koncepce «stupnice vodíků». Je to jedna z nejzajímavějších koncepcí v historii duchovního hledání!

Co jsou to ty «vodíky»? Tento termín pochází z alchymie. V té době, kdy Gurdžijev pracoval, rovněž existovaly školy, jejichž poznatky nebyly určeny pro všechny. A adeпти těchto škol svoje tajné znalosti šifrovali.

V současnosti mají matematici kódovou řeč písmen. Ale tehdy existoval ještě i alchymistický jazyk, kde se šifrování provádělo za pomoci nynějších názvů chemických prvků.

My všichni jsme se určitě v dětství posmívali — pod vlivem nevzdělané ateistické propagandy — alchymistům, kteří se údajně snažili z olova získat zlato a zbohatnout. Ale ve skutečnosti se v alchymii pod názvem «olovo» vůbec nechápal kov, ale výchozí stav člověka, který ještě nepřistoupil k duchovní praxi. A «zlatem» se rozuměl konečný, dokonalý stav člověka, který dosáhl úspěchu na duchovní Cestě. Mimochodem, «Zlatý elixír» — to je to nazlátle bílé Světlo Svatého Ducha, které pozorujeme v meditaci *latihan* a Kterým můžeme naplňovat svoje těla.

A všechny ty neobyčejné reakce, které popisovali alchymisté, byly právě symboly různých etap duchovních přeměn člověka.

Jen na ukázkou, — ještě řada alchymistických symbolů: «uhlíky» — aktivní složky reakce, «kyslíky» — pasivní, «dusíky» se nazývaly třetí nejdůležitější činitelé pro probíhání reakce, typu katalyzátorů. A «vodíky» — to jsou prvky nebo stavy, rozpoznávané vně alchymistické reakce. Tak tedy vidíte, odkud se vzal termín «stupnice vodíků».

Takže, v čem spočívá samotná koncepce «stupnice vodíků»? Spočívá v tom, že je možno všechny látky, jevy a stavy ve vesmíru uspořádat do jedné řady, rozdělující je podle úrovně jejich *hrubosti* — *jemnosti*. Na této stupnici nacházejí místo jak minerály, tak i planety, i hvězdy, i různé druhy jídla — od těl zvířat, kterými se mnozí lidé živí, — do, například, lesních jahůdek. Na této škále mohou najít svoje místo stavy čaker, naše emocionální stavy atd. Prakticky — všechno. Přičemž «vodíky» budou mít svoje číselné významy, což dovoluje konkrétně najít některé porovnatelné stavy, podle kterých můžeme ohodnotit svůj postup na stupnici *hrubosti* — *jemnosti*, to znamená na «stupnici vodíků».

Například, ranní sluníčko — jeho světlo — to je H-6 — jeden z nejjemnějších jevů v přírodě.

Nebo ty emoce, které vznikají při harmonickém rozkvětu reprodukční funkce: to je — i sexuálně zabarvená něžnost, i láska k dítěti, i ty projevy, které vidíme ve hrách mladých zvířat, i ty energetické stavy, které jsou příznačné pro pupeny, rozvíjející se na jaře, — tohle všechno je — H-12.

Ale existuje velmi zajímavý stav v hranicích našich organismů — energetická úroveň meridiánu *čitriní* (druhý název — Bráhmanadí, meridián Svatého Ducha) — to je už H-3, jeden ze základních stavů Svatého Ducha.

A od H-3 do H-1 zbývá úplně málo. A H-1 — už je úroveň Prvotního Vědomí, Tvůrce.

Dokonale nemožné je z výchozích hrubých stavů, které jsou charakteristické pro obyčejné lidi, přenést se najednou do nejjemnějšího stavu, ponořit se do *hlubin* mnohorozměrného světa, poznat prvotní úroveň Vesmíru, poznat Tvůrce! Dokonale nemožné!

Ale je možné jenom pomalu postupovat po «stupnici vodíků». Zpočátku je třeba projít ten úsek cesty zjemnění, který existuje v hranicích materiálního světa, — a až potom se «potápět» do dalších prostorových dimenzí.

V některých okultních školách žáci, kteří nepřešli na eticky a energeticky čistou «nezabíjenou» stravu a uchovávají si svoji výchozí hrubost (a někdy ji dokonce pěstují za účelem potlačení vědomí druhých lidí, kvůli vládě nad nimi; to už se řadí ke školám černé magie), pokoušejí se odtrhnout od svého materiálního těla. Jestli se to podaří — kam oni spadnou? Oni spadnou do hrubého astrálního světa, do pekla, setkávají se tam s projevy charakteristickými pro tuto úroveň zloby, strachu a lži. Jsou zmateni, děsí se... Kromě toho u nich

vznikají, tak řečeno, «přátelské vztahy» s představiteli této úrovně, někdy velice dotěrné. Mnohé to připraví o rozum...

Proto je nejdůležitějším principem duchovního růstu, a přiměřeně i duchovního umění, které pomáhá v duchovním rozvoji, — toto následování cestou zjemňování vědomí.

V umění se může člověk projevovat jako tvůrce, i jako pozorovatel nebo posluchač. Obě tyto varianty mohou dávat příznivou možnost pro rozvoj.

Obrátme pozornost na to, že právě jakýkoliv umělecký výtvar může být ohodnocen na stupnici *jemnosti* — *hrubosti*.

Při tom každý vysoce kvalitní vzorek může sloužit ke zjemňujícímu sladování. Nebo — alespoň ukazovat cestu od *tamasu* (tj. výchozí hrubosti, tuposti, nevědomosti) — přes *radžas* (stadium aktivního hledání východu ke světlu Pravdy, kdy se člověk mění z tupě trpícího a nerozumného na bojujícího), — k *sattvě* (čistotě, harmonii, jemnosti) — a výše.

V souvislosti s řečeným podtrhnu, že na cestě k Dokonalosti stádium *sattvy* nelze obejít. Není možné se přímo z *tamasu* nebo *radžasu* stát Dokonalými! Není možné «přeskočit» přes stupeň *sattvy*! Cesta zjemnění, rozvíjení harmoničnosti, způsobilosti k lásce — je povinná pro všechny! Nikdo nemůže počítat s tím, že «tohle není pro mě, ať se tím zabývají oni, já dojdu k Dokonalosti jinou cestou». Ne! Zákon evoluce člověka, vyložený

podrobně Krišnou v Bhágavadgítě, spočívá právě v postupném etapovém následování po vyjmenovaných stupních-gunách, aby se potom přešlo k ještě vyšším etapám práce na sobě.

Za pomoci umění je možné v člověku pěstovat energičnost, která je ve shodě s utvářením ve stádiu rádžas. Například rock. Ne hrubé, ale dynamické tance mládeže — kdo se proti nim stavěl? — Lidé tamasu, kteří měli do opravdové, čisté energičnosti ještě velmi daleko! Povstávali proti nim zlostní znesvětitelé všeho. Bouřili se lidé-hňupi, kterým se samotným nedostávalo energičnosti! Ale pokud by se oni v příslušné době, v mládí, naučili tancovat rokenrol nebo tance jemu podobné — pak by, možná, v současnosti postupovali životem energičtěji.

Energičnost, ale ne hrubá, je pro člověka velmi potřebná na jeho duchovní cestě, protože energičnost rozvíjí *osobní sílu*, dovoluje hromadit zásobu té energie, kterou je možné zaměřit na různé potřeby, například, na meditativní práci.

Takovým způsobem, za pomoci odpovídající dynamické hudby a dynamického tance, je možné rozvíjet v sobě tyto chybějící vlastnosti.

Ale za přispění dalších variant hudby a tance je možné ovládnout i mnohem vyšší stavy: klid, vnitřní ticho (*hésychii*).

Pomoci v tom mohou také malířství, poezie, takové východní směry umění jako ikebana, «filozofické krajiny» a další.

Ano, je třeba vládnout klidem, zároveň s energičností: to je na duchovní Cestě naprosto nezbytné! To znamená, stát se univerzálními: umět se i uvolnit, i maximálně zapojit svoji aktivitu, když je to třeba.

Prostřednictvím uměleckých výtvorů je možné také projevat neviditelné energetické vlivy zaměřené na pozorovatele nebo posluchače.

Takových možností je několik. Pravděpodobně mnozí znají ze své zkušenosti, že prostřednictvím některých ikon můžeme přijímat proudy jemných energií. Přičemž různé ikony předávají různé proudy — jak podle jejich intenzity, tak podle úrovně *jemnosti* — *hrubosti*. Mimochodem, byly nám ukazovány ikony některých pseudosvatých, které vyzařovaly velmi hrubé, d'ábelské energoproudy...

Vlastnostmi takového druhu «zářičů» disponují někdy i vyobrazení jiného, než ikonního žánru. Ale musejí být bezpodmínečně vytvořeny velkým umělcem. Například — obrazy Nikolaje Rericha. Všechny takové obrazy mohou být ohodnoceny podle «stupnice vodíků», je možné jim vyhledat odpovídající číselný význam.

Mimochodem, Rerichovy obrazy — to je rádzas. Na určité etapě rozvoje mohou poskytovat silný pozitivní vliv, ale potom už nejsou tak vnímány.

Může existovat ještě zřetelněji zaměřený vliv prostřednictvím umění, vliv ne už na energetiku člověka jako celek, ale na jeho konkrétní

energostruktury. Prostřednictvím hudby, vokálu nebo tance, je možné vyvolávat rezonanční stavy u posluchače nebo diváka v té nebo jiné čakře, nebo v tom či jiném meridiánu. Tak můžeme do detailů rozvíjet tyto struktury, jednoduše tím, že do nich vpouštíme vibrace přicházející od interpreta.

Například, posloucháme zpěváka, který se při předvádění koncentruje ve své anáhatě, — a naše anáhaty se pasivně slad'ují s jeho anáhatou, při tom vzniká i odpovídající emocionální stav.

Tento jev se nazývá *svara* — je to slovo sanskrtské. Mimochodem, v naší zemi (v Rusku) byla vydána Menonova knížka «Zvuky indické hudby. Cesta k ráji» («Музыка», М., 1982). V ní se *svara* popisuje jako tajemný mystický jev, jehož mechanismus není odhalen. Ve skutečnosti mechanismus *svary* — to je práce interpreta se svými bioenergostrukturami. On jednoduše přemíst'uje koncentraci vědomí do té nebo jiné čakry, nebo jiné struktury — a pokud to dělá dostatečně účinně — u posluchačů vznikají rezonanční stavy.

Tentýž mechanismus působí i při tanci, když sledujeme tanečníka, který ovládá *svaru*.

Je zajímavé, že je možné i prostřednictvím zvuků, vydávaných hudebními nástroji, vyvolávat odpovídající rezonanční stavy v čakrách a meridiánech posluchačů. Příklad — tanga Oskara Stroka, «krále tanga». On empiricky «vyhmátl» uvedenou zákonitost a svoje hudební díla vytvářel

takovým způsobem, že téměř všechny noty, které používal ve svých tangách, působily na višudhu. A od toho se višudhy u posluchačů «přeplňovaly», vznikaly ostré, silné emocionální stavy nadšení, extáze.

I dnes jsou hudební skupiny, které, například, nepoužívají za celou skladbu ani jedinou notu, která by vyvolávala rezonanci v čakrách hlavy. A pro posluchače je to — odpočinek, osvěžení, zvláště pro lidi intelektuálně pracující.

... Ti adepti duchovní Cesty, kteří se upevnili ve stavu *sattvy*, navždy se zbavili dokonce i potencionální možnosti vstupu do hrubých emocionálních stavů, — ti mohou vyzkoušet použít metodu *laji*.

Existuje takový směr jógy, nazývá se *lajajóga*. «Laja» znamená zmizení, rozpuštění sebe v Harmonii Absolutna. Tím se myslí odpojení svého rozumu, «hnízdícího» v čakře hlavy ádžně, — aby organismus začal jednat ne v důsledku jeho povelů, ale pod vedením Boha. Jako příklad může sloužit «spontánní tanec» ve stavu meditace *latihan*, který je nejtypičtější ukázkou tréninku v *lajajóze*.

Ale jsou i jiné postupy. Je možné, například, «odcizit», «odevzdat laje» svoji ruku, ve které se nachází biolokační virgule, a za pomoci této virgule odhalit to, co je neviditelné oku a neslyšitelné uchu: obdržet informace o užitečných nerostných ložiscích, podzemních komunikacích, provádět medicínskou

diagnostiku a mnohé jiné. Bioložka — to je také lajajóga, její dílčí možnost.

Analogicky je možné naučit se kreslit, kdy ruka jakoby «sama» vede tužku nebo štětec. Tak je také možné naučit se psát texty... Ve všech takových případech ruku kreslicího nebo písícího ovládá nějaký duch, přičemž, jestli je člověk toho hoden, — může to být Duch Boží, Svatý Duch.

Už jsem se zmiňoval o tanci. Pro to, aby bylo možné naučit se v tanci odevzdávat tělo *laje*, existují některé pomocné postupy. Tak, jestli jsou ruce zdviženy a nohy na špičkách, pak se tělo lehčeji pohybuje, páteř se snadněji začíná ohýbat. Potom — je to velmi lehké! Ale když jsou ruce spuštěné a stojíme na celé ploše chodidel, pak je těžké v takovém stavu začít tancovat.

Tak i v jakémkoli směru umění, kde chceme použít princip *laja*: je třeba znát některé postupy, být do určité míry specialisty v tomto směru. Například, aby bylo možné malovat, je třeba umět míchat barvy a nanášet je na plátno nebo na papír. Rozumí se, že je nutné znát principy plastičnosti těla, aby bylo možné tancovat. Pochopitelně, je také nutné umět držet pero, aby bylo možné s ním psát.

Když mluvíme o *laje*, nelze nedat výstrahu před nekritickým vztahem k tomu, co děláme v tomto stavu.

Ztráta sebekritiky nás může velmi jednoduše změnit v kašpary. To se stává tehdy, když jsou

narušovány etické principy. Protože etika je základ Harmonie.

Ale pokud je s etikou všechno v pořádku — pak může nastat ideální Harmonie se vším a se všemi, včetně Boha.

... Za pomoci umění je možné stimulovat i intelektuální proces. Promysleme sami: jak je to možné udělat?

Základní principy výuky psychické autoregulace dětem a dospívajícím (přednáška)³²

Nashromážděné zkušenosti různých forem výuky psychické autoregulace dětem a dospívajícím nám umožnili zformulovat následující doporučení:

1. Zaměření etické práce, nezbytně prováděné lektorem na podkladě výcviku psychické autoregulace, musí v žácích budovat základy mravnosti.

2. Je možné sestavit varianty skupin buď jenom z dětí, nebo z dospívajících, tak i zároveň s jejich rodiči. V posledním případě se program připravuje se zaměřením na mladší, ale rodiče se takových cvičení ochotně zúčastňují. Jedním z pozitiv druhé varianty je objevení společných zájmů v rodině a překonání její rozdělenosti.

3. Bez zvláštních lékařských indikací není radno s dětmi a dospívajícími provádět cvičení s čakrami a meridiány (vyjma nejjednodušších cvičení s anáhatou). Příčina je v tom, že tato cvičení nejsou slučitelná s požíváním alkoholu i v době po ukončení kurzu cvičení. Přičemž není možné zaručit, že děti a dospívající, kteří se tomu teď věnují, budou toto pravidlo dodržovat i v následujících letech.

4. Důraz v práci nesmíme dávat na získávání velkých výsledků, ale na rozšiřování životního obzoru, na širokou informovanost žáků — abychom jim pomohli ve výběru životní cesty, až dospějí. Obohacujte cvičení estetikou a sportem. Můžete je doplnit choreografií, hudbou, fotografováním, malováním, turistikou,

otužováním, ekologií, literární vědou, filozofií — v závislosti na kompetenci lektora.

Nebo je možné — na druhé straně — obohatit prvky psychické autoregulace vyučovací hodiny různých specializovaných kroužků.

5. Není radno učit šávásané děti do věku dvanácti let.

Výjimku z tohoto pravidla je možné připustit jedině na základě lékařské indikace; takové sezení musí provádět odborný lékař.

Příčina je v tom, že u některých dětí se objevuje obtížný výstup z hlubokých relaxací.

6. Můžeme používat cvičení s čakrami a meridiány — speciálně připravená lékaři — pro léčení některých dětských neurologických a psychických onemocnění.

Je to zvláště efektivní při korekci socializačních poruch.

7. Nejsnadněji si děti a dospívající osvojují cvičení s obrazovými představami. Obtížněji se jim obvykle daří ovládnutí koncentrace pozornosti. Přitom je právě to posledně jmenované zvláště důležité pro zvýšení úspěšnosti ve škole.

Významnou pomoc v tomto směru prokáže vyloučení ze stravy «zabíjeného» (připraveného z těl zabitých zvířat) jídla za současného zvýšení množství bílkovin mléčného a vaječného původu.

Toto doporučení je prospěšné ve všech směrech a všem lidem bez výjimky.

8. Zajímavý pozitivní efekt přináší přítomnost (ale ne rovnoprávná účast) dětí při skupinových cvičeních rodičů v přírodě.

Při nevztíravém vztahu k dětem se uvádí do chodu důležitý mechanismus výuky — napodobování. Děti se učí šetrnému vztahu k přírodě, k veškerým projevům života, osvojují si dovednosti života ve stanech, rozdělávání ohně a přípravy jídla na něm, zvykají si na disciplínu (časné ranní vstávání, rozcvička, ranní koupání atd.), učí se vidět krásu přírody a sladovat se s ní, snadno si osvojují otužovací procedury. Například, ony samy prosazují účast na «mrožování» spolu s dospělými.

Co se týká «mrožování» pro děti — uvádím následující. Tato otužovací procedura umožňuje rozšířit rozpětí teplotního komfortu rostoucího organismu na celý život, otužit ho. Ale její používání se musí nezbytně provádět za dodržování následujících podmínek:

1. Úplná dobrovolnost ze strany dítěte, která vylučuje i přemlouvání: dítě samo nejlépe ze všech ví, kdy je jeho organismus k tomu připraven.

2. Příznivé emocionální naladění ze strany všech přítomných dospělých.

3. Nepřípustnost pokusů léčení prostřednictvím «mrožování» (jakož i dalších chladových procedur) u dětí oslabených dlouhotrvajícími nemocemi.

«Mrožování» je efektivní při léčení některých lokálních chorobných procesů u těch dětí, které momentálně celkově «září zdravím». Léčebným mechanismem při tom je bioenergetický stres — jako odpověď na «úder chladu». Ale ukazuje se, že organizmus, oslabený dlouhou nemocí, nemá takový energetický potenciál, který by zajistil spuštění uvedeného energetického procesu.

V takových případech bývají naopak efektivní horké koupele, parní lázeň, sauna [31].

32 Přednáška je přetisknuta z knihy [8].

Umění být šťastným (lesní přednáška k filmu)

Umění emocionálně se sladovat s KRÁSOU, NĚŽNOSTÍ a JEMNOSTÍ živé přírody nám umožňuje získat vnitřní harmonii, což je nezbytné pro získání stavu a trvalého pocitu ŽIVOTNÍHO ŠTĚSTÍ. Je to také nejdůležitější složka duchovního zdokonalování.

Tato KRÁSA je prvkem Božího Stvoření.

To je důležité chápat! Vždyť, jenom pokud se naučíme milovat Stvoření, můžeme si zamilovat i jeho Tvůrce! A bez této opravdové lásky — cožpak bychom mohli být šťastnými?

Přičemž láska musí být nezbytně oboustranná! Štěstí mi nemůže přinést jenom Jeho láska ke mně! Je třeba se stát ne milovanými, ale milujícími! Ale ne milujícími egoistickou parodií na lásku (mám na mysli primitivní vlastní sexuální chtění, které neduchovní lidé rovněž nazývají «láskou») — ale usilováním DAROVAT SAMA SEBE JEMU!

Láska k Bohu začíná přáním poznat Ho — zpočátku jenom myslí, potom i ve vší úplnosti — tak, aby se emoce mojí lásky slévaly s emocemi Jeho lásky! A poté postupně přichází i úplnost Splynutí s

Ním — sebou-vědomím, rozvinutým v procesu Jeho hledání a sloužením Mu!

Ještě je velmi důležité mít na této Cestě stejně smýšlející přátele. Mnohem snadnější je pocít'ovat štěstí své tvůrčí existence — v duchovní skupině, komunitě, třeba jen maličké!

Morálně zdravý člověk nachází potěšení v tom, že DARUJE svoje znalosti, dovednosti, sama sebe — druhým, snaží se právě je udělat šťastnými.

Právě z tohoto procesu darování a vnímání jeho pozitivních výsledků se stává sám šťastným!

Ale, co bychom měli udělat pro to, abychom si našli důstojné přátele? — je třeba jen nabídnout sama sebe: ukázat druhým svoji prospěšnost! A — ať se každý podělí s druhými o to, co sám dokáže a umí!

... Pro štěstí je důležité také dobré zdraví.

Ale na čem je závislé?

Můžeme se dozvědět, že naše soužení a neštěstí pocházejí z toho, že... kdysi zhřešili Adam a Eva... Tuhle hloupou fantazii dokonce nazývají speciálním termínem — «prvotní hřích»... Navrhuji považovat takový názor za zjevný příznak slabomyslnosti těch, kdo tomu věří, nemluvě už o těch, kdo to hlásají...

Druzí lidé zase za svá onemocnění obviňují špatné lékaře, znečištění životního prostředí, nebo ty, kdo

mě nutí se nervovat, znepokojoovat se, zažívat stresy...

Ale ne! Naše neštěstí jsme si zavinili jenom my sami!

Tohle těžko dochází lidem, kteří jsou nevědomí v náboženské filozofii! Ale pravda je taková, že právě Bůh, který nás miluje, nám připravuje takový druh problémů — poukazuje nám na naši neadekvátnost: neadekvátnost k tomu, jakými si nás On přeje vidět!

Velmi zjednodušeně je možné říci, že pokud provádíme jakékoliv neopodstatněné zlo jakékoliv bytosti, — sami si tím programujeme analogické situace do svého života a osudu — teď už jako oběť. Nazývá se to činností «zákona karmy» — zákona formování osudů. Právě tak nás Bůh učí neprovádět špatné skutky, učit nás soucítit s cizí bolestí — prostřednictvím prožívání bolesti vlastní.

Přičemž časové působení «zákona karmy» trvá déle, nežli jenom jeden pozemský život... Právě proto se tedy rodí nemocné děti...

Někoho může napadnout otázka: a k čemu On tohle všechno potřebuje? Proč On potřebuje, abychom byli «dobří» v Jeho pojetí?

Podrobně jsme toto téma — téma smyslu lidského života na Zemi — probírali v každé z knih, které jsme vydali. Teď jenom velmi krátce řeknu, že jsme

částicemi evolučně se vyvíjejícího vesmírného Vědomí, nazývaného Absolutnem. Právě v našich tělech probíhá Evoluce Absolutna! Právě proto je Mu tak drahá každá duše! Právě proto On tak usilovně na každého dohlíží a po celý čas se snaží každého napravit, každému pomoci — jenom s výjimkou těch, kteří prokázali svoji úplnou beznadějnost; takové On posílá do pekla — «smetiště» Evoluce...

... Takže, abychom «vzali do svých rukou» svůj osud, musíme se, za prvé, naučit ta pravidla, podle kterých nám doporučuje žít náš Tvůrce. Dal nám je prostřednictvím Svých Mesiášů a proroků.

A pro to, abychom dokázali tato pravidla dodržovat, je důležité naučit se ovládat svoje emoce.

Musíme se naučit žít — nezávisle na okolnostech — ve světlých, čistých, jemných emocionálních stavech! Tak budeme žádoucí pro přátele, tak si zabezpečíme tělesné i duševní zdraví, tak se naším příbytkem stane, přinejmenším, ráj.

Ale hrubé emoce typu hněvu, rozzlobenosti, závisti, žárlivosti a dalších podobných stavů jsou nejen nepříjemné, jak pro nás samotné, tak i pro okolí, nejen, že poškozují zdraví nám i ostatním, ale i předurčují k životu v pekle po opuštění těla!

Ale jak se naučit ovládat svoje emoce? O tom jsme podrobně vyprávěli v našich knihách a ukazovali v našich filmech. Ted' vám jenom povím, že základem správného vybudování svojí emocionální sféry je rozvíjení duchovního srdce.

Duchovní srdce, které má svou prvotní základnu v čakře anáhatě a z ní začíná svůj růst, je tím bioenergetickým orgánem, který produkuje jemné pozitivní emoce.

Rozvíjet právě duchovní srdce nám radil jak Ježíš Kristus, tak i druzí Božští Učitelé a proroci.

Právě díky jeho rozvíjení v sobě získáváme zdraví, opravdové přátele, a také se přibližujeme svému stavem duše k tomu stavu, ve kterém žije Bůh — jak v aspektu Svatého Ducha, tak i v aspektu Tvůrce!

Právě prostřednictvím toho se Bůh pro nás stává poznanou Skutečností!

... jako příklad můžu uvést sebe. Jsem naprosto zdráv, přestože už nějaký ten rok žiji za hranicí šedesáti let. A navíc — moje tělo od nějaké doby mládne! Podívejte se: kolik let byste mu tak mohli hádat?... Čtyřicet? Nebo, možná, dokonce i třicet?

Když mu bylo 59, naposledy jsem uslyšel názor kolemjdoucích na ulici: «takový mladý — a už má vousy!»...

Cítím se být mladým, svěžím — a zralým! Žiju vždy ve vyrovnaném, neporušeném, spokojeném a radostném rozpoložení!

Odnaučil jsem se, a velice dlouho už ani neumím — prožívat hněv, rozzlobenost, závist, stesk, úzkost, strach a tak dále! Žil jsem, a dál žiju bez hněvu a přání se pomstít — dokonce i ve vztahu k těm, kteří mě kdysi zcela úmyslně zabíjeli, a já jsem potom půl roku těžce umíral a dvakrát jsem byl v klinické smrti. Nepocit'uji hněv, strach, ani přání se pomstít také k těm, kteří mi i v dalších letech hrozili «kremací zaživa» za moje knihy — knihy o Bohu a o štěstí Jeho poznání.

Víc než to, sblížil jsem se natolik s Bohem, že se s Ním svobodně stýkám. A můžu naplňovat svoje tělo — Jím.

Chtěli bychom my všichni žít také tak?

Pak tedy následujte touto prozkoumanou, prostudovanou a prošlapanou Cestou pro všechny zájemce!

*** * ***

Na takovýchto místech je nádherné medítovat, slévat se s jemností ranní krásy přírody, a s jemností Svatých Duchů — našich Božských Učitelů a Realizátorů našich osudů...

Je nezbytné si to osvojovat, pokud jsme se rozhodli jít duchovní Cestou: Cestou lásky ke Stvoření a Tvůrci, Cestou hledání Ho — Toho, Koho musíme nezbytně najít a poznat!

Pro to je také třeba číst knihy o NĚm a o Cestě k NĚmu.

Mnozí lidé ještě kvůli tomu chodí do chrámů a zúčastňují se tam obřadů. Může to v začátcích také pomáhat, pokud se tam od lidí zla nenakazíme ideologií nenávisti, což se bohužel tak často stává... Ale celkově účast na bohoslužbách začínajícím pomáhá odtrhnout svoji pozornost od objektů hmotného světa...

A dále? — A dále je třeba pochopit to, že Bůh není v chrámech přítomen víc, nežli mimo ně. A že ne v zástupech lidských, dokonce ani spolu se modlících lidí, ale právě v situaci o samotě s Bohem, v osamocení od davu, v přírodě — můžeme nejlepším způsobem pocítit blažené DOTYKY Boha, začít SLYŠET Jeho myšlenky, směřované ke mně, poté se naučit i VIDĚT Božské Učitele-Svaté Duchy,

a OBJÍMAT SE s Nimi, vstupovat do Jejich nemateriálních Těl a SPLÝVAT s Nimi...

... Co dělá většina lidí v přírodě? Opíjejí se, píchají si heroin, zabíjejí a mrzačí živé bytosti, zanechávají po sobě hromady rozbitých lahví a dalších odpadků, znesvěcují TICHŮ přírody řevem rozhlasových přijímačů nebo přehrávačů, řvou i sami...

Je pochopitelné, že tak není možné se přiblížit ke štěstí poznání Boha, ale k peklu...

... Pro poznání Boha, pro vlastní zdokonalování je velmi důležité VNITŘNÍ TICHŮ, jehož ovládnutí umožní poznat BLAŽENOST KLIDU A TICHŮ, existující v Příbytku Prvotního...

Přičemž zpěv ptáků, šelestění rákosí vlhkého rosou nebo listí stromů — tomu vůbec nepřekážejí, ale jen dělají TICHŮ SVÍTÁNÍ «ostřejší», emocionálně živější!

Ale je třeba chápat, že jak úplnost pocíťování všeho toho překrásného, co nám může darovat příroda, tak i možnost poznání jejího Tvůrce a Jeho Představitelů — Svatých Duchů — dosahují jenom duchovní adepti, kteří jsou k tomu v potřebné míře připraveni. Ale připravovat se k tomu musíme jak v intelektuálně-etickém aspektu, tak i prostřednictvím

pročišťování a rozvíjení bioenergetických struktur svého organismu — čaker a meridiánů.

... V přírodě ještě můžeme sbírat její jedlé dary. Jsou to jahody, houby a různé byliny. To všechno můžeme používat k jídlu okamžitě, i schraňovat do zásoby.

Například, místo z normálního čaje můžeme čaj vařit... z obyčejných lučních bylinek. Můžeme si nasušit speciální bylinkové čaje — na zimní polovinu roku.

Můžeme si na bylinkové čaje nasušit — mátu, ivan-čaj (vrbku úzkolistou), i podzimní listí rybízu před tím, než opadá — když už ho rostliny nebudou potřebovat. Nebo když najdeme spadlou břízu, zlomenou větrem, — můžeme si nasušit i její listí. A chvojí a mladé šišky, opadané z jehličnatých stromů se k tomu také hodí. (Jenom není radno pít příliš «silné» odvary z nich; naše lidské žaludky nejsou zvyklé na vysoké koncentrace smůly — na rozdíl od žaludků tetřevů; zato pro tetřevy hlušce je jehličí jedním ze základních druhů potravy).

Anebo, — kopřiva. Mnozí lidé ji nemají rádi, protože je «pálí». Ale ona «pálí» právě kvůli tomu, že ji ti lidé nejedí! Vždyť je tak chutná, když je mladá a má cenné léčivé vlastnosti: stimuluje

imunitní systém organismu, konkrétně, pomáhá zbavit se spousty lehkých onemocnění.

Můžeme ji i nasušit na zimu — abychom z ní potom mohli dělat odvary.

Ale můžeme ji jíst i čerstvou: umyjeme ji, nakrájíme, přivedeme do varu a vaříme asi minutu, necháme trochu vychladnout — a na talířcích s majonézou! Pravá pochoutka!

Podobným způsobem můžeme upravovat — i bršlici a kaprad' samec. Můžeme si dokonce nasušit na zimu «seno» ze šťavele — a potom z něho vařit polévky.

Můžeme je také přidávat do jiných jídel syrové — tak jako anděliku, podběl, a dokonce i první výhonky, které se objevily nad zemí, ivan-čaje (vrbky úzkolisté), (potom když odrůstají, začínají být hořké).

Také zavařujeme s cukrem do zásoby lesní plody: brusinky, klikvu, maliny, borůvky — jako krátce povařenou zavařeninu.

My sami — místo včel — děláme med z kvítků střemchy nebo tužebníku (můžeme ho dělat i z květů pampelišky). Jak? — prozradím:

Je třeba natrhat květenství, dát je do hrnce, zalít vlažnou vodou (ne horkou — aby stačil vylézt

náhodně spadlý hmyz), přivést do varu — odstavit a nechat přes noc odstát.

Příští den kvítky vyždímáme a vyndáme, tekutinu necháme odstát, můžeme ji i přecedit. Pročištěnou tekutinu naléváme do hrnců, které plníme do dvou třetin, přivedeme do varu, nasypeme cukr — tak, aby úroveň tekutiny dosáhla okraje hrnce. Zamícháme, aby se dobře rozpustil cukr, znovu přivedeme do varu — a naléváme do předem nahřátých a potom vařící vodou vypláchnutých sklenic, uzavíráme různými druhy hermetických víček.

Dostaneme voňavý, chutný a prospěšný med vlastní výroby!

Co se týče hub, živíme se jimi během celého roku. Doma máme nasolené (přesněji — vykvašené) houby, v polních podmínkách, když nové houby nerostou, — sušené. Sušené houby jsou lehké, proto je můžeme snadno nosit v batozích, a potom — vařit nebo dokonce i smažit v kotlíku na ohni.

Jak sušit houby?

Na to je třeba mít sušičku hub. Jestliže je sušíme na ohni — můžeme ji vyrobit skládací: aby bylo možné ji nosit v batohu: například ze dvou pásů obyčejného klempířského plechu.

Sušička hub musí mít dno, jinak se houby znečistí sazemi. A samotné houby pak navlékáme na jehlice z ocelového drátu.

Jedlé houby rostou prakticky všude: I v tundře, i v lesích, i v horách, i ve stepích. Jsou nejen chutné, ale jsou také cenným zdrojem bílkovin. Potvrzuje to naše vlastní zdraví; vždyť se právě tak stravujeme ne první desítku let! A to nám umožňuje nejen přežívat v podmínkách trvalého krajního finančního deficitu, ale i BÝT ŠŤASTNÝMI!

Houby můžeme dokonce opékat přímo nad ohněm — jednoduše na proutku na konci zbaveném kůry. Houbu je třeba na počátku nahřát do toho stavu, aby pustila šťávu. Potom ji trochu posolíme: sůl se přilepí ke šťávě a neopadá. A dále je už jenom třeba dobře propéct houbu v její vlastní šťávě. Získáme — neobyčejnou pochoutku!

... A v tom ročním období, kdy v lese houby nerostou, opékáme na ohni chleby s máslem a se sýrem. Ale nejde to dělat na jehlách z proutků, ale na takovýchhle speciálních dřevěných vidlicích. Je pochopitelné, že kvůli tomu v žádném případě neřežeme živé větve, ale najdeme si dostatečně pevné suché.

Vyzkoušejte to! Získáte spoustu potěšení!

**... Takhle my tedy žijeme — v «chronickém»
OPRAVDOVÉM štěstí!**

**Proč zdůrazňuji slovo OPRAVDOVÉM? —
proto, že ŠTĚSTÍ nespočívá jen v houbových
šálicích a chlebech s máslem a se sýrem, opékaných
na ohni! Ale je třeba celý svůj život uvést do
HARMONIE S BOHEM. A konkrétně žít tak,
abychom:**

— nepůsobili, pokud možno, nikomu škodu,

— neustále se duchovně zdokonalovali,

— žili jmenovitě pod Jeho vedením,

**— dávali druhým to dobro, o které se můžeme
podělit!**

Hodně zdaru na této Cestě!

Sattva mlhy (lesní přednáška k filmu)

Mír s vámi, přátelé!

Tak, jak se vám líbí tahle krása?

Dokázali jste ji procítit, *sladit se, splynout* s ní, stát se její součástí?

... Kdysi jsme se u lesního jezera setkali s jedním profesionálním fotografem — a dlouho jsme se spolu s ním kochali právě takovou mlhou, ladně a něžně tančící ve splynutí s paprsky právě vycházejícího sluníčka...

On tehdy prohlásil: «Uviděl jsem *to* — a teď můžu i umřít!»

Jeho emoci (bohužel ateisty) jsme chápali! Ale bylo by správné opustit tělo po tom, co jsme poznali tuhle *superkrásu* Stvoření, ale ještě ne jejího Tvůrce?

... Víte co, popřemýšlíme teď spolu: v čem je smysl života člověka, včetně života každého z nás?

Tohle vůbec není «pseudotázka», to znamená, otázka, která zjevně nemá odpověď, — jak to kdysi zformulovali někteří materialističtí filozofové!

Naopak: na tuto otázku existuje vyčerpávající odpověď — z pozice biologické vědy: vědy o ŽIVOTĚ. Budu s vámi o tom mluvit jako vědec-biolog, který tomuto výzkumu, spolu se svými kolegy, zasvětil život.

Pro začátek můžeme v krátkosti zformulovat odpověď takto: smysl života je v pozitivním rozvíjení sama sebe jako duše, vědomí.

Ale teď si o tom pohovoříme daleko podrobněji. Konkrétně je třeba odpovědět i na takovéhle otázky: a k čemu je to vůbec potřebné?, proč se pozitivně rozvíjet?, proč se stávat lepším?

Především musí každý v sobě zlomit lživé náboženské představy o tom, že jsme od Boha odděleni nepřekonatelnou propastí, že Bůh je strašný Soudce, trestající nás, hříšníky. A že nejvyšším a téměř neuskutečnitelným snem člověka může být vidina dostat se do ráje... A že prý, aby se to splnilo, musíme svůj život zasvětit tomu, abychom si velice horlivě vyprošovali «smilování» u Boha (to

se nazývá «modlit se»), a také se zúčastňovat jakýchsi obřadů. A existuje i názor, že je kvůli tomu ještě třeba horlivě pronásledovat a zabíjet «jinověrce» a «heretiky»...

Ale ve skutečnosti všechno tohle tak není.

My vůbec nejsme odděleni od Boha. Ale aby se to pro nás stalo pochopitelnějším, je třeba objasnit význam slova *Bůh*: Vždyť mezi lidmi neexistuje jednotné porozumění dokonce ani v tomto; a uvedenému slovu lidé často rozumějí různě.

Toto slovo může být používáno ve smyslu *Absolutno* — to znamená, *Absolutně Všechno*: Tvůrce, který je jedné podstaty s Jeho mnohorozměrným Stvořením. A každý z nás je Jeho součástí — tak jako například buňka krve, která má určitou samostatnost uvnitř těla, ve kterém žije a kterému slouží; ale přitom je zároveň jeho částicí.

Druhý význam slova Bůh je Tvůrce, Prvotní Vědomí, nazývané také Bohem Otcem a dalšími jmény. On přebývá v úplné *hloubce* mnohorozměrného Absolutna. Je nekonečný, zaplňuje neohraničené vesmírné prostory. Je i uvnitř těla každého z nás. Jenomže je právě *v jiné vrstvě mnohorozměrnosti* — vzhledem k těm vrstvám, které obývá většina z nás.

On je nepoznatelný pro ty lidi, kteří Ho nehledají tam, ale někde jinde: na nebi, na jiných planetách atd.

Ale On je poznatelný pro ty, kteří následují Jeho pokyny, jak máme žít na Zemi, pro ty, kteří upřímně

milují svého Tvůrce, jsou do Něho zamilováni, snaží se Mu připodobnit, pěstují sama sebe jako lásku...

Vždyť «Bůh je Láska!» — tak učil Ježíš!

A to konkrétně znamená, že pro to, abychom se k Němu přiblížili stavem duše, musíme také sami sebe pěstovat jako lásku.

A ti, kteří sama sebe pěstují jako hrubost, nenávist, povýšenost, přezíravost, pohrdání ve vztahu k jiným Projevům Života Absolutna, — ti se připravují do pekla. Peklo je nejhrubší prostorová dimenze, místo přebývání duší, rozvíjejících v sobě vlastnosti protikladné vlastnostem Prvotního Stvoření.

Naproti tomu ráj je jedna z jemných prostorových dimenzí, místo přebývání duší, rozvíjejících se cestou zjemňování, něžnosti, starostlivosti, laskavosti: to znamená, cestou lásky.

Ale jak rozvíjet sama sebe cestou zjemňování?

Jde o to, že naše *emocionální stavy* jsou stavy nás jako vědomí, duší. A můžeme si konkrétně přivykat na život v těch či jiných emocionálních stavech: hrubějších — nebo jemnějších. Tímto způsobem předurčujeme svoje místo v mnohorozměrném Absolutnu: peklo, ráj, Příbytek Tvůrce...

Právě tomu učil Ježíš Kristus Svoje Učedníky. A tuto část Jeho Učení popsal ve Svém Evangeliu osobní Ježíšův učedník — Apoštol Filip.

A tedy, jak píše Apoštol Filip, ti lidé kteří rozvinuli sama sebe v potřebné míře správným

směrem, jsou přijímáni Tvůrcem v Jeho Příbytku, vlévají se do Něho rozvinutými Vědomími, stávají se Jeho neoddělitelnými Částmi.³³

A potom ti *Dosáhnuvší* mohou vycházet Částí Sebe ke vtěleným lidem — aby jim pomáhali — z Příbytku Tvůrce, projevovat Se jako Svatý Duch. (Tato *Projevení* Tvůrce se souhrnně nazývají Svatým Duchem).

A někdy se Oni — se stejným záměrem — dokonce znovu vtělují do lidských těl...

Taková vtělení Boha v lidském těle se nazývají — v různých lidských jazycích — Mesiášem, Kristem, Avatárem.

* * *

Co tedy musíme konkrétně dělat, abychom postupovali tímto směrem?

To je také popsáno v Učení Ježíše Krista a v Učeních dalších Božských Učitelů.³⁴

Za prvé — musíme přijmout zásadu maximálně možného neublížení: nečinění škody druhým vtěleným bytostem.

Vždyť my takovou škodu činíme, nejen když zabíjíme nebo působíme bolest. Ale my působíme škodu — i když klevetíme, různými způsoby podvádíme, krademe, chováme se k druhým bez

náležitě úcty, pomlouváme, žárlíme, neodůvodněně odmítáme pomoc, a dokonce i tehdy, když jednoduše přebýváme v hrubých emocionálních stavech! Vždyť svými emocemi každý z nás vytváří energetické pole — příznivé nebo nepříznivé pro druhé bytosti! Proto náš «vnitřní» stav vůbec není jenom naše «osobní věc»!

Druhým krokem musí být ovládnutí dovednosti neomezeného řízení vlastních emocí. To se nazývá technika *psychické autoregulace*. A není to vůbec složité, pokud víme, *jak*?

Důkladného řízení vlastní emocionální sféry není možné dosáhnout jinak, nežli prostřednictvím ovládnutí funkcí vlastních čakr — jako bioenergetických orgánů, protože právě čakry — jako bioenergetické orgány — určují naše psychické stavy: ty či ony emoce, i úroveň energičnosti, fyzické a duševní pracovní schopnosti atd.

Na energetické čistotě a stupni rozvoje čakr je také ve velké míře závislý náš zdravotní stav.

Všechny čakry, a také základní meridiány musejí být čisté a spolehlivě fungovat. Ale nejdůležitější čakrou je čakra anáhata. Protože v ní může zrát *duchovní srdce* — na duchovní Cestě nejdůležitější část mnohorozměrného organismu. Protože právě a jedině *rozvinutí duchovního srdce* člověku umožňuje přeměnit sama sebe v Lásku, vypěstovat sama sebe do toho stavu, který mu dává právo přiblížit se k Tvůrci a vejít do Jeho Příbytku.

O tom všem jsme podrobně vyprávěli v mnoha knihách a filmech, vytvořených naší výzkumnou skupinou.

A v žádném případě se nesmíme pokoušet používat narkotika s «mystickými» záměry — například, abychom se ocitli na «onom světě»! Ocitnete se — v objetích bytostí pekla, zničíte si těla, i duše! A nemáme se přece snažit dostat se na «onen svět», ale do Příbytku Prvotního! A k tomu máme metody — úplně jiné! Jsou podrobně prozkoumány a popsány a dokonce i předvedeny v našich filmech.

*** * ***

Existuje velmi důležitý a pravdivý princip islámu: «Není Boha, kromě (jediného) Boha!». Tato krátká formulace zobrazuje princip *monoteizmu*. V souvislosti s tím, by bylo vhodné prozkoumat, neprotiřečí-li to, co jsem řekl já — tomuto principu?

Prozkoumejme toto téma v souvislosti se dvěma významy slova *Bůh*, které jsem připomínal:

V prvním významu (Bůh jako Absolutno) je nám všechno pochopitelné, takže: Absolutno je jednotný vesmírný Živý Organismus, a neexistuje a nemůže existovat jiný — přinejmenším už podle definice tohoto pojmu.

Co se týká druhého významu (Bůh jako Tvůrce, Bůh Otec, Prvotní Vědomí), pak musíme opět odmítnout primitivní a lživé představy o Bohu Otci, které jsou nám vnucovány — jako o stařečkovi, sedícím na obláčku! Vždyť se ale tato lež o Bohu předkládá spoustě lidí jako jakési... křesťanství! Ale vždyť tohle je právě jeden ze symptomů nejprimitivnějšího pohanství, to znamená, hloupých a lživých «lidových» pověr, protichůdných seriózním opravdovým znalostem!

Ve skutečnosti je Tvůrce právě tak nekonečný, jako Absolutno. On je doopravdy, *akbar*, to znamená, veliký, ohromný, nekonečný!

A tahle formulace islámu: «Alláh akbar!» — přímo motivuje *rozumné* adepty ke studování a zkoumání NEKONEČNÉHO MAJESTÁTU TVŮRCE, a — prostřednictvím toho — k *přímému kvantitativnímu růstu* duší, a k tomu, aby svojí synovskou nebo dceřinnou láskou tento Jeho Majestát uctívali a usilovali «utonout» vědomím v Nekonečném Oceánu *Božského Vědomí*!

Tvůrce je *nejhlubší* (ve smyslu mnohorozměrnosti prostoru) a *základní Částí* Absolutna. On Sám Sebe nazývá — *Srdcem Absolutna* (slovem *Srdce* tu pochopitelně není myšlen pulzující anatomický orgán, ale Duchovní Srdce, Nejdůležitější Část).

Kritériem příslušnosti k tomuto *Srdci Absolutna* je trvalé přebývání v NĚM. Přičemž Všichni, kdo tam přebývají, žijí ve *vzájemně slitém, vzájemně*

rozplynutém stavu. To znamená, že *Srdce Absolutna* je opravdu jednotná Struktura — v mezích všeho Absolutna.

Obnovení Osobností nastává pouze při Jejich výstupu Částí Sebe z tohoto Jednotného *Srdce Absolutna*.

(A tohle všechno nejsou něčí nebo moje vlastní fantazie: to všechno je možné pozorovat nekonečně mnohokrát — pokud se staneme důstojnými.

My to pozorujeme!)

Jinými slovy řečeno, Tvůrce je *Jediný*, ale skládá se z *Množství*. Přičemž se to *Množství* trvale doplňuje prostřednictvím do Něho Vcházejících a obohacujících Ho Sebou.

V tom je život Vesmírného Organizmu, nazvaného lidmi *Absolutnem*, v tom je Jeho Evoluce.

A pokud milujeme Boha — musíme se snažit účastnit se tohoto procesu, rozvíjet sama sebe a pomáhat v tom druhým.

Vždyť přece láska k Bohu je podobná lásce mezi lidmi: ona zahrnuje usilování poznávat milovaného, usilování o splynutí s ním, a také — usilování darovat mu sama sebe.

Protikladem toho je pseudoláska, kterou zvrácení lidé přesto nazývají «láskou». Spočívá ve *chtění od* objektu uspokojení svého chtíce (to znamená, v primitivní egoistické vášni), v přání *ovládat* tento objekt...

* * *

Takže, tohle je to, v čem spočívá vyšší smysl života každého z nás. A teď už nám jenom zbývá upřesnit některé metodologické detaily.

Láska k Bohu je nezbytně přímo spojena s Jeho studiem a následováním Ho. Vždyť bez toho, abychom znali objekt svojí lásky, není možné ho plnohodnotně milovat!

Počáteční znalosti o Bohu můžeme načerpat z knih, přednášek nebo diskuzí s druhými lidmi. A je správné, že se začátečníci v náboženství snaží hledat stejně smýšlející, stýkat se s nimi — také v době bohoslužeb, náboženských shromáždění, často doprovázených obřady.

Účast na obřadech, kdy mysl, za jiných podmínek přebíhající od jedné neužitečné myšlenky k druhé, se v této situaci vytrhuje z takového přeskakování a uklidňuje se, — umožňuje získat první pocity mystických *dotyků*, kterými se *nevtělené bytosti* pokoušejí obrátit na sebe naši pozornost. A odpovědi na otázky, které v nás v takových chvílích vznikají, k nám najednou přicházejí jakoby «odnikud».

(Nicméně, vůbec to nutně nemusejí být odpovědi a dotyky Božských Učitelů — Svatých Duchů; ale mohou to také být «známky pozornosti» ze strany

málo rozvinutých duší nebo představitelů pekla: závisí to na etickém statusu objektu takových vlivů).

Ale potom — po uplynutí nějakého času — bude dobré, když pozitivně se rozvíjející hledač začne s dalším, třetím stádiem zkoumání a poznávání Boha — za hranicemi materiálních chrámů, na prostranstvích Stvoření: v lesích, na lukách, ve stepích, nebo na vodních prostranstvích — tam, kde je možné «otevřít se dokořán» a rozlít se duchovním srdcem do šířky, do výšky a do hloubky — v okolním prostředí, které je pro to příznivé! Pokud takové možnosti využije, může velice rychle vypěstovat sebe — jako duchovní srdce — do kilometrových rozměrů, potom — do stovek a tisíců kilometrů...

Právě *tady* se nejen učíme milovat živou přírodu se všemi jejími nejlepšími konkrétními projevy, ale i — prostřednictvím toho — i jejího Tvůrce. Vždyť není možné si zamilovat Tvůrce, pokud si předtím nezamilujeme Jeho Stvoření!

Vždyť není možné si zamilovat Tvůrce, pokud si předtím nezamilujeme Jeho Stvoření!!

Tady také při překonávání těžkostí získáváme potřebnou sílu vědomí i těl.

Zde také dostáváme nejlepší možnost správného rozvoje emocionální sféry — prostřednictvím slad'ování s *krásou* v živé přírodě.

A navíc, zkoumáme-li energetiku okolního prostoru, nacházíme pozitivní a negativní *místa síly* a trénujeme se prostřednictvím toho v praktickém

výzkumu principiálních kvalitativních odlišností uvnitř mnohorozměrného prostoru, — získáváme postupně představu o struktuře Absolutna.

A na mnohých pozitivních *místech síly* nalézáme možnost přímého kontaktu — konverzačního, i viditelného — se Svatými Duchy, Kterí se stávají našimi Božskými Učiteli — a vedou nás dále — do Svého Příbytku: do Příbytku Tvůrce.

Tento výzkumný směr je jedním z oborů ekologie — vědy o vzájemném vztahu organismu s okolním prostředím. Ta má svůj název: *ekologická psychologie* (nebo zkráceně, *ekopsychologie*).

*** * ***

Zopakuj to ještě jednou:

Prostřednictvím čtení knih, navštěvování přednášek a náboženských shromáždění — nalézáme jen možnost získat nějaké předběžné informace (pravdivé nebo lživé) o Bohu.

Mimochodem, co mám na mysli jako lživou informaci o Bohu? To, že On není Nekonečný Oceán Vědomí, ale létající človíček, přičemž v některých sektářských vírácích — velice krvežíznivý. A to, že On je jakýsi náš sluha, jehož povinností je uspokojování všech našich pozemských rozmarů... A kvůli tomu na Něho musíme pořád dotírat svým donekonečna

opakovaným kvílením: «Dej, Pane Bože! Dej, Pane Bože!...»

Ale vždyť tohle je odporná lež! Opravdová láska ke komukoliv, včetně Boha, — není *chtění od něho!* Láska — to je především opravdové usilování o darování, o sloužení ve prospěch Milovaného!

A Bůh vůbec není připraven přibližovat k Sobě ty, kteří dosáhli «dokonalosti» v rozvíjení parazitických vlastností v sobě! Ale ty, kteří opustili vlastní osobní zájmy a obětavě Mu slouží!

* * *

Ale podívejme se na možnosti duchovního rozvoje člověka dále.

Osvojení techniky psychické autoregulace prostřednictvím cvičení, provozovaného v tělocvičnách nebo v domácích podmínkách nám umožňuje změnit se k lepšímu a připravit se tímto způsobem už ke skutečně seriózní duchovní práci — to znamená, k tomu stavu, kdy se člověk stává držitelem ne *víry*, ale *znalosti* o Bohu!

Ale přímé poznání Boha a živé trvalé stýkání s Ním-Učitelem — to se stává reálným a plnohodnotně možným — jenom v rámci ekopsychologické práce.

Právě na přírodních, velmi různorodých *místech síly*, se objevují nevyčerpatelné možnosti, jak pro

závěrečné zdokonalování čakr a meridiánů, tak i pro vyléčení všech tělesných neduhů, i pro úplné rozprostření duchovního srdce za hranicemi těla, i pro další učení u zcela konkrétních, dobře viditelných a slyšitelných Představitelů Tvůrce, se Kterými se živý kontakt stává tak snadným, jako stýkání se vtělenými lidmi!

Je dokonale nemožné tohoto dosáhnout mezi zdmi budov!

Není také možné — jinde, než na odpovídajících *místech síly* — ještě za života svého materiálního těla plnohodnotně poznat ráj (jako místo bydlení) a osvojit si život v něm! A tím více není možné osvojit si mnohé varianty vcházení do Příbytku Tvůrce, naučit se nejen v něm žít, ale i vycházet z něho!

*** * ***

A poslední rada, abychom se v tom nezmýlili: nebudeme zapomínat na slova z Nového Zákona: «Bůh je *Světlo*, a není v něm žádná tma» (1 J 1:5). Ano, Představitelé Tvůrce se nám zjevují ve formě obrazů z nejjemnějšího a průzračného bílého *Světla* — vždyť Vědomí Tvůrce a Svatých Duchů je *nejjemnější* ze všech stavů ve vesmíru.

A pozorovat Ho, stýkat se přímo s Ním jsou schopny jen ty duše, které došly cestou zjemnění

blízko k Němu. Konkrétně — prostřednictvím sladování právě s takovou mlhou, prozářenou světlem něžného ranního sluníčka!

(Připomínám, že o tom všem je možné si podrobně přečíst, uslyšet a uvidět v našich knihách a filmech).

Přeji hodně zdaru na této Cestě!

Náš Tvůrce je přece pořád s námi — venku, i uvnitř našich těl, a je třeba jenom vynaložit správná úsilí, abychom se o tom přesvědčili, poznali Ho... a splynuli s Ním!

Ježíš, konkrétně, poukazoval na to (píše se o tom v *Knize Ježíše* od Bena Cullena), že vzdálenost každého z nás k Tvůrci není větší, nežli tloušťka tenkého listu papíru. A je to doopravdy tak: stává se to také úplně zřejmým na odpovídajících *místech síly* — v rámci práce podle programu ekopsychologie!

Ježíš o tom ještě mluvil takto: "Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou." (Mt 5:8).

A Krišna prostřednictvím Bhágavadgíty (11:54) poukazoval na to samé: «Jenom lásce je dáno nazírat Mne v Mojí skryté Podstatě a splynout se Mnou».

A — «To nejdůležitější je *milující srdce*. První meditace je meditace *lásky*, v ní musíte nastavit svoje srdce na usilování o blaho všech bytostí» — to jsou slova z kázání Gautamy Buddha.

**O tom samém mluvili Božští Učitelé
prostřednictvím *Živé etiky* Agnijógy:**

**«Je nutné si od počátku přivykat na zjemňování
svých emocí — abychom nasýtli ducha náklonností
ke světu krásy. Tak bude dohodnuté pochopení
standardu (krásy) zaměněno opravdovým
pochopením *krásy*...**

Zjemňování emocí musí být zavedeno do života.

V lese hledejte Má poučení.

V horách poslouchejte Mé volání.

V zurčení potůčku vnímejte Mé šeptání.

Milujte Mně — vaše síla roste *láskou*!

**Celý svět je Tělo Hospodina. A Moje Srdce je váš
Domov.».**

A to samé učí náš Současník Avatár Satja Sai:

**«Na světě není nic, co by nebylo Projevením
Boha. Nepochybujte o tom, že celý vesmír je
proniknut Bohem a všechno (co se děje) spočívá v
Něm. Neexistuje ani jeden atom ve vesmíru, který by
nebyl proniknut Božským!**

Já mluvím o Lásce, vedu tě po Stezce Lásky.

Ze všeho, co existuje, je *srdce* to nejdůležitější!

... Osudem člověka je jít od lidského k Božskosti.

Cílem života je růst v lásce, rozmnožovat tu lásku a splynout s Bohem, Který je sama Láska, a nejlepší ze všeho je dělat to prostřednictvím sloužení. Pro vymýcení egoizmu není nic lepšího, než sloužení.

Musíme... *milovat* — dokud se sami nestaneme Láskou a neslijeme se s Bohem, Který je také Láska. Vše je jednoduché.

Bůh je Láska, a nejrychlejší a přímá Cesta k Němu vede přes Lásku v konání, v nezištném sloužení lidem.

Hledejte Ho — *srdcem*, a ne očima, zaměřenýma na vnější.» ³⁵

32 Přednáška je přetisknuta z knihy [8].

33 [10,18].

34 [10,18].

35 [10,18].

Sattva jara **(předmluva k filmu)**

Ted' se pokusíme nasytit vás jemnou krásou!

Proč? Jde o to, že je to jedna z nejdůležitějších metod duchovní práce.

Z evolučního hlediska, jsme všichni začínali svou osobní historii v ráji [36](#). Stane se to dobře pochopitelným, pokud prostudujeme schéma stavby Absolutna. Právě v ráji se začínají duše formovat a rozvíjet. I když to ještě nejsou lidské duše. Jsou to

počátky lidských duší, které procházejí počátečními etapami svojí evoluce v rostlinných a poté zvířecích tělech.

Ale když dosáhneme po velmi mnoha takových vtěleních možnost stát se konečně lidmi, začínáme... «kdo ví proč» v sobě formovat silné připoutanosti k materiálním objektům a pěstujeme svůj egocentrismus, který se hlavně projevuje v povýšeném a přezíravém vztahu k druhým bytostem.

Nemožnost úplně uspokojit nemravná přání ovládat objekty svých chťičů, v nás vyvolává trvalé negativní emoce a vede k vytváření takových povahových rysů, jako prchlivost, hněv, agresivnost, žárlivost, urážlivost atd.

A tak většina lidí ztrácí ráj...

... Ale v ráji žijí ti lidé, kteří si přivykli na čisté, zjemnělé, milující, něžné stavy vědomí.

A peklo je údělem hrubých lidí, kteří si za života ve fyzických tělech zvykli právě na hrubé emocionální stavy.

Rajské stavy se ještě nazývají sattvickými, pekelné — tamastickými, a přechodné rádžastickými.

Pokud se chceme se vrátit do ráje, a už známe tyto zákonitosti, musíme se učit psychické autoregulaci, zaměřené na vykořenění hrubých stavů v sobě a kultivování zjemnělých. Podrobněji se o nejdokonalejších metodách psychické autoregulace můžete dočíst v našich knihách. Ale teď — jedna z důležitých technik — *slad'ování s Krásou!*

A tuto Krásu můžeme najít — právě a především — v živé přírodě.

... A víc než to, poznat Boha v aspektu Tvůrce je možné jenom ze sattvy, z rajského stavu duše.

Vždyť Tvůrce je nejjemnější Část Vesmírného Vědomí!

A sattva je stav duše nejbližší k Božskému!

Vždyť Bůh je skutečně úplně poznatelný pro ty lidi, kteří následují toto vědění!

A On je doopravdy nepoznatelný pro lidi tamasu a rádžasu.

... A ještě jeden důležitý aspekt: Bůh je Láska! A přiblížit se k němu je možné prostřednictvím vzrůstu emocí Lásky v sobě — nejdříve k sattvickým bytostem a jevům, a potom i k Němu, k Bohu.

Takže, začněme se nořit do sattvy, sladovat se, splývat s ní, stát se jí...

36 Viz na konci knihy.

Klíče k tajemstvím života. Získání nesmrtelnosti (lesní lekce k filmu)

Proč žijeme na Zemi? V čem je smysl našich životů?

Z historie filozofie známe řadu nezdařilých pokusů najít odpovědi na tyto otázky.

Například, zakladatelé existencializmu tvrdili, že život každého z nás na Zemi není nic jiného, nežli hloupá nahodilost; a navíc, nikdo z nás nedával nikomu svoje svolení — k tomu, aby žil. Trápili se

kvůli tomu a viděli důstojné řešení této «hloupé situace» — jenom v sebevraždě.

Byli to ateisté.

Ale velmi mnoho současných *věřících* v Boží existenci si podobnou otázku ani nepokládá. Oni... jenom touží po pozemském blahobytu a po tom, aby se po smrti těla vyhnuli peklu... A co je pro to třeba dělat? — jak je vidět, tak zúčastňovat se různých «náboženských» obřadů, kát se za opravdové i domnělé hříchy, a také se «modlit», to znamená především, vyprošovat si «spasení» před peklem — u Boha nebo «bohů» a «svatých» vymyšlených představiteli těchto vyznání.

A této absurditě vždy aktivně napomáhali kněží takových náboženských směrů. Vštěpovali svým «ovečkám» představu o Bohu — jako o zlostném Strašidlu, které se zabývá jen tím, že trestá, a proto je třeba se Ho bát! A my, kněží, — my jsme vaši zastánci před Ním: my se za vás «modlíme» a učíme «modlit se» i vás...

Proč nazývám takovouhle formu pseudoreligióznosti — absurditou? Proto, že ve skutečnosti musíme podle Vůle Boží **ZDOKONALOVAT SAMA SEBE** (jako duše) v souhlase s Jeho Učením — a ne k Němu výt o svojí hříšnosti! A ne vyprošovat si od Něho «pozemská»

blaha — ale snažit se stát «dokonalými, jako je dokonalý náš Otec Nebeský», řečeno slovy Ježíše Krista!

A ještě: copak strach napomáhá sblížení někoho s někým? Ne! — láska! Vždyť to není náhoda, že nás Ježíš i všichni ostatní Božští Učitelé neučí bát se a nenávidět, — ale MILOVAT!

Existuje ještě jeden — také lživý, ale přece jen trochu vyšší úrovně — pokus objasnění smyslu našich životů. Mluvím o jeho vyšší úrovni, protože má jakýsi pozitivní význam, i když zanedbatelně malý. Podle něho jsme se na Zemi objevili z toho důvodu, že Bohu v Jeho Příbytku... začalo být samotnému smutno... A právě proto On rozdrobil část Sama Sebe na maličké kousíčky — duše. Proč? — aby se rozveselil, aby se někdy mohl podívat Sám na Sebe odjinud a takovým způsobem se pobavil... A co musí každý z nás v souvislosti s tím dělat? — pouze pochopit existenci jednotné podstaty sebe-kousíčku — s Ním.

Jak přistupovat k takové naivitě?

Tohle — už trošičku připomíná pravdu... I když — dost uboze!

Proč uboze? Třeba už kvůli tomu, že v této pohádce není POPIS BOHA. A přiměřeně k tomu, tam není dokonce ani návod, kde Ho hledat,

abychom si uvědomili právě tu jednotnou podstatu s Ním...

Příčina všech zbloudění a kuriozit tohoto druhu je v tom, že velice mnoho vtělených lidí, dokonce většina, představovaná právě psychogeneticky mladými lidmi, není schopná rozumově obsáhnout takové jevy, jako je například mnohorozměrnost prostoru. A bez tohoto přijetí do svého světového názoru — není přece možné pochopit ani podstatu Boha, ani cestu k Jeho poznání.

Podrobně jsme toto téma probírali v mnoha našich knihách, čtěte je! A teď jenom v krátkosti řeknu, že prostorové dimenze jsou jakási poschodí Světové budovy Univerza (nazývaného také Absolutnem), lišící se mezi sebou podle úrovní škály *hrubosti* — *jemnosti*.

Tvůrce (nebo Bůh Otec, Prvotní Vědomí, Íšvara, Tao, Alláh — a tak dále, není důležité, jakým z lidských jazyků Ho nazýváme) — je nejjemnější Částí Univerza, přičemž právě Jeho ZÁKLADNÍ Částí — rozměrově NEKONEČNOU a existující VŽDY.

Na opačném konci vzpomínané škály *jemnosti* — *hrubosti* se nachází peklo — příbytek těch nejodpornějších duší: agresivních, zlostných, skládajících se z černých energií.

* * *

Individuální duše nejsou ve skutečnosti, — svým původem — částicemi Prvotního Vědomí, ale částicemi druhé složky Univerza. A to konkrétně — protopuruši.

Úkolem těchto duší (to znamená, jmenovitě, každého z nás) je směřovat ve svém rozvoji k Prvotnímu Vědomí, k Tvůrci.

Všechno to bude mnohem jasnější, pokud se seznámíme se schématem výzkumu stavby Absolutna, na kterém je konkrétně předvedena dynamika procesů, které v Něm probíhají.

Na závěr se Duše, které dosáhly Dokonalosti, vlévají do Tvůrce, obohacují Ho Sama Sebou. Usídleny navěky v Příbytku Tvůrce, žijí teď ve Splynutí s Ním, staly se Jeho neoddělitelnými Součástmi, — přitom pokračují ve své práci tím, že poskytují pomoc ostatním evolučně se vyvíjejícím duším. Ve světě vtělených bytostí Se teď projevují jako Představitelé Tvůrce, nazýváme je Svatými Duchy (nebo souhrnným názvem — Svatým Duchem).

V tom je tedy smysl existence veškerého Stvoření, a také i smysl našeho bytí a bytí všech tady žijících bytostí!

Ale údělem těch, kteří touto Cestou nejdu, kteří naopak v sobě rozvíjejí hrubost, zlobu, krutost — jejich údělem je peklo.

To, co teď posloucháte, není «výmysl» toho, kdo k vám teď mluví. Ne: jsou to vědomosti, kterými disponuje Bůh, ty vědomosti, kterým Božští Učitelé — to znamená Mesiáši a Svatí Duchové — učili vtělené lidi vždy a učí je i teď.

Učili tomu konkrétně Atlant'an Tót (On byl ve Svém následujícím Božském vtělení Hermem Trismegistem), i Pythagoras, Krišna, Gautama Buddha, Ježíš Kristus, i Božští učitelé z pozdějších dob a naší současnosti. (Nejúplněji je tato informace prezentována v naší knize *Классика духовной философии и современность [Klasika duchovní filozofie a současnost]*).

*** * ***

Co je tedy třeba dělat, abychom úspěšně pokračovali ke svému opravdovému závěrečnému Cíli?

Je třeba:

- studovat **Boží Vůli** a snažit se o **etickou bezúhonnost**,
- **všemožně se rozvíjet intelektuálně**,
- **starat se o energetickou čistotu a výborné zdraví svého mnohorozměrného organismu a snažit se o jeho stále větší pročištění**,
- **osvojovat si metody psychické autoregulace, umožňující přeměnit se v rostoucí duchovní srdce a zjemňovat sama sebe (jako vědomí, duši); mimochodem, nezranitelnost vědomí je jeho neschopnost vycházet z jemných a čistých stavů, nezávisle na okolnostech.**

Dále je třeba:

- **získat schopnost žít ve stavu vnitřního ticha (hésychie), jelikož úspěšnou meditační práci je možné vykonávat jenom na tomto podkladu.**
- **poté je třeba pěstovat sama sebe kvantitativně (také, pochopitelně, jako vědomí); individuální vědomí může být vypěstováno do ohromných rozměrů — tisíckrát i milionkrát převyšujících rozměry lidského těla,**
- **dále — zkoumat vědomím, rozvinutým v potřebné míře, strukturu mnohorozměrného Absolutna, «zabydlovat» postupně všechny Jeho nejjemnější «poschodí» — až do Příbytku Tvůrce,**

— a — pomáhat na této Cestě druhým.

Ještě podotýkám, že pokusy používání látek, nazývaných narkotiky, — se záměrem dostat se do «jiných světů» jsou nepřípustné; vede to k poškození zdraví jak těla, tak i vědomí.

Určitě je třeba také vysvětlit některé z vyjmenovaných bodů.

Například, někdo může říci: «Teď je mi všechno jasné! Jdu k Bohu, učím se meditovat! Teď vím, že nemusím ani dodělávat školu, a na vysoké škole nemá smysl studovat!». Ale to bude nesprávný úsudek. Jakékoliv formy vzdělávání nás nejen obohacují různorodými informacemi, ale také rozvíjejí **MYSLÍCÍ FUNKCI ORGANIZMU**. A bez rozvinutého intelektu člověk není schopen projít celou uvedenou Cestu: **URČITĚ** sejde z Cesty, zbloudí.

* * *

Co se týče nepřipuštění znečištění organismu a způsobů jeho očištění je prospěšné znát následující:
Je třeba:

— umývat tělo mýdlem, pokud možno —
každodenně,

— žít se, pokud možno, rozmanitou stravou, obsahující plnohodnotné bílkoviny i vitamíny; «zabíjenou» stravu (to znamená, připravenou z těl jakýchkoliv zabitých zvířat) musíme kategoricky vyřadit: takové stravování není přípustné ani z etických pozic, ani z hlediska bioenergetiky, protože brání zjemnění vědomí, a také vyvolává dnu a další onemocnění,

dále:

— měli bychom se snažit nevstupovat do těsných emocionálních vztahů s energeticky hrubými lidmi; zvláště nepříznivé jsou takové kontakty v sexuálních vztazích,

— určitě bychom měli často pobývat v přírodě; zvláště za svítání a při západu slunce; sladování vědomí s jemnou krásou přírody je mocným očišťovatelem duše; to jsme demonstrovali už v našich předchozích filmech,

— také existují speciální techniky rádžajógy, umožňující dosahovat rychlého pročištění energostruktur organismu: čakr a meridiánů,

— nu a potom — práce na odstraňování přebytečných energií z organismu a na **ZBOŽŠTĚNÍ TĚLESNÝCH BUNĚK** pokračuje už na stupni rádžajógy.

* * *

Mimochodem, v čem spočívá rozdíl mezi rádžajógou a buddhijógou?

Rádžajóga je stupeň očištění a dalšího sebezdokonalování — v mezích fyzického těla a energetického «kokonu», který ho obklopuje.

Když je vše nezbytné na této etapě uděláno, můžeme v práci pokračovat podle metod buddhijógy, to znamená, ve zdokonalování sebe (jako vědomí) už za hranicemi těla a «kokonu». Právě prostřednictvím těchto metod se člověk může stát Mahátmou — Velikým Átmanem. A právě to mu umožňuje — když obdržel odpovídající znalosti a požehnání Boha — vejít do Příbytku Tvůrce a pokračovat Svoje Bytí v něm, ve VĚČNÉM SPLYNUTÍ S TVŮRCEM.

Zde je důležité chápat, že vycházet za hranice svého fyzického těla právě do Božských «poschodí» Univerza je možné jenom z těla, přivedeného do odpovídající úrovně čistoty. Ale z těla, znečistěného hrubými energiemi a proto nemocného, je možné se dostávat jenom do odpovídajících hrubých nemateriálních prostranství. Proto zbytečně

pospíchat s pokusy výstupu za hranice těla není radno.

Techniky zjemňování a zvětšování objemu vědomí, zvyšování jeho způsobilosti jednat v nemateriálních světech, a taktéž metody bezprostředního prozkoumávání mnohorozměrného Univerza se nazývají meditacemi. Je jich spousta. Z vyšších meditací, popisovaných ve starověkých literárních zdrojích, je možné připomenout meditaci «Kříž», kterou Ježíš Kristus učil Svoje nejbližší Učedníky, (uvádí ji ve Svém Evangeliu Apoštol Filip), a také meditaci «Pyramida», popisovanou Atlant'anem Tótem, meditaci Krišny z Bhagavadgíty «Držení bytostí na dlaních lásky» a meditaci Lao'c «Oceán». (O všech je možné si přečíst v naší knize *Классика духовной философии и современность [Klasika duchovní filozofie a současnost]*). Ale je pochopitelné, že vykonávat tyto meditace bez seriózní předběžné přípravy není možné.

Mimochodem, efektivní způsobilost k jednání u vědomí, které dosáhlo osvobození od svého materiálního těla (při tom, co tělo zůstává živé a zcela zdravé a schopné jednat) — závisí především právě na velikosti, na rozměrech vědomí. Velikost individuálního vědomí také určuje to, co je nazýváno «osobní silou».

Neobyčejně důležité je chápat, že na Cestě k vyšším duchovním úspěchům má hodnotu růst právě a jedině zjemnělého vědomí; stav jemnosti se musí stát úplně přirozeným, osnovou, podkladem. Jestliže tohoto statusu nedosáhneme — pak je velice snadné «sklouznout» do hrubosti — a pak místo Příbytku Tvůrce člověk získává pro sebe jako příbytek peklo. Přičemž se velice často v takových případech jemu samotnému nepodaří vypozařovat svoje zhrubnutí...

Ale existují etalony (vzory) pro zjemnění vědomí. Poskytují nám je Svatí Duchové. Tyto etalony se nazývají Mahádubly. Zdvihají se nad pevninou nebo nad vodními plochami a mají obvykle gigantickou antropomorfní formu. Jsou to živá Božská Vědomí, naši Božští Učitelé.

Vědomí duchovního praktikanta, zjemnělé do Jejich úrovně Božské jemnosti je schopné Je VIDĚT, přímo s Nimi DISKUTOVAT. Stávají se pro takové duchovní praktikanty osobními Božskými Duchovními Učiteli. A zaplňování forem Jejich Mahádublů sebou — přináší drahocennou počáteční zkušenost Splynutí s Bohem.

Ale tohle je teprve úplný začátek získávání Božskosti.

A dále je třeba se naučit — přičemž ne jinak, nežli s pomocí Božských Učitelů — životu v Jejich společném Příbytku: Příbytku Prvotního Vědomí. Příklad ve stavu pevné SROSTLOSTI s Ním.

Všechno tohle je dosažitelné a musí být dosaženo ještě, pokud vlastníme fyzické tělo; potom už bude pozdě. Vždyť právě materiální tělo je tou strukturou, která umožňuje transformovat (nebo, jak se ještě říká, sublimovat) energii, získávanou z normálního jídla, — na energii rozvíjeného vědomí.

*** * ***

V pracích, zanechaných řadou Božských Učitelů, kteří se vtělovali do lidských těl, to znamená, Mesiášů, Avatárů, — se mluvilo o tom, že člověk může dosáhnout Nesmrtelnosti. Co to znamená? Jaký smysl byl vložen do těchto slov?

Existují dvě formy takové Nesmrtelnosti.

První je vystoupení z «koloběhu zrození a smrti», to znamená z nutnosti znovu se RODIT A UMÍRAT v tělech na Zemi. To se konkrétně dosahuje získáním pevného a závěrečného Splynutí s Prvotním Vědomím v Jeho Příbytku. Další vtělení

dosáhnuvších se mohou uskutečňovat — ale jen dobrovolně a ne kvůli pokračování osobního zdokonalování, ale jenom kvůli vytváření co nejpríznivějších podmínek pomoci vtěleným lidem.

Ale existuje i druhá forma Nesmrtelnosti — kdy se, jenom na základě uvedených úspěchů, získává nesmrtelnost také fyzického těla. Pro to musí být buňky materiálního těla úplně zbožštěny.

S takovými příklady je možné se seznámit v naší knize *Классика духовной философии и современность (Klasika duchovní filozofie a současnost)*. Jako Vlastníky Nesmrtelných Těl známe Ježíše Krista, Adlera i Atlant'ana Tóta. Vysvětlovali nám, jak je toho možné dosáhnout — a zdá se to být zcela reálným.

*** * ***

Doufám, že se mi podařilo vás inspirovat k úsilí na duchovní Cestě. Jděte po ní! Plníme tím Vůli Toho, Kdo nás vyslal žít na Zemi!

Teď, když už jsme pochopili smysl našich životů tady, na Zemi, — nemělo by smysl zbývající čas zasvětit jeho realizaci?

Jděte! A dokonce pokud nedokážete projít celou tuto Cestu, ale jen její část, — budete už mít šťastnější život: jak ve zbývajícím čase v tomto vtělení, tak i po něm. A bude také snadnější pokračovat v Cestě příště!

Všeobecný závěr

1. O dějinách náboženství

1:1. Není pochyb o tom, že lidé schopní filozoficky myslet, se během celé historie lidské existence na Zemi zabývali otázkami o smyslu svých pozemských životů, o možnosti svojí existence v nevtěleném stavu a o existenci Boha.

Tito myslitelé vytvářeli více či méně adekvátní filozofické představy, kolem nich se pak vytvářely

filozofické a ezoterické kroužky, školy, dokonce i náboženská hnutí.

1:2. Bůh — ze svého hlediska — mnohokrát dával vtěleným lidem Svoje Učení prostřednictvím Svých Vyslanců (Mesiášů, Avatárů) a proroků. Informace byla předávána ve formě, adekvátní pro konkrétní skupinu lidí — s přihlédnutím k úrovni jejich filozoficko-náboženské informovanosti, a také v závislosti na konkrétních životních podmínkách v té konkrétní době (například, v podmínkách války — nebo míru, prvních kroků formování náboženských koncepcí — nebo na podkladě jejich stabilní existence v daném regionu).

1:3. Ale v každém takovém ohnisku náboženských vědomostí, vytvořeném Bohem, vždy časem docházelo k tomu, že lidé překrucovali Učení, které obdrželi:

Například:

— stávalo se, že náboženské povinnosti lidí byly svedeny jenom k účasti na jakoby «spasitelných» obřadech, a modlitební tělesné pohyby a standardní modlitby se staly hlavní náboženskou činností věřících, zaměňovaly skutečné usilování o

zdokonalování sama sebe na cestě osobní duchovní evoluce,

— vznikal takzvaný náboženský «fundamentalismus», při kterém se náboženský život nepokládá za získávání znalostí o Bohu, o smyslu našich životů, ani jako osvojování si metod duchovního zdokonalování a pomoc v tom druhém, — ale omezuje se jenom na hrubé, násilné donucování jedněch lidí druhými k dodržování nějakých «pravidel chování», které ve skutečnosti nemají žádný náboženský význam,

— formovaly se lživé koncepce «národních náboženství» — i když ve skutečnosti je Bůh jednotný dokonce nejen pro lidi na celé Zemi, ale i pro celý vesmír; jako výsledek takové degenerace vycházelo často najevo, že se hlavní podstatou ideologie náboženského směru stala nenávisť k «heretikům» a «jinověrcům», vybíjející se v teroru a agresivních válkách.³⁷

1:4. Všem rozumným lidem naší planety musí být jasná nutnost naučení, přijetí a zavedení do mentality národů všech zemí, náboženské koncepce, založené na současném vědeckém poznání, sumarizaci lidmi shromážděné historické

náboženské zkušenosti, a také na tom, čemu nás Bůh učí v současnosti.

37 Mechanizmy úpadku náboženských směrů jsme prozkoumali v knize [6].

Také je vhodné zdůraznit, že "nepřetržitost kontinuity" existujícího náboženského směru v žádné míře nezaručuje jeho pravdivost. Naopak, všude vidíme, že vznikají překrucování a zvrácenosti původních Učení už za života jejich Zakladatelů, a potom tím více — po jejich odchodu z pozemského života.

2. Co je třeba chápat pod slovem Bůh

2:1. Především, je třeba přijmout to, že vesmírný prostor je mnohorozměrný skutečně (a nejen matematicky).

Jeho dimenze (eony, loky) jsou poznatelné rozvinutým vědomím člověka. Takový rozvoj vědomí

se dosahuje správně sestavenou duchovní prací; jednou z jejích složek je mnohostupňová meditační praktika.

2:2. Existují dimenze pekla, i ráje, i «skladišť stavebního materiálu» pro formování hmoty a budoucích duší, existuje Příbytek Tvůrce.

2:3. Historicky to dospělo k tomu, že dokonce i samo slovo *Bůh* začalo mít ne jeden, ale více významů; a lidé si je pletou.

2:4 Hlavní význam tohoto slova je Tvůrce, Prvotní Vesmírné Vědomí, jsoucí v prvotní prostorové dimenzi. Toto Vědomí je nejjemnější ze všech vesmírných energetických stavů — pokud jeho polohu nazíráme ve škále *jemnosti* — *hrubosti*.

(Na opačném konci této škály se nacházejí bytosti pekla: stavy, ve kterých přebývají, jsou nejhrubší — z pozice jejich stabilního emocionálního stavu).

2:5 Druhý význam slova Bůh zahrnuje Tvůrce spolu se vším Jeho mnohorozměrným Stvořením, zrozeným z Něho, spočívajícím na Něm jako na fundamentu, neschopným existovat bez Něho nebo v odtržení od Něho. V tomto smyslu Bůh je *Absolutně*

***Všechno* (Absolutno) — Všechno, jenom kromě pekla s jeho obyvateli. (Podle výkladu Ježíše Krista je peklo «tmou vnější» — vnější ve vztahu k Bohu-Absolutnu).**

2:6. Do pojmu Bůh se zahrnují také Projevy Tvůrce ve Stvoření, nazývané Svatým Duchem (Bráhmanem).

Svatý Duch se vtěleným lidem projevuje nejčastěji v podobě Božských Učitelů, vycházejících z Příbytku Tvůrce.

Oni mohou také zhutňovat vlastní energii Vědomí až do pocíťovaného stavu, jindy — dokonce do stavu úplně viditelného naším normálním zrakem.

2:7. Projevení Božského Učitele na Zemi prostřednictvím jeho vtělení v lidském těle se nazývá Mesiáš, Kristus, Avatár.

On je, tak jako i Svatý Duch Neoddělitelnou Částí Tvůrce (Prvotního Vědomí).

2:8. Tvrzení, že Bůh je jediný, je pravdivé. Všichni, Kdo žijí v Příbytku Tvůrce, jsou vzájemně slitymi Součástmi Jediného Prvotního Vědomí.

Kritérium jejich rozpoznávání spočívá v tom, že jejich Příbytkem je právě prvotní prostorová

dimenze; každý z Nich z ní vychází do světa Stvoření jenom částí Sebe, zůstává přitom jedné podstaty s Tvůrcem.

2:9 Všechny konkrétní individuální projevy v hranicích světa Stvoření (předměty, těla, včetně našich, a také všechny vtělené a nevtělené duše, kromě pekelných) — všechny musejí být vnímány jako buňky nekonečného mnohorozměrného Vesmírného Organizmu Boha v aspektu Absolutna.

2:10. Podstatou všech ve vesmíru probíhajících procesů je Evoluce Vesmírného Božského Vědomí, Evoluce Absolutna.

2:11. Do pojmu *Bůh* nemohou být zařazovány mytologické, vymyšlené postavy lidového folklóru (přívrženci takových naivních a v podstatě lživých představ se nazývají «pohany», to znamená stoupenci «lidových» primitivních pověr).

Naivní a lživé jsou také pokusy představovat si Boha jako neviditelnou létající bytost, která má vzhled a rozměry lidského těla.

Bůh také nemůže být popisován jako «informace», «informační pole», «souhrnný lidský

rozum» a dalšími tomu podobnými povrchními a nekompetentními definicemi.

Jeho poznání nemá nic společného s «kontakty s mimozemšťany», «astrálními lety», spiritizmem, magickými obřady a astrologickými fantaziemi.

Představa Boha jako zlostné příšery, trestající lidi za hříchy, je tou největší zvráceností, odvracející lidi od lásky k Bohu a od vzestupu na duchovní Cestě.

Podobně je v náboženství nejhrubší zvráceností stavění do centra pozornosti obrazů d'áblů a dalších děsivých faktorů.

Kultivování mystického strachu — místo tvořivé Lásky — je hlavní příčinou duchovní degradace a rozvoje masové psychopatologie mezi adepty takových forem pseudonáboženství.

2:12. Takže, pojem Bůh zahrnuje:

— Tvůrce, nazývaného také Bohem Otcem, Prvotním Vědomím, Alláhem, Íšvarou, Tao a dalšími synonymy z dalších jazyků a náboženských směrů,

— Absolutno,

— nevtělené (je Jich velice mnoho) a vtělené Božské Učitele, vycházející z Příbytku Tvůrce.

Taková je podstata pravého — monoteistického — chápání podstaty Boha.

2:13. Tvůrce — ze Svého Příbytku — tvoří «ostrůvky» hmoty v různých částech nekonečného vesmírného prostoru — v případě nutnosti některý z nich nebo celou jejich skupinu nechává zmizet — On je dematerializuje.

Smysl toho všeho spočívá v tom, vytvářet podmínky pro vtělování stále nových duší na materiální substráty, kde dostávají možnost rozvoje.

Duše, které se vyvinou do Božskosti, se vlévají do Tvůrce, obohacují Ho Sebou.

2:14 Vtělení ve světě hmoty jsou nezbytná pro rozvíjení duší, poněvadž právě ve fyzických tělech probíhá vytváření energie, používané na růst «shluků» individuálních vědomí. Výchozím materiálem pro získání takové energie je především materiální potrava — stejná, jakou jíme.

Přitom neplatí, že každá materiální energie zabezpečuje dodávku nejpriznivějších energií pro správný růst duše do organismu: příznivé vlastnosti má konkrétně «nezabíjená» dieta, to znamená, bez produktů, vyrobených z těl zabitých zvířat.

Ale «zabíjená» strava neodpovídající vysokým etickým normám vede konkrétně k přivtělování duší mrtvých zvířat do těl těch lidí, kteří je zabili nebo snědli jejich těla. Taková přivtělení (nazývají se

«posednutími») vyvolávají různorodé psychické a somatické poruchy, včetně rakoviny.³⁸

Přirozeným jídlem pro lidi jsou rozmanité jedlé rostliny, mléko domácích zvířat a výrobky z něho, a také ptačí vejce.

2:15 Evoluce každé individuální duše začíná formováním jejího zárodku na minerálním základu, potom následují mnohočetná vtělování do těl zpočátku maličkých, potom stále větších rostlin, potom — do těl zvířat stále vzrůstající velikosti a druhové složitosti, potom — do těl lidí.

Každý z nás, lidí, kdysi *byl* různými rostlinami a zvířaty.

A teď se musíme snažit v tělech rostlin a zvířat pocítit druhé rostoucí duše. Musíme se naučit vážit si jejich života a všemožně se vyhýbat působení jim zbytečné škody.

Způsob života «bez zabíjení» ve vztahu lidí a zvířat, a také odmítnutí zbytečného (ne nezbytného) činění škody rostlinám se musí stát normou života každého člověka.³⁹

2:16. Bůh v aspektu Tvůrce — a to je skutečně Pravda, reálně vnímaná rozvinutým lidským

vědomím — může být popsán jako Oceán Blaženého a Nejněžnějšího Nejjemnějšího Světla-Vědomí.

Člověk musí usilovat o Jeho poznání, musí se učit Ho milovat, Musí se stát do Něho zamilovaným — a to se stane předpokladem k tomu, aby dosáhl Jeho Podstaty a splynul s Ním. Individuální duše — v závěru svojí vlastní evoluce — se musí vlít do Vesmírné Duše Tvůrce, jsoucí Základní Částí Absolutna.

38 Mechanismem onkologických nemocí je lokální narušení genotypu té či oné skupiny tělesných buněk, což vede k vytváření nádorů a další patologie.

Faktory, které vedou k těmto narušením, mohou být ozáření "tvrdými" paprsky, dědičné genetické poruchy, chemické karcinogeny, jsou možná i ovlivňování viry, ale také "posedlosti".

V posledním případě posedající (přivtělený) duch začíná adaptovat část organismu člověka pro sebe jako "obydlí", aktivně přetváří tělesné tkáně člověka na variantu pro sebe nejvhodnější.

To, co bylo řečeno, není fantazie, ani "vědecká hypotéza", ale bylo to mnohokrát pozorováno na

nemocných za pomoci jasnovidnosti. Pokání za spáchaná zabití a egoistické obžerství — a zvláště, pokud je provázeno různými léčitelskými a uzdravujícími procedurami (včetně otužování), — vede k odchodu "přivtělenců" a rychlému uzdravení.

39 Vyloučeny mohou být jenom případy sebeobrany, například před agresivními zvířaty nebo hmyzem.

3. Co je to člověk

3:1. Člověk není tělo. Člověk je shluk energie vědomí (duše), schopný sebeuvědomění, pamatování si, myšlení, přemístování se, a také degradace.

Vtělení do fyzického těla spočívá v tom, že Bůh spojí duši s tělem, připraveným ke zrození.

Smrt znamená jejich úplné rozdělení.

3:2. Lidé jsou Bohem vtělováni do fyzických těl kvůli tomu, aby absolvovali pravidelné etapy svojí osobní evoluce. Přitom každý disponuje jak značnou

svobodou vůle svého evolučního směřování (k Příbytku Tvůrce — nebo také k peklu), tak i svobodou při řešení běžných úkolů a problémů.

Bůh — v aspektu Svatého Ducha — neustále každému předkládá návrhy: jak se stát lepším. Právě v tom je projevení Jeho Lásky-Péče o každého.

«Ostré», «donucující» vměšování Boha do uskutečňování těch či oněch lidských přání je řídkým jevem.

Tak nás Bůh — jako Nejvyšší Pastýř — «pase» na povrchu planety Země — jako na Své «pastvině». On je zainteresován na tom, abychom se rozvíjeli Jemu potřebným směrem: konkrétně se musíme stát Dokonalými Dušemi a vlít se do Něho v Jeho Příbytku, obohatit Ho sami sebou.

Ale jestliže někdo svůj pozemský život nežije tak, jak je pro Něho prospěšné, působí tomu člověku bolest prostřednictvím nemocí nebo dalších neštěstí. V důsledku toho se někdo zamyslí a napraví se. Ale jiní se jenom rozčilují a, bohužel, degradují ještě větší rychlostí.

Tak se v důsledku lidmi realizované *svobody vůle* — uskutečňuje «přirozený výběr» mezi dušemi vtělenými Bohem.

Ty nejlepší On poté bere do Svého Příbytku, ti dobří se dostávají na nějaký čas do ráje a potom se znovu vtělují v příznivých podmínkách pro pokračování rozvoje; a příbytkem těch horších je peklo, odkud je některým přesto poskytována možnost vtělit se ještě jednou; ale ti úplně nejhorší, v očích Boha beznadějní, se rozpadají, jsou zničeni navždy (z toho pocházejí folklórní představy o «gehenně ohnivém» a «pekelném ohni, spalujícím hříšníky»).

3:3. Člověk si musí uvědomit sama sebe ne jako tělo nebo rozum, ale vtělenou duši (vědomí): jenom z této pozice je možné správné pochopení toho, jak žít na Zemi.

Typický literární obrat: «moje duše», «jeho (její) duše», «naše (jejich) duše» není správný. Pochopme, že já — jsem právě duše.

3:4. Lidé všech národností a ras, a také obou pohlaví jsou si rovni před Bohem a mezi sebou; podstatné jsou jiné rozdíly: ve věku duší a ve stupni rozvoje těch či oněch kladných nebo záporných vlastností v nich.

Základní principy duchovního vzestupu jsou také stejné pro všechny lidi, nezávisle na pohlaví,

národnosti a dalších podobných vlastnostech; ale metody duchovní práce se musejí lišit v závislosti: a) na věku v daném vtělení, b) na psychogenetickém věku (věku duše), c) na etické a intelektuální úrovni rozvoje v daném čase, d) na tom, jaká část duchovní Cesty už byla absolvována.

3:5. Perspektivním úkolem každého člověka je poznat Boha ve všech Jeho aspektech a Projeveních a po dosažení duchovní Dokonalosti vejít do Splynutí s Tvůrcem v Jeho Příbytku, aby poté mohl pokračovat — už odtud — v účasti na Vesmírném Evolučním Procesu a konkrétně pomáhat vtěleným bytostem.

Ale začínat je třeba intelektuálním rozvíjením a etickou přeměnou sama sebe.

4. Základy metodologie duchovního zdokonalování

4:1. Dokonalost Tvůrce se skládá ze třech základních vlastností: Lásky, Moudrosti a Síly. Proto se i každý člověk v jeho osobní evoluci musí zdokonalovat podle těchto třech parametrů.

4:2. Ať každý člověk začne tím, aby se jeho hlavními etickými principy stalo následující:

«Nedělej druhému to, co si nepřeješ sám pro sebe!» a

«Pomáhej všem ve všem dobrém!»

Dále bude správné začít s osvojováním funkcí svého duchovního srdce — orgánu, produkujícího emoce lásky.

4:3. Duchovní srdce je bioenergetická struktura, zpočátku umístěná v hrudním koši. První stupeň jeho rozvoje můžeme považovat za dokončený tehdy, když zaplňuje celý hrudní koš, a člověk je schopný trvale pobývat koncentrací vědomí v něm, bezprostředně jím vnímat okolní svět *z něho*, konkrétně, *z něho* mluvit.

Když si člověk tohle osvojil, pak — pokud přebývá koncentrací vědomí v duchovním srdci — už nemůže vcházet do jiných emocionálních stavů, kromě variant srdečné lásky.

Tím se radikálně mění charakter jeho vzájemných vztahů s okolním prostředím, včetně druhých lidí, prudce se zlepšuje i jeho zdraví.

Ten, kdo se upevnil v tomto stavu, přivykl žít v něm a bude tak žít do konce svého pozemského

života, — ten se zaručeně dostane do ráje mezi právě takové rajske duše. ⁴⁰

Metody realizace toho, co bylo řečeno, jsme detailně vypracovali, popsali v řadě našich knih a demonstrovali ve videofilmech.

4:4. Aby člověk dosáhl úspěchů v duchovním rozvoji, musí se přeměnit ve velkou duši, jejíž základ tvoří duchovní srdce.

Musí se naučit žít tak, aby téměř nevycházel z emocí lásky: něžné svěžesti, taktní starostlivosti, připravenosti upřímně a nezištně pomáhat všem ve všem dobrém, v uctivosti ke všem toho hodným, ve vděčnosti všem pomáhajícím, v odpouštění všem nactiutrhačům, v připravenosti k sebezapření a sebeobětování pro blaho bližních. A dokonce ani, když bude bojovat za blaho bližních, nesmí vycházet ze stavu lásky.

At' každý bojuje o vykořenění ze sebe všech projevů povýšenosti, ziskuchtivosti, lakoty, násilnosti, emocí hněvu ve všech jeho projevech, včetně emocí odsuzování, pomstychtivosti, závisti, žárlivosti. Vyjmenované emocionální stavy je třeba chápat jako odporující Lásce.

Naučit se řídit svoje emoce je možné prostřednictvím intelektuální práce bojováním s

**neřestmi (včetně pokání) a pěstováním
nedostatkových kladných vlastností v sobě; velkou
pomoc v tom může poskytnout osvojení technik
psychické autoregulace, založených na práci s
emociogenními strukturami našeho organismu.**

**4:5. «Bůh je Láska!» — tuto formulaci nám
přinesl Ježíš Kristus. I On Sám byl Láskou. A nám
přikázal, abychom se Jí také stali.**

**Přiblížit se k Tvůrci, Který je Láska, můžeme,
pouze pokud se také staneme Láskou. Jiné způsoby
neexistují.**

**A to není heslo, skládající se z krásných slov, a
přitom neuskutečnitelné v praxi, — ale systém
poznatků a metod, ověřených a vyzkoušených
spoustou duchovních hledačů.**

**4:6. Velmi důležité pro duchovní vzestup je
rozvíjet intelekt. Dětem se musíme snažit poskytnout
co nejúplnější vzdělání. Dospělí by se také měli
snažit poznat co možná nejvíce nového — převážně
toho, co má konkrétní hodnotu na duchovní Cestě.**

**4:7. Svoji pracovní činnost má smysl věnovat ne
honně za penězi a hromadění materiálního bohatství
— ale tomu, abychom se zpočátku pokud možno co**

nejvíce naučili, a potom, využitím nahromaděných znalostí, jimi sloužili Bohu prostřednictvím sloužení lidem.

4:8. Právě činění dobra evolučně se vyvíjejícím duším všemi možnými prostředky — at' je hlavním stimulem v sociálním životě každého člověka!

At' se jakákoliv činnost stane upřímným darováním! Pak nám i druzí — ti lepší — začnou odpovídat dary na oplátku. Právě tak se formují skupiny opravdových, spolehlivých přátel, spojených společnými duchovními cíli.

4:9. Přivádění dětí na svět a jejich správná výchova je také sloužení Bohu.

4:10. Ve výchovné práci s dětmi se mohou s úspěchem používat speciální techniky rozvoje, připravující děti k seriózní duchovní práci ve zralém věku.

4:11. Děti musí být — na úrovni přístupné jejich věku — zapojovány do tvořivé práce.

At' pomáhají svým rodičům v jejich práci, at' se nechávají najmout na různorodé placené práce ve volném čase po vyučování, at' je výuka různým

pracovním dovednostem zařazena do pedagogických programů škol.

Tímto způsobem se děti budou učit tvořit a vážit si všeho dobrého, co vytvořily ruce a rozum druhých lidí.

Jinak se mnohé děti, když vyrostou, stávají ničiteli.

4:12. Manželství a výchova dětí poskytují vynikající příležitost pro zdokonalování sama sebe v mnoha parametrech, včetně rozvíjení v sobě takových aspektů lásky, jako je starostlivost, něžnost, altruismus.

A to významně obohacuje intelektuální sféru, poskytuje spoustu lekcí psychologie.

Bůh je *Hlavní Psycholog*. Také my se musíme učit psychologii.

4:13. Názor, že úkol člověka spočívá jen v tom, aby se «modlil», a nic jiného není zapotřebí, je hluboce chybný. Musíme pochopit, že Bůh vůbec nepotřebuje naše modlitby, jejichž podstatou je vyprošování.

Bůh od nás chce především etickou spravedlivost ve vztahu k druhým lidem a všem živým bytostem, a také ve vztazích s Ním — Bohem.

On potřebuje, abychom Ho hledali, sloužili Mu, učili se Ho milovat a snažili se rozvíjet do té míry, abychom Mu mohli věnovat sami sebe jako co možná nejdokonalejší dar.

Právě tento dar je pro Něho vhodnou *obětí* od člověka.

4:14. Ale zabíjení zvířat nebo dokonce rostlin «jako oběť Bohu» On vůbec nepotřebuje; jsou to spíš zločiny, ale v žádném případě ne «Bohulibé» činy.

4:15. Vnucování lidem myšlenek o bezcennosti a beznadějně hříšnosti člověka, o jeho věčné protichůdnosti Bohu — jsou lživé a v očích Boha zločinné. Protiřečí samotnému Záměru Tvůrce ve vztahu k nám. Překáží duchovnímu růstu lidí.

4:16. Základ silového rozvoje duše může být nejlepším způsobem položen prostřednictvím zdravé fyzické práce. Pokud to v současnosti není možné — pomohou sportovní tréninky.

Pro to, abychom úspěšně postupovali po duchovní Cestě, musíme mít zdravé a silné tělo.

Dále se silový aspekt vědomí rozvíjí speciálními technikami rozvíjení energostruktur organismu a

zvláštními meditacemi. Ty jsou přípustné, jenom pokud jde o lidi, kteří jsou už intelektuálně zralí, a také získali stabilní status v emocích lásky a v zjemnělosti vědomí.

4:17. Názor, že do ráje nebo do pekla se lidé dostávají v důsledku vykonání toho či onoho skutku (skutků), je nesprávný. Skutky, které mají etický význam, určují osud konkrétně ve vtěleném stavu — v tomto nebo budoucím vtělení.

Ale pobyt v pekelných, rajských nebo jiných prostorových dimenzích (včetně Příbytku Tvůrce) po smrti těla, je určován tím, na jaké stavy vědomí si člověk přivykl za života ve vtěleném stavu.

Pokud si přivykl na pobyt v hrubých emocionálních stavech — bude právě v nich muset pokračovat ve své existenci bez těla, přičemž mezi sobě podobnými.

Pokud prožil život (konkrétně, v poslední době před odloučením od těla) v jemné a čisté srdečné lásce — ocitne se v ráji.

Ale pro to, aby se usídlil v Příbytku Tvůrce, je ze «startovního» rajského stavu potřebná dlouhá a těžká meditativní práce pod vedením Božského Učitele nebo Božských Učitelů.

Pokud o to máme zájem, je radno tomu zasvětit celý svůj život.

Zdůrazňuji, že člověk sám tuto část Cesty projít nemůže. A chyby mohou mít ty nejtěžší následky. Například je možné «zbloudit» v prostorových dimenzích... Nebo jednou vážně sklouznout do hrubých emocionálních stavů pod vlivem nějakého stresogenního faktoru... a to hrozí «zřícením» všech pozitivních meditačních podkladů a těžkými onemocněními.

4:18. Duchovní práce nemůže být úspěšná u lidí, používajících látky, nazývané narkotiky, včetně alkoholických nápojů a tabákových výrobků.

4:19. Organismus vtěleného člověka je mnohorozměrný a je v tomto směru podobný mnohorozměrnému Absolutnu. Proto je proces poznání sama sebe do značné míry totožný s procesem poznání Absolutna.

4:20. Jedním z nejdůležitějších úkolů duchovní práce je nahrazení lidského egocentrizmu Bohocentrizmem — v myslích, i v meditační realizaci.

4:21. Vyšší stupně duchovního vzestupu mohou být ovládnuty pouze v mnišství.

4:22. Mnišství je jednotné zaměření pozornosti pouze na jeden Cíl — na úplné poznání Boha a Splynutí s Tvůrcem v Jeho Příbytku, a také na pomoc všem toho hodným na této Cestě.

4:23. Úkoly, které stojí před mnichy, vůbec nemohou být řešeny nošením speciálních oděvů, dáváním si nových jmen, klaněním a standardními modlitbami. Všechno tohle nemá přímý vztah k opravdovému mnišství.

4:24. Parazitický způsob života, občas vychvalovaný ve zdegenerovaném náboženském prostředí jako důstojnost, je ve skutečnosti neřest a zhoubně se projevuje na osudech adeptů této zvrácenosti.

Vyprošování Bůh pokládá za nepřístojnou činnost [10,18].

4:25. Celibát (zákaz sexuálního života) není pravdivým atributem mnišství. On — více škodí, nežli pomáhá na duchovní Cestě. Poněvadž vytváří sexuální dominantu (dominantu sexuálního

neuspokojení) — místo toho, aby jedinou dominantou byl Tvůrce, a také péče o bližní.

Celibát také neumožňuje, aby se v člověku rozvíjely takové důležité projevy lásky, jako je sexuálně zbarvená něžnost, starostlivost ve vztahu k manželovi (manželce) a k vlastním dětem.

Celibát také může přímo škodit zdraví, může vyvolávat adenomy prostaty u mužů a neurózy následkem sexuálního neuspokojení u představitelů obou pohlaví.

4:26. Sex vůbec není «hřích»,

a) pokud není spojen s násilím a dalšími formami způsobování škody,

**b) pokud je provozován s adekvátním partnerem
a**

c) pokud nevytlačuje důležitější aspekty životních činností.

Harmonický sexuální život je normální pro všechny zdravé dospělé lidi, pochopitelně včetně těch, kteří kompletně zasvětili svůj život nejvyšším duchovním cílům.

Ale v manželství spolu musejí žít lidé, shodní ve svém duchovním statusu. [10,8]

4:27. Aplikování myšlenky, která je v poslední době aktuální, že «čím více sexu — tím více duchovnosti», — je protichůdnou krajností a je neméně škodlivé pro duchovní růst: vždyť se v centru pozornosti ocitá sex, a vůbec ne Tvůrce v Jeho Příbytku, ani mnohostranné vlastní duchovní zdokonalování, není to účast v Evolučním procesu prostřednictvím sloužení Bohu, spočívající v pomoci druhým lidem v jejich plnocenné existenci na Zemi a duchovním růstu.

«Kde je poklad váš — tam je i srdce vaše!», — učil Ježíš Kristus. (L 12:34)

40 Tomu, kdo přečetl tuto knihu, musí být jasné, že nevědomé chápání termínu "srdce" jako obecného soustředění všech emocí, včetně pohlavní vášně (chtíče), nenávisti, krvežíznivosti atd., — nemá žádný vztah k duchovnosti. Slovesné obraty "žít srdcem", "žít podle srdce" musejí znamenat "žít láskou, v lásce", a ne "plout po proudu emocí nekontrolovaných rozumem".

Poslední význam, bohužel, vešel do literární "klasiky", což nepřispívá k duchovní kultuře čtenářů těchto knih.

5. Struktura lidského organismu a stavba Absolutna

5:1. Jak už jsme říkali, člověk není tělo. Člověk je vědomí (duše), vtělovaná na nějaký čas do materiálních těl.

5:2. Můžeme mluvit o mnohorozměrnosti organismu (ale ne těla!) vtěleného člověka.

K tomu dodávám, že schéma «sedmi těl», které je uváděno v některé literatuře, není správné.

Správnější je v tomto případě mluvit o konkrétním potenciálním zastoupení každého člověka ve všech základních vrstvách mnohorozměrného Absolutna; tento svůj potenciál člověk také musí zrealizovat.

Právě o tom se, mimochodem, mluví v Bibli, když se tam hovoří o podobě člověka a Boha — Boha v aspektu mnohorozměrného Absolutna.

5:3. To, co bylo řečeno, se stane srozumitelnějším, pokud si prohlédneme schéma výzkumu struktury Absolutna, uvedené na konci knihy.⁴¹

Pochopit toto schéma, není ale úplně jednoduché kvůli tomu, že na papíře není možné adekvátně zobrazit mnohorozměrnost prostoru.

K tomu, abychom se v tom vyznali, je třeba pochopit, že každá vrstva mnohorozměrnosti, která je na schématu umístěna níže, se ve skutečnosti nachází právě *hlouběji* podle škály mnohorozměrnosti. A každá hlubší vrstva je *zjemnělejší*, ve srovnání s předešlou.

Příbytek Tvůrce se tak nachází v *nejhlubší*, to znamená, *nejjemnější* úrovni mnohorozměrné struktury Absolutna. A to znamená, že právě tam Ho musíme hledat.

Příčemž metodologickým směrem této práce bude zjemňování vědomí, počínající ovládnutím regulace svojí emocionální sféry.

5:4. Další ezoterická práce může spočívat v tom, že se naučíme přemísťovat koncentraci vědomí po všech úrovních tohoto schématu (rozumí se, že ne v obrázkové představě, ale v reálném mnohorozměrném prostoru) — podobně, jako je možné přemísťovat koncentraci vědomí uvnitř svého hmotného těla.

5:5. Celý proces naší výuky (včetně nastudování teorie, praktických cvičení a zkoušek) probíhá pod vedením Svatého Ducha; On nikdy nikoho nenechává bez péče a pomoci, nic se s nikým neděje bez Jeho vědomí a kontroly.

41 Poprvé bylo toto schéma publikováno v knize [7].

6. Jaká by měla být praxe náboženských sdružení

6:1. Obřadné formy náboženské praxe jsou vhodné pro začátečníky v náboženství. Ale je třeba chápat, že mohou přinášet jen takový užitek, že přivyknou lidem pamatovat na Boží existenci.

Obřady, ať už jim lidé dávají jakýkoliv název a přiřkládají jim jakýkoliv význam, nemohou samy sebou vyřešit úkol realizace smyslu lidského života.

6:2. Činnost náboženských sdružení nesmí spočívat jenom v obřadnosti. Je třeba vysvětlovat o

Bohu, o smyslu lidského života a cestě jeho uskutečňování. Je nutné provádět etickou práci, zahrnující posuzování etických principů, rozumné pokání, kolektivní analýzu etických problémů — na konkrétních příkladech z praktického života, z knih, novin, filmů a dalších zdrojů.

Významné místo může zaujímat estetika, včetně sladování s nejjemnějšími projevy živé přírody a odpovídajícími díly různých druhů umění. Zjemnělá a oduševnělá krása lidského těla je také zcela hodná toho, aby byla mezi ně zařazena.

Duchovní práce bude mnohem efektivnější, pokud ji obohatíme hodinami ekologie, sportovními tréninky, ozdravnými akcemi, včetně otužování, besed o zdravém způsobu života, osvojování léčitelských technik a samoléčby.

Je nutné vyučovat psychické autoregulaci s hlavním důrazem na co nejúplnější osvojení funkcí duchovního srdce.

6:3 Dětem a dospělým, kteří dostatečně nezvládají etické a intelektuální vztahy, nesmějí být předávány hlubší meditační techniky, zvláště spojené se silovým aspektem rozvoje vědomí. Mohlo by to vést k vážným psychickým poruchám, přerušujícím pozitivní evoluci dané duše.

Zasvěcování do duchovních znalostí musí být přísně dávkováno — podle míry, v jaké zvládli žáci předchozí etapy.

6:4. Základními vlastnostmi Boha jsou Láska, Moudrost a Síla.

A člověk, směřující k Dokonalosti, se musí rozvíjet právě podle těchto třech parametrů.

Pro to existují tři těsně spojené směry duchovní práce: etický, intelektuální a psychoenergetický.

Etický aspekt rozvoje je na Cestě duchovního zdokonalování tím hlavním.

Kritériem rozlišování správné nebo nesprávné náboženské orientace je právě etické zaměření.

Heslo: «Bůh a Láska!» — je to pravé.

Nenávist ke komukoliv, zavádění jako «normy» zabíjení lidí, zvířat, opíjení se, používání dalších narkotik, ziskuchtivosti, agresivity, sebelásky, hněvu, lživosti a povýšenosti — tohle není to pravé, tohle je zlo, tohle k Bohu nevede.

6:5. Takže, základním principem evolučního rozvoje člověka je LÁSKA v mnoha aspektech, která:

— začíná soucitným vztahem ke všem projevům života,

— zaměřuje se správným pochopením nábožensko-filozofického aspektu našeho bytí,
— je založena na rozvíjení sama sebe jako duchovního srdce,
— vede nás — prostřednictvím lásky ke Stvoření — k lásce ke Tvůrci.

6:6. Láska k Tvůrci, zamilovanost do Něho, — nám umožňuje poznat Boha ve všech Jeho aspektech a Projeveních a splynout vědomím s Tvůrcem.

6:7. Tímto Vítězstvím se završuje individuální evoluce duše na jejím lidském stádiu rozvoje.

Ale život Dosáhnuvších — pokračuje — teď už jako Neoddělitelných Částí Tvůrce.

6:8. Jedním z Projevů aktivity Dosáhnuvších je Jejich pomoc vtěleným bytostem — už jako Svatých Duchů.

A v některých případech se Představitelé Tvůrce dokonce vtělují znovu do lidských těl — aby mohli ještě úspěšněji poskytovat pomoc vtěleným lidem.

Literatura

1. **Агни-йога. Иерархия. Набережные Челны, 1991.**
2. **Агни-йога. Мир Огненный. III. «Детская литература», Новосибирск, 1991.**
3. **Агни-йога. Надземное. «Сфера», М., 1995.**
4. **Агни-йога. Община. «Детская литература», Новосибирск, 1991.**
5. **Акинфиев И.Я. — Вегетарианство с биологической точки зрения. Екатеринбург, 1914.**
6. **Антонов В.В. — Духовное сердце. Религия Единства. «Полюс», СПб, 1999.**
7. **Антонов В.В. — Новая упанишада: Структура Абсолюта и Его познание. «Полюс», СПб, 1999.**
8. **Антонов В.В. (ред.) — Духовная работа с детьми. «Reality», СПб, 2001.**
9. **Антонов В.В. — Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога. «Полюс», СПб, 2002.**
10. **Антонов В.В. — Бог говорит. Учебник религии. «Полюс», СПб, 2002.**
11. **Антонов В.В. — Сексология. «Файндер-Плюс», СПб, 2002.**
12. **Антонов В.В. (ред.) — Духовное сердце: Путь к Творцу (стихи-медитации и Откровения). «Reality», СПб, 2003.**

13. Антонов В.В. (автор и составитель) — Практика современного исихазма. «КП ОГТ», Одесса, 2004.
14. Антонов В.В. (ред.) — Бог говорит. Книга 2. Божественные Учителя — о Себе. «Вільна Україна», Львов, 2005.
15. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. «Вільна Україна», Львов, 2005.
16. Антонов В.В. (ред.) — Добрыня. Былины. «Друк», Одесса, 2006.
17. Антонов В.В. (ред.) — Дао-Дэ-Цзин. «Друк», Одесса, 2007.
18. Антонов В.В. (ред.) — Классика духовной философии и современность. «Друк», Одесса, 2007.
19. Бабаджи непостижимый. «Либрис», М., 1997.
20. Безобразов П.В. — О правах животных. М., 1904.
21. Гармония через вегетарианство. «Об-во Ведич. культуры», СПб, 1996.
22. Горький М. (А.М.Пешков) — Исповедь. В: Собрание сочинений в 30 томах. Т. 8. «Худ. лит.», М., 1952.
23. Гренадер А.Б. — Влияние закаливания холодом и зимнего плавания на организм. «2-ая научно-методическая конференция по вопросам закаливания холодом и зимнего плавания». Минск, 1967.

24. Данилов Б.А. (сост.) — Грани Агни-йоги. «Алгим», Новосибирск, 1995.
25. Добротолюбие. “Молодая гвардия”, М., 1992.
26. Дёмин В.Н. — Заветными тропами славянских племён. «Фаир-пресс», М., 2002.
27. Доулинг Л.Х. — Евангелие Иисуса Христа эпохи Водолея. «Об-во ведической культуры», СПб, 1997.
28. Дымшиц Е.О. — О вегетарианстве. «Изд. Розенберга», Екатеринослав, 1911.
29. Жбанков Р.Г. — Задачи и перспективы закаливания холодом и зимнего плавания. «2-ая научно-методическая конференция по вопросам закаливания холодом и зимнего плавания». Минск, 1967.
30. Жизнь Святого Иссы, наилучшего из сынов человеческих. В: Вокруг Иисуса. «Об-во ведической культуры», Киев, 1993.
31. Залманов А.С. — Тайная мудрость человеческого организма. «Наука», М.-Л., 1966.
32. Кастанеда М.Р. — Магическое путешествие с Карлосом Кастанедой. «Миф», Кр., 1998.
33. Кислинг Б. — Целительные свойства секса. «Питер», СПб, 1997.
34. Ключникова М.Ю. (сост.) — Живая этика. «Республика», М., 1992.

35. Куллен Б. — Книга Иисуса. «Полюс», СПб, 1997.
36. Лу Куань Юй — Даосская йога. Алхимия и бессмертие. «Орис», СПб, 1993.
37. Откровенные рассказы странника духовному своему отцу. Казань, 1911.
38. Перкинс М., Хейнсворт Ф. — Вера бахаи. М., 1990.
39. Платен М. — Новый способ лечения. «Просвещение», СПб, 1902.
40. Радугин В.В. — Вегетарианство и причины отпадения от него. Шуя, 1908.
41. Религия сикхов. Бог един и только один. «Сикхский миссионерский центр», 1997.
42. Сандвайс С. — Сатья Саи — святой... и психиатр. СПб, 1991.
43. Сатья Саи — Поучения. «Центр 'Сатья'», СПб, 1991.
44. Сатья Саи Баба́ — Према Вахини. Поток Святой Любви. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.
45. Сатья Саи Баба́ — Сандеха Ниварини. Разрешенные сомнения. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.
46. Сатья Саи Баба́ — Прашнотхара Вахини. Поток вопросов и ответов. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1993.
47. Сатья Саи Баба́ — Джнана Вахини — Поток Божественной Мудрости. «Об-во Ведической культуры», СПб, 1997.

48. Сатья Саи Баба́ — Йога действия. Значение самоотверженного служения. «Центр Сатья Саи», СПб, 1997.
49. Сатья Саи Баба́ — Искусство жизни. «Саи Веда», СПб, 1999.
50. Сатья Саи Баба́ — Прашанти Вахини. Поток Высшего Мира. «Сатья», СПб, 1996.
51. Сатья Саи Баба́ — Сутра Вахини. «Саи Веда», СПб, 1999.
52. Толстой Л.Н. — Безубойное питание или вегетарианство, мысли разных писателей. «Посредник», 1911.
53. Толстой Л.Н. — Критика богословия. В: «Полное собрание сочинений Л.Н. Толстого», под ред. П.И.Берюкова. Изд. тов. И.Д. Сытина, 1913.
54. Успенский П.Д. — В поисках чудесного. Изд. Чернышева, СПб, 1966.
55. Хейг А. — Диета и пища по отношению к силе, выносливости, тренировке и атлетике. Киев, 1908.
56. Хейч Э. — Посвящение. М., «Сфера», 1998.
57. Хиндхеде М. — Реформа нашего питания. «Новый человек», СПб, 1914.
58. Хислоп Дж.С. — Беседы с Бхагаваном Шри Сатья Саи Бабой. «Об-во ведической культуры», СПб, 1994.
59. Чертков В.Г. — Злая забава. Мысли об охоте. «Посредник», 1890.

60. Шиам Р. — Я — Гармония. Книга о Бабаджи. «Ассоциация 'Мир через культуру'», М., 1992.

61. Bennett T.G. — Concerning Subud. «Hedder & Stoughton», 1958.

62. Blofeld J.E. — The Tantric Mysticism of Tibet. «Dutton», N.Y., 1970.

63. David-Neel A. — Magic and Mystery in Tibet. «Univ. Books», N.Y., 1958.

64. Hislop J.S. — My Baba and i. «Sri Sathya Sai Books and Publications Trust», Prasanthi Nilaym, 1985.

Yogananda — Autobiography of a Yogi. «The Philosophical Library», N.Y., 1946.